

Aditi-Inana Kinga

Szerelem börtöne

Tartalom

Tiszta forrás, avagy a Gyermeki Kacaj

Gyermeki Kacaj...
Lecke, avagy a vezeték nélküli hálózatok
Szerelem legyen...
Szerelem legyen... (2. változat)
Szerelmes emlékezés
Tiszta forrás
Turul nemzete
Túl vágyimon

Fénytörések, avagy képzelt képzeletemmel

Drága Mostoha
Fehér kalap
Fénytörések, avagy a Számadás
Isteni rend
Isteni szemüveg
Jelenés
Kert
Képek vonulása
Kritikus, paranoid skizofrén módszer
(L)élek
Sólyom
A szerelem börtöne
Szerelmes Agónia
Sziget
Vitrin

Hazafelé, avagy egy Élet képei, avagy a Napszerkezet

Csábítások
Hazafelé, avagy egy Élet képei
Kód
Napszerkezet, avagy a Bálna Leánya
Az ördög incselkedései
Piros magassarkú
Találkozások új fejezetei

Tiszta forrás, avagy a Gyermeki Kacaj

**Gyermeki Kacaj,
avagy nem vagy valami kegyelet-teljes temetőlátogató,
azaz Temetőkacaj 1.**

Mi a mai nap virága? - kérdezte a Nő a Férfit. Nem tudom - mondta az unott fáradtan...

Most ajándékoztam oda a szemed láttára... Becsuktam szemem a virágra, és nem láttam kiszáradt sírunkon semmi mást, csak szűrős gyomot, és néhány kövirózsát...

Ránk kacsintott valaki mindig, hogy határtalan szeretlek, és a többi...

- Szeress nagyon! - kérte a Nő.

- Messzemenően - mondta. Dühödt volt, mert bújócskáznia kellett egy istennek a feleség és szerelme, az istennő között.... illetve felesége elől bújt, ki a gondviselője, és a szerelme elől futott, vagy feléje futott, attól függött, bírja-e vagy nem bírja a tűzrakás, a máglya tűzének erejét..., hisz minden nagy szerelem az örök égés...

- Elszáradt a lüktető pinád! - kiáltotta a temető közepén.

- Ugyan, te balfácán! Azt hittem azt mondd, hogy örök nedves talajon virágzó a pinám...

- Messzemenően - mondta.

Hosszú félreértések és bújócskázások előzték meg a temetőbe kijutásuk, és még ott is nehezen találtak a régi, meghitt zöld csendes nyugalma a sírok szerelmei között, mikor a Férfi nem a város kisebb és nagyobb női seggeit, nőstény fenekeit nézte, és imígyen telis-tele volt a város a szerelemmel, de csak fenékügyben, hisz a nagy szerelem, a nagy égés, az elvagyódás a másik lényegiségébe, miközben a magunk hullámain a megsemmisülésbe a nem-létbe! Dehogy! Lenni a másikkért, a másik mellett valakivé, hogy mégis a másik szépségében és lényegiségében telik örömünk úgy, hogy talán egész más a saját énkünk, a maga, és nincs is egy nevező, de jó azért, ha van.

Erre a Férfi úgy megijedt a Nőtől, hogy előbb halandzsáznai, majd üvöltöni kezdett, aki, a Nő erre fogta a temető padjáról, és magához szorította a Férfi táskáját, és elindult, mert ő nem ül, hanem sétál, de a Férfi is utána indult, és elkezdett szaladni is, - mint akit megloptak -, és akkor a Nő is szaladt immár a Férfi elől, együtt a táskájával, míg el nem fáradtak; akkor a Férfi megmutatni, hogy mégis ki az Úr a háznál és a hazában, jó öklöst nyomott a Nő szájára és arccsontjára, hogy az fájt, erre a Nő a legnagyobb avaros poros kis gaz sarokba dobta a Férfi táskáját, és akkor futott-futott, és a Férfi utána, de a Nő a sírok között, mint egy gazella, avagy mint egy alpesi bak eliramodott, tudta, hogy a Férfi oda nem fut utána... Féltette a testi épségét, hisz a Férfi nemcsak az arccsontjára és szájára csapott egy öklöst, hanem remek fogással és tudással csavarta ki, avagy szorongatta rém erősen a kezét, és úgy vágta hátba, hogy talán azóta is nyilall a hát és nem a Férfi keze, hisz magas, erős, daliás vénember volt lekonyuló faszával, koszos pápaszemével -, egy vén csataló...

A Nő futott-futott, és kacagott az iramlásban féltve önmagát, mint egy agyalágyult kacagása, amit a férfi nem bírt komolyan venni, e gyermekded oda nem illő kacagást.

- Mit kezdjek én veled, te hülye picca, ezzel az agyalágyult kacagással, e gyermekded asszonyi farral?

- Szeress nagyon és szilajon! (énekel) Aki kettőt, hármat szeret, sosincs arra jó világ! Lám én oly sokat szeretek, mégis de sokat szenvedek... Mi a ma virága?

- Margaréta...

- Szeress nagyon!

- Messzemenően!

És kacagott a Nő, mint egy idióta, és a Férfi menekülőre fogta, de közben arra kellett gondoljon, hogy miként lötték ki egymásra az éles fegyver töltényeit a szót, hogy így kapcsolat-e, vagy hagyják akkor inkább, és hogy az övé is meg nem is, és hol ezt nem találja, hol amarra nem válaszol...

- Vén csatalovam, édes Gorillám, mit vársz egy Nőtől, ki a Nyugati Világbirodalom minden tűzágyában meghempergőzött már, mint holmi Kleopátra, de el nem égett, és hiába csípte a kobra...! Vágysz jelenetekre, féltékenységre...? Tessék. Mikor átmentem az utcán, a Kedves, és galambok ültek a verebekhez nem volt ott soha senki, mert vagy jelenetet rendezett, vagy sietett, vagy volt hova mennie, akkor is csak szerettelek, de hol van az a nyár, és hol van az a szerelem? Az isteni szent zene: az én szentségem bensőmből vezérel és elillan, avagy átjár a transzcendencia; ne erőszakoskodj, édes, légy egy kicsit gyöngédebb, mert fáradt vagyok nagyon, és fáj, mert erőszakos vagy, és minden frusztrált kietlen, mit látok, és ember és ember egy ugyanaz, 98, 89 tehát azonos, mégis halomba lövi egymást, és halálra kínozza, és te mégis azt mondod mindig: buta picسا, de te buta fasz, ha már 98, 89 azonos, és mi a zsenialitás, és miként lesz zseni valakiből? Már azt választja, mielőtt születik, és annak születik, akként jön le egy Lélekentitás, ki más nem lehet csak géniusz, ki nem tud mást, csak szeretni, görnyedni terhei alatt!

- Hova sietsz Gorillám, de hát én is itt vagyok!

- ... nézett rá furcsán csodálkozóan, meglepődve, hirtelen igaznak érezve az állítást: Hm - mondta. És a Nő kacagott, és futott-futott immár a temető oldalában.

- Nem vagy valami kegyelet-teljes temetőlátogató! - mondta közönyös lelkesedéssel.

- Erre a Nő ismét megiramodott, és kacagott, mint egy idióta, miközben kedvenceit, magát ismételtette, megállt, és a Férfi szemébe mondta: az az egy szerencséd, hogy magyar szöveget író vagy, és én egy magyar szöveget író vagyok!

- Egy kóró - mondta, és menekült, mert el is égett volna a szerelemben, de féltette is a bőrét...

A Nő pedig futott és kacagott, míg a Férfi le nem ült, és akkor mellé bújt, hozzá dörgölözött, mint egy kis gyöngédséget elszenvedő macska, és bevallotta, hogy azért vitte el a táskáját, mert egyébként nem futott volna utána, hisz a Nőért ő nem futott volna, és milyen jó volt visszatekinteni, és látni, ahogy fut utána, és tudni azt, hogy miatta nem futna utána, de a táskája miatt fut, bezzeg a Férfinek nem kellett a Nő táskája, csak ment az ellenkező irányba, mint ki jól végezte dolgát, miután kicsavarta a Nő kezét, és beütött neki egyet az arcába és a szájára, hogy kis híján felrepedt a szája és a kirepültek a fogai, hogy a Nő ne felejtse, szóval miután a Nő táskája nélkül az ellenkező irányban és kézcsavarás és ökölcsapás, a Nő mégis, de óvatosan utána ment, egy ideig tartotta a távolságot: Szívem szerelme, az isteni szent zene, de légy hozzám egy kissé gyöngédebb, mert fáradt vagyok és kimerült! De az csak kemény maradt és frusztrált erőszakos ingerlékeny és sietett, mert látnia akarta a naplementét! Napszállta... a faszom lekonyulása, gondolhatta volna, de inkább menekülőre fogta, mert ez a Nő ez agyalágyult gyermekded kacagásával..

És a Férfi mikor végre leült, bevallotta neki a Nő, hogy a táskáját márpedig el kellett lopnia, mert csak a táskája után futott, a Nőért magáért sose, és milyen gyönyörű - mondta a Férfi a Nőnek hazafelé, Te milyen gyönyörű vagy - vallotta a Férfi a Nőnek e nem kifejezetten, avagy igen furcsán és öntörvényű mód kegyelet-teljes, de semmiképpen sem kegyeletsértő Vénasszonyok nyarában, és mert ők tudják, hogy mi a szerelem, és mi az, ha az egér szereti a sajtot!+ Te meg Én -

- Szerintem sosem szakítunk, hisz az én pinám el nem múló virágoskert, és a Te faszod, a lekonyuló, vén fasz, épp mit én szeretek... miért? Csak. Na és.

Na, nem egy fekete macska hulláját láttuk! - Az Te vagy - mondta a Férfi.

- Á, dehogy! Telis-tele vagyok étellel!

- Én is telis-tele vagyok étellel, és sorolta, hogy ne siessen a Nő, mert ő is itt van, és kedvenceit sorolgatta...

Temetőkacaj 2.

Tulipán, az itt azt jelenti, hogy sose mondjuk ki, mit igazán gondolunk; nem mert félünk, csak mert nem bízunk senkiben!

Kicsi ország, de ha nagy lenne, tán a bizalmatlanság még nagyobb lenne; mégis az ország, ha kicsi is, nem áll meg határainál, azaz a temető, ha megindul, még frissen lehullt avarja hömpölyög át határainkon, hisz úgy tanítottad, hogy a Hármashatár: a szentség, ha Szentháromság és a bensőm vezérel mégis, hisz a szív jó tanácsadó, ha tiszta szív, és ha házi úr települne is, hisz a hatalom ritkán jó barát és ritkán jó tanácsadó, valahogy elleszünk mégis, vagy nem építünk házat, és nincs hová települni, avagy legyetek szelídek mint a galambok, és ravaszok mint a róka...

- Az én gyerekeim is időt igényelnek, még ha papírból vannak is, és esetleg papírangyalok a fákon... - vallotta a Nő.

A friss, színes avar hömpölygött, a száraz, minden nedvességét veszített pedig zörgött a lábuk alatt, amint a Férfi, mint egy Isten szaladt a Nő után, és a Nő inkább babérfává változott a temető eldugott árnyékain a zöld ösvényeken, minthogy egy Férfi, ha Isten is, rabjává legyen, hisz egy határait veszített és csapongásain rendeződő szeles boldog szegények, kik részben megkapták, mit kívántak, és tán még azt is megkapják egyszer, miről már rég lemondtak, és amiről még álmodni se mertek, vagy tán elsietetten mertek róla álmodni, és nekik nem volt szabad sietni, csak utolsónak megérkezni -

- Szeretlek - suttogták egymásnak egy börtön szépségein, és komolyan gondolták, és komolyan érezték.

Ha Isten velünk, ki ellenünk, mindenki..., bár nem tudjuk, mit jelent az Isten, és nem, mit az Ember, és szkeptikusan szemléljük érzéseink útjain feltáruló világot, hisz mást lát egy hangya, egy elefánt is máshogy egy oroszán, mást az Ember, és van-e Angyal egyáltalán, ki megint egészen máshogy, az a lajtorja, és már Istenről ne is beszéljünk, vagy egy 21. század végi fizikusról, kuss, érted a neved -

E szkepticizmus abból ered, ha más vagyok én, bár 99, 98% azonos, és e két század százalék esetleg kevéssé is, de mást mutat, de milyen a világ, ha én egy Vegáról jövő látomás testetlen és lelketlen egy szellemtelen fényáramlat, milyen akkor egy magyar temető...?

- Fogalmam sincs - vallotta a Szerelmének, kinek filozofálni...

Szóval a fizikus és a filozófus, tehát kuss és fuss a neved... - ezt nem a Gróf mondta, de aggódott a sok beszéd miatt..., és nem is a temető, de a Démonok, kik kereszteznek gondolatot, életeket és feszítenek meg téged, ki jó akarsz lenni, szép és értékes, és a magyar írás...

Nemes Fehérek a hajamban, a napok virágai, és a gesztenyebarna hullámváz, amint az almafaültetvény törzseit és koronáit beszövi és behálózza a gesztenyebarna hullámváz: almapüré, almalé, Testvéreim, nosza hát egy galibát, hol a liba gágogni elfelejt, és mi mégis itt vagyunk együtt, egy fedél alatt, hogy bár a mézes madzag elfogyott is, és elrongyolódott az összes esernyő, legyen mégis valami az egymás iránt érzett felelősség által, és egy nyugodtabb és békés alaphangulaton a kreativitás mezőin egy álom élete valósággá váljon...

A nárcisz itt azt jelenti, hogy kuss, ha nem szól szám, tán nem fáj fejem sem, de a munka, mi bensőnkől vezérel, áldás lesz és nem átok, mert szívárog lefelé valami kétség, vagy átáztunk már ezerszer a lég és vízi kétség eredőjén, hogy boldogság, de mégsem fenékgig tejfel, ha feneketlen, de ha fenéke van, akkor sem!

Ezt úgy értsétek, (hogy most már tényleg ne akarjatok, tehát ne értsetek félre, vagy ami a legrosszabb, mi megtörténhet velünk, hogy ne kelljen félreértenetek engem), hogy nem illúzió és nem ideológiai frázisok gyűjteménye, hanem a mindennapok tapasztalata és egyéniség, mi a bensőnkől és a benső, mi vezérel, de ott vagytok ti is a transzcendencia, a szöttek, de ha szeretet és megértés, akkor ez a transzcendencia nem a pokol szűkös fenéke, hanem a menny eredőin, ha szomorú határtalan boldogság is, de legyenek az óráink mintegy rózsaszín gyémánt, mert akkor viselhető a rajtunk és ránk súlyosbodó ezerszeresen is fájó kereszt, - fáj, fáj, fáj -

- Mindig későn derül ki, ki volt a szeretet, és rosszkor szívárog ki! - mondta.

- Á, dehogya! A szeretet érezhető, de oly könnyű visszaélni vele...

- Talán nem kell a szeretet, mert idegesítő förmedvény, fölösleges tapadás, és torzító lencse, mi tévútra vezet, és kínozza csak útjainkon szentségünk...; bár ez mit jelenthet, ha minden szentnek maga felé hajlik a keze, - tömeg, mi eltérít -, és mindenüvé sugárzik mint a Nap, és így hatalmas..., míg nincs egyedül, hisz dolgozik a rút és a rusnya, mert ez az emberi világ és a természet szelleme; tán létezőnk időnként egy isteni szellemben is...

És hömpölygött és zörgött lábuk alatt az avar a sírok között, és futott a Nő és utána a Férfi, de a labirintusos szaladgálást már nem bírta, így irányt váltott, a Nő követte akkor, mert szerették egymást, és soha a véget jelentő szót ki nem mondták volna határaikat ismervén sem, és szeretvén a másik határtalan hármasságát is: így személyiség, így egyéniség, és akkor a Nő újra irányt váltott, be a sírok közé, és szaladt és szaladt és kacagott az mennybéli édeni Kacaj a Férfi számára felejthetetlen gyönyörűség, mert oly gyönyörű vagy Kedves, mikor átmész és a babérfa nő növekszik, de visszajössz mindig hozzám a kikövezett útra a füves ösvények labirintusos rejtelméből, amit csak Te ismerhetsz a magad számára egyedül, kiismerhetetlen, a Szépség!

Temetőkacaj 3.

Úgy gondolta, egy fontos van: épp mindig azt az egyet, akit el kellene árulnod a világ szerint, azt próbáld meg megtartani és megmenteni, és tán áldás leszel és nem átok -

Jót akarni, rossz lesz belőle; rosszat akarni, jó lesz belőle! Mit is jelent ez, hogy úgymint mindegy milyenek vagyunk... Nem - gondolta, ez azt jelenti, hogy a világért se vegyük magunkat túl komolyan, de hagyatkozzunk rá arra, ami nagyobb, hatalmasabb és erősebb nálunk, de nem egy behódoló csúszó-mászó, hatalomvágyó kisszerű birtokvágygyal, hanem a nagy vágyakozás, a lélek nagy szabad élni akarásával, mert az élet él és élni akar, és ki lenni született és van, az legyen és engedtesse lenni... mégis, mily nagy az azonosság és mily parányi a különbözőség, és a súlyerő úgymint egymás ölébe és karjaiba hajt minket, vagy

egyszerűen a másság, mi vonz és nem hagy nyugodni, mert önmagára, ha vágyakozik és beteljesült, még ott a csábító másik, kiben kedvét leli, ki hiányzik, kire vágyakozik, kit szeretne maga mellett tudni, ha nem is mindig az ágyában, de az oldalán, vagy szembe, vagy állni a háta mögött, mint egy semmisítő támogató...

Hol is a határ, hogy én mégis én és te mégis te, és lehetetlen az azonosság, ha oly nagy is ember és ember, mégis az alapelem más...

A tanító és gyógyító, ki lelkeket ment, szabadít és a saját útjára ráterel, és nem bírja a tábort! És a fekete mágia, a varázsló, kinek természet szerint tábor kell, és a vágyaidra mászik rá és azokat használja ki, hogy uralkodjon rajtad és használjon téged... Kell-e itt az ördögi, a fekete és a mágia említése? Talán ezek túl nagy szavak, mint Sátán stb.

Mégis a fényhozó más, ha csak magának bekötni akar egy szolgacselédeknek, avagy segít tisztán látni és eligazodnod, hogy életed teljes legyen...

Szűkmarkúak, kicsinyesek és parányi szívűek, mert a legfontosabb hiányzik a lánglélek és lángelme, ki sokat lát és nagyot mer, álmodni és játszani is enged...

Van a virág és van a bakancs - sugallod.

De a virágot tán nem a bakancsos tartja fenn? Az igazi probléma, a lényeg ott van, hogy a bakancsos, kié, kinek a bakancsa, és a bakancsos, a baka, miként és hogyan gondolkodik: mint az Ura! És ki az Úr és milyen, ha Isten halott..., és miben rejlik az urasága, azon-é, hogy önmaga ura és önmagán tud elsősorban uralkodni és másokért felelősnek lenni és felelősséget vállalni -

Beszélni, ha kell, és hallgatni tudni, ha kell, ez nagy erény lehet, avagy nagy aljasság: mit beszélsz, és mikor hallgatsz, az nem mindegy! Nem mindegy a hallgatásod gyűlölet, rombolás, félelem, rabság és tévedsz, avagy szerelem: ostobaság, ragaszkodás, vágyakozás és tévedsz, avagy szerelem és felelősség és védelem!

Bárhova ment, láthatatlan elektromos szálak mintha maguknak akarták volna a szemét, mintha egy elnyomó és őt megfojtani akaró hatalom szellemi fonalgombolyag szöttese próbálná megsemmisíteni lényegét, az isteni arcot, amely benne és mindenkiben szabad, és mintha esélye se lenne kijutni e lassan körülötte szövődő borzalomból, mert van! Hiszen aki nincs, az nem érdekes, arra nem fecsére a természet energiát, csak azt veszi célba, és azt akarja egy fojtogató hatalom, ki van és másféle igazán..., de nem a bőrszín és még nem is a más kultúra dönt valóban arról, ki a más; a szem tiszta látása és szenvedelme szerelme valakik, tán a világ és isten, és igen, a benne magában is jelenlévő és élő isteni arc iránt, mi szenvedelem, ezért a másik része is, ha levágjuk róla a sallangos ráakódott nem-létet, avagy egy nyomuló erőnlétet, mi csak egy szürke kis egér, mert nincs lényege, csak a hatalom használtsága nyomán egy lökhárító és lökést adó gépkar, mert lényege szerint gyűlölet és ezért nincs a helyén, ezért nem szeret senkit sem, és megy az idegeidre is mindenkinek!

És akkor elvágta a Nő mellét keresztbe és hosszába és széltében, mindegy, miként képzeled el, hogy ne felejtse, mert tudta, hogy szereti a Nő, mégis el kellett hagyja..., legalább hulljon el minden csepp vére, ha meggyűlöltette magát és szerelmét gyűlöletre fordította! És visszajárt falni nem a máját, az nem elégítette volna ki, hanem az agyvelejét..., hisz tudta az erőviszonyok 99,8%-ban őt magát segítik, és a Nőnek esélye sincs véle szemben, ki a világ: lassan úgyis az enyém lesz, mint egy használati cikk, de addigra eldoblak magamtól, és már nem kellesz - gondolta a Gyűlölet.

Földbe eltapsolok, ha nem kopsz le rólam - gondolta a Gyűlölet.

Az nem lehet, hogy ész, erő, szív, akarat hiába roskadozzanak ez átoksúly alatt! - gondolta a Szeretet, és belehalt a gyűlölködők átkaiba, de mint Főnix új életet kapott saját, avagy más testében, mert tudta a kellő pillanatban, hogy ki és kik viszik át a Szerelmet!

Mindig csak mondtad a magadét, de soha nem figyeltél rám, mert nem vettél komolyan! Kár. Talán én se vettelek igazán komolyan; a szerelem egy ködös elvetemült állapot, hol a vágyakozás és egymás birtokolni vágyódása elválaszthat könnyen a másik valós nagy jószágától, mert önként érzi a rablánc akarnok erejét, hogy akar valamit a maga javára, de hol maradok én! A szeretet óvatosabb, bölcsebb és megfontoltabb, ezért az együttélés számára kedvezőbb! Nem szakítja szét a köteléket az első adódó problémánál, holmi félreértés, vagy önző gyermeki játszadozás önkényes zsarnoksága. Minden gyermekben nagy a zsarnoki önzés gonoszsága; minden gyermekben nagy az önátadás és vágyakozás szerelmei önmagára..., de jaj, ha véle visszaélnék, gyermeknek és felnőttnek egyaránt, jaj! Azt találta mondani nekik, - mert kik is az ők -, hogy őt, meg maga magát, hagyják békében...; a másik azt találta mondani, hogy ő lesz a jövő...; erre sem békén nem hagyták, mert ha nekik nincs nyugtuk, ennek a kettőnek ugyan miért is lenne! Nem gondolták, hogy ők ketten az áldozat értük, és ők máshol lennének, nem egy szűkkeblű, kicsinyes egérbirodalomban, hol a lánc édessége már nem érezhető -, hanem önmaguk lennének, de nem önző, zsarnoki mód, hanem éppen értük... Ezt nem lehet megérteni a hatalom és pénz akarnok zsarnokainak, mert ők maguk magukért épp elegendek, és az a másik meg ne próbálja őket szelídíteni, hanem kopjon le, mert beletapossák a sárga földbe, ha nem nyugszik végre! Soha! Mégis a ránk bízottak érdeke más, mint a kegyencek és tábora az erőszakosoknak! A poklukat akarják átörökíteni, és nem bírnák elviselni, ha valaki abból megmenekülne, kit ők kinéztek, mert van, és nem az övék!

A pókháló elektromos elmeszájai szőtték tovább hálójuk a kiszemelt áldozat köré, hogy lassan körülkerítvén őt a háló, egy elméláz elektromos elmförlénye és technikai fensőbbsege a hatalma egy pók pontos szűrésre zsákmányul ejtse rég kiszemelt áldozatát...

...magyar voltál azért...

Elmförlény és technikai, katonai, gazdasági förlény, igen, de itt ők, kikért én felelek...

És tán azt hiszed én nem azonos cipőben járok, mint Te? Engem nem aláznak meg, kik bekötnének, mert egy a hatalmi rendszer, a globális, a földön, és van ki a hatalom, és van kin uralkodnak, de ember azért és nem rabszolga, csak annyira rab, mint ki uralkodik, ki szintén függő e földi örök láncolatban...

Mind Pók, kinek nincs benső szabadsága, ki nem tiszteli a másik isteni arcát, és játszik kiszorítást, a nyomulást, a tapadást, míg csak egy szürke kis egérke, és sajnálkozik és sír folyton, pedig hatalma adott, hogy kiszorítják, és ő mindig milyen üldözött! Van ki üt folyton és rágalmak férgői és kígyói és hüllői és kétélűek hagyják el száját, és van ki a védelem! Van, ki mindig mindennel csak vádol és veszélyeztet, és van egy erős lélek és szellemi páncél, mi az erény és a tudás és a szerelem!

És tán mind eközben a nagy turbulenciában pezseg és cirkulál a friss éltető vér szíveinken a Másikért, kit szeretünk, olykor gyűlölünk is kicsit, hogy a következő pillanatban még jobban szeressük és hűségünk pecsétje még mélyebben süt, hogy ne felejtünk, de ez nem fáj, hanem bizsergő kegyelmi állapot, mert a szándék és a szív titka rejtelvei. A szándék számít ám akkor is, ha torzszülött léssen is belőle, mert a torz vakarék, a csúnya, a ronda az is a miénk!, és az isteni erő, mi túlnő mirajtunk nyomorult, ágról szakadt lyukas gatyásokon, és tán gálába öltözteti mezítelen igaz szavaink szellemi testét, és már nem mi vagyunk, de egy kegyelmi álarcosbál és jelenés, - Mester és Margaréta (M.M), és a valódi gyűlölet, mi mozgat ellenünk nagy egérhadakat, vagy a nagy ellenérdek (kül- és bel-), mi szintén mozgat ellenünk nagy hatalmában ki- és elterjedt értelmes patkányhadakat, és nem hagy minket lenni, míg állandóan

veszélyeztetvén érzi nagy hatalmát mindentől, de leginkább az igaz és szép szótól, mégis meghátrálni kényszerül, és bedobja a törülközőt, mert mi is vagyunk, és élni akarunk, mert már túl sok áldozatot hoztunk, de csak folyton rágalom, intrika, kizsákmányolás, bőrnyúzás, áldozati szerep jut igaz, hű, nemzetéért áldozatra is kész igaz magyaroknak, kik álmodni bátrak voltak, mit mások használtak csak, mint játék és retorikai frázis, azt volt kik komolyan gondolták, hogy lesz, lesz, lesz, mert nem veszhet el, mert mindig él itt egy szellemi fölény és egy határtalan élet a zsarnoki szolgálteken, mi pezsdíti a szívben a szenvedélyes és vérbő álmot, egy isteni fölényt, mi a fenség, a szellemi fölény, a szerelem e nemzet iránt és felelősség, hogy ne vehessék el ellenségeink tőlünk, (kül- és bel-), még az egy harmadot is, mi megmaradt, hanem pár, de nem kevés, magányosan elpusztuló őrző, ki nagy titkokat őrizvén a szabadság és a szerelem hallgatni képes és bír, - és nem a gyűlölet és nem a zsarnokság hallgatása -, de tudó tudás, hogy igazságain megszülethessék a jövő, mi magyar, ki szeret Istent és világot, és szívesen befogad sokakat, kik jó szándékkal vannak, és keresi idegenben és hazai tájon is barátait, de erős a kardja és bölcs és tudós, ha félénk és zárkózott és nyomorult, hitszegő és kontár és dilettáns is a látszat képei, mit ellenségei megfestenek róla!

Mégis tudja, azon múlik, hogy amikor a világ szerint el kéne árulnia azt az egyet a lajtorján való felhágásért, akkor nem árulkodik, de őt, azt az egyet mindenáron megmenteni, és nem feláldozni akarja és tudja! A fekete báránnyt, míg szeme a bárányokon nyugtatja, tudja, mi a világ és benne eligazodik a fölény szerelme és szabadsága szerint, de néki, a világnak önérdékből meg nem hajol, mert szívében szerelmei és az isteni szent zene álmai, mi nem valótlanság, - hisz mi magunk vagyunk -, de nem is föld-közelség: a kis parányi börtönök kínzó halálgépgyárainak kegyetlen és embertelen igazságai, a nagy számok törvényein a nagy uraloméi, hanem a lángelmék isteni örök áramlatai, messzi az örök eszmék és örök elmék és ideák és ideálok, a szépség és szabadság és szerelem, mi az emberi lélek vágya vágyakozása a boldogságra, és beteljesülése, ha erős és el nem bukik, az örök formalizmus, az örök formák és alakzatok örök energiáin az éltető erők rózsaszín kardvirágai!!

Lecke, avagy a vezeték nélküli hálózatok

Engem szeressetek, és engem válasszatok! - mondta Emma, mert Én a szabadság szerelmese vagyok, és az nektek a biztosíték, hogy mind lehettek, és megteremteni a hozzávalót megpróbáljuk közösen - mondta, és kacagott, mert miért kacag a Patak - kérdezte, de a sugárfertőző JÁRVÁNY, amely elborította minden jóra való, szabad szerelmes emberüket, megakadályozta, hogy megválaszolhassák ezt a kérdést.

A Szajré GH vezeték nélküli hálózataival van megtámogatva, értsd a legfejlettebb csúcs- és kulcstechnológiákkal...

Miből lett a szajré, mikor, mi módon és milyen utakon, kié, és hova van e nyomán minden és mindenki bekötve, kivéve ki a Marsra, ezen, ha elgondolkozol, azért még nem kell Marx Elvtársrá lenned, de a demokrácia helyben dől el: megveded a népet, irányítható, manipulálható, könnyen megvehető, és befolyásolható szerinted a NÉP, az istenadta, a tudattalan imbolygása lévén, ha ilyennek találod a népet, az Istenadtát, akkor miért esküszöl, mint a világok legjobbjára a demokráciára, mert akkor az aljas titkos rendszerek ott vannak a legnagyobb biztonságban, mindenféle kontroll nélkül? A politikai kontroll beépítve, de például a médiától a tisztesség nem várható el, és a nagytőke áramlatainak sincs határa, de inkvizítorok előírják, ki bujálkodhat - nagy ökö, régen fő főinkvizítor, ma -, és ki nem bujálkodhat... Nem mintha függő lenné bármi bujálkodástól, de honnan vették, hogy neki

kire van és kire nincs szüksége a NAP kire ontja és kire nem a sugarait...; a közlekedőedények természetes mozgásain, ami a természet, a bioszféra; de egy halál-gépszíjgyár, egy mesterséges gyiloktenyészet a művi sugárkezelésekkel befolyásolja az embert uraltságainkon, a fizetett bekötöttségeinken (itt legalább érthető, ki az a MI; az Ember, mi-)

Ki kicsoda? - kérdezte, és rá pár napra kómába esett; természet szerint, vagy a gyilkos és embertelen kegyetlen gyilok- és haláluralom a háború okozójaként, mert ő lett a bűnbak, ő volt a Fej, a Fej halott, nincs senki, és tarolható, és lenyúzható az nyolcadik ING -

- Nem maradt belőle addigra semmi! De nem akarok sírni; tudja?!

- Sírni, sírni, sírni, sírni! (Ady) Használtak vagyunk kiszolgáltatott didergéseinkben, hiúságainkban, gőgünkben és tévedéseinkben, miket hajlam, természet, ízlés, hormonok, gőg és uralmi vágy, sértődöttség, hazugság, a másik kínzása és megvetése és a meg nem értés irányítanak: a másik minden áron eszközként való használatának vágya, mint egy csavar a gépezetben -

Annyi a gép! Add meg az embernek a bioszféra méltóságát!

Mily Édes az Élet! És kacag a Patak, de érzed, ha szereted, hogy a kacagó Patak csak egy Maszk a túlélésre, de azt is érzed, ha a kacagó Patak a szabad és a szerelem kacagása: Nem lehetek a szolgáltatók, ti kínzó gépesítők - mondta. Természet vadvirága vagyok, nem a tíz parancsra esküszöm, de nem is ellene, hanem azon túl van a Paradicsom és kacagott a Patak. A paradicsom lehet Rohadt Paradicsom a betű szerinti törvénytartás esetén, de nem lehet Rohadt az a Paradicsom, ha mindvégig hű, de mindenképp hű, kikhez küldetett, kik betévedtek a szférájába, mert az egészért felelős, de nem, mint egy vezeték nélküli hálózat egyik gépe a másik géppel, hanem ezeken létrejövő kreativitás, a belőlük létrejövő több, ami nincs beletéve, de hozzáadódik. Mégis e hozzáadás nem az egyre több rádió és egyre több vevő halmazai metszetei miatt van, hanem az ezeken való túlnan miatt...

- Olyan, mint én; benne van az ördög, de nem azért, hogy éljen a gonosz eszközeivel mások ellen - értsd sugárkezelés -, hanem hogy védett legyen a gonosztól, hogy túlélje a sugárkezelések erőltetett meneteit!

- Szabadíts meg minket a gonosztól! - így szabadít.

- Félek! - kiáltotta gyámoltalan, erőtlen a Magyarok Nemzeti Színházában 2008-ban.

- Itt vagyok - mondta oly halkán, szelíden és gyöngéden, hogy hirtelen megszűnt a félelme, pedig sugarazták végestelen végig; szellemsugarak lettek volna csak egy uralmi rendszer fekete mágusai irányított elmegyilka, lehet, de nem biztos..., inkább mindkettő egyszerre, - elmegyilok és sugárfertőzés együttes hatásai, az Édes Élet melegágyai: az én férjeim a Kék Golyó sugárfertőzött rákosai (Fertőrákos) -, egyik megtámogatván a másikat!

- Szeretlek - mondta.

- Jó, mert a szeretet erősebb a halálnál.

- Mikor meghaltál volt életem legborzalmasabb pillanata, akkor kihunyt egy időre minden FÉNY, ami szeretet, és a gonoszság brutális lélekölő, szellemölő ereje fogságába kerültem, mi mindenre képes -

- Ott voltam a szerelemem hiányában, és Te kiimádkozod magadból a beléd elszórt magjaim szerelmét, hisz a lelkem szelleme megtermékenyített téged, mi a szabadság szerelme - a paradicsom -, minden bujaság és kéjvágy nélküli! A lélek szelleme dimenziói tér és időtlen

entitások, érted mi az örök tartomány? Tér és idő nélküli, de a létezés természetéhez kötött titkos módon, amit nem vagyunk képesek megfejtetni, hol a határ a bioszféra és annak végső alakzatai - alaktan pszichológia egymást megfogó kezei, és a puszta - mezítelen csupasz hullámok billiónyi a milliomodik hatványokon variabilitásai a giga H-n való terjedések között!

- Az egyik a médium, a másik az alkotó kreativitás: és a Teremtő máig ismeretlen, egy Isten, kit, mint rendezőt kivetítünk, de lehet, hogy csak a minket felülmúló határtalan ismeretlent látjuk el egy képpel, mert szelídíteni kell ez ismeretlent! Mégis egy Kép, az Irgalmas Krisztusé, mi számomra az isteni tartalom, mit annak vélek, mert én a Megtartó vagyok; de a szeretett Testvérem, ki mint magnetikus összeköttetésben van velem, talán épp az isteni Pusztító arcát viseli magán, mert a természet által, vagy Isten ne adja mesterséges úton lett agresszív vadállattá kondicionálva-- -

- Feje körül két angyal, kik bevonzották a géniuszokat, kikhez tartozónak vallotta magát! Számomra ők Krisztus követői; nekem ők segítenek utamon: szegénységben és szeretetben segítőn megtartani próbálni az EMBERT az ő lelki ép és egészségében..., de ma más világ van, ha van is mi örök, más kihívások, - a technika és csúcstechnológiák problematikus disszonáns világai hangzatai között kell az ember lelke szellemének ép egészségesnek maradni; a töredékek mozaikjai mint egy áradás az időben, de kiürülnek, és e kiürült pillanatai egy ép és egész egészség elmealap fenoménjai -

- Előidézett olykor az elme összeomlása és a létezés isteni gondviselő kegyelme az ismeretlen érthetetlen csoda csodálat csodálkozunk, ha valaki ebből felépülvén kitekint a vezetékek nélküli számítógépeink közül a szabadságba, ami túlvan a kondicionáltságon és a bekötött pénzügyi, vallási, elméleti és eszmei, azaz földi, értsd horizontális megfontoltságokon, de a vertikális megfontoltságok nyurga és élettelen Nagy Halál kondicionáltság érdekein is Túlvan Van -

- Így és ennyire szerettelek határtalan, hogy testedhez nem nyúltam, pedig érezted, hogy testem utolsó idegi rezdülése és sejtje is megborzongott, mikor illatod és hullámos gesztenyebarna hajtömeged közelsége megérintett..., de a tiltás lett a minden, hogy bele csomagoltam magam ezen illatfelhő és hajzuhatag hullámzó áradásaiba anélkül, hogy átáztam volna, mert annyira szerettelek, és hogy segíthesselek és tarthassam a kezed nem engedhettem meg magamnak az ázott kisegér, medve, oroszlán, patkány és tetű... luxusát!... Az állatkert létezik, a gonosz létezik abban, ki a létezésre nyitott élő egzisztencia; a szegénység is létezik mindig, és igen benne van a Bibliában, de a hozzá való viszonyulás oly eltérő!...

- Mit egynek tettek a legkisebbek közül nekem tettétek! KÖSZÖNÖM!!! Mert éhes voltam és enni adtatok, és szomjas voltam és inni adtatok, és miután lemeztelenítettek, lenyúzták bőreim, ti csupasz-mezítelen vérző hús és izomkötegeim új bőrrel láttátok el és felruháztátok, és látván ez minden jókat, mit ti tettetek, szétroncsolt elmém új életre elektrizálták az angyalok, a szentek és géniuszok; látván e remegő vérző hús és izomcsomó ártatlan, de annál kibelezettebb állapotjának nagy határtalan szerelmetes vágyakozását, megadtátok, mit kért tőletek, mert ő „csak” írni akart a magyaroknak, de ennél nehezebb foglalatosság, mint a MAGYAROKNAK szép jót és igazat írni nincsen e Föld kerekén --- -

Mert bizony, hogy az Édes Élet az, mikor egy gyermek a szíveden..., de nekem e magyar szók variabilitásai halmazok metszetein, - GH vezeték nélküli hálózatai gépjein túl -, a gyermekeim, és mindazok, kiket hozzám elvezérel a sors, lett légyen pedagógus, és megfordulok itt-ott korosabb és mozgássérült... gyerekek között is; gyerek az gyerek, de a paradicsomi állapot egy gyöngédség, mi nem akar, nem vágyakozik, nem semmi mégsem, nem megsem-misült mégsem, valami Édes Jelenlét, úgy van jelen mintegy jótékony alap, amin minden alkotás bőségesen és gazdagon mint a paradicsomi állapot tenyészik!

- Virágos és gyümölcsös kertté, lombos erdővé, tisztás ligettké varázsolom sivatagjaid, a Lelked Sivatagát, Teréz, mert túléltem isteni gondviselés szerelmese a sugárkezelést, és éltetnek mártír és vértanú apáim tengernyi sokaság emlékei... Hát ezért jöttél mindig D.? Hogy nemet ints nekik, de ők sose értettek, mert nem Te voltál naiv és Kislány, hanem Te voltál egyedül hű mindenkihez, bár a túlélés az úton sokszor kínok kínjai által, de tovább vezérelt, de attól még hű maradtál, de ők magukból indultak ki, az ő hűtlenségeikből, és hitetlen félelmeikből, az ő árulásaikból, mert nem Te voltál mindez, ez csak a rágalom és vádak sokasága volt ellened, hogy megtörjenek és bedaráljanak, mert az hiszik egy rendszer csak akkor működik, ha csavarok az emberek kiürített, használt agyai, de nem, mert ember egy embertelen és gépesített világban élni nem tud, mert a lelke és szelleme sikolyai rendszert dönt hamarosan akkor, mert az ember egy kreatív autonóm lény már jó ideje, és ha nem hagyják tömegesen, megbetegszik; persze eltartják a gyóntató papok után ma a pszichológusok és pszichiáterek tömegeit, bár ők betegek gyógyítása helyett foglalkozhatnak szellemi és lelki jólétünk bővülő terei és annak használata működtetésével és gondozásával...; abból is meg lehetne élni, de mi nem lennénk betegek, hisz milyen ufókra számítottok? A szerelmes Ufók mi vagyunk! - így, de ők, jaj, oly kretén hülyék az ő sértődött és korlátolt gőgjeik hiúságain a mindenkori fegyverkezés körülkerített kertjeik melegágyain -

- A Grundalakzat a vezeték nélküli hálózatok egymással kommunikáló számítógépei virágnyelven és madárhangon, de ha alkotok, egyedül vagyok. Az én egyedül valóságom nem egy lekerített én-imádat, egocentrizmus, hanem az Öröm, vagy bosszúság, vagy félelem, vagy tagadás, vagy veszélyeztetettség érzete, valami impotenciája, inkompetenciája, képtelensége, lehetetlensége, vagy egy álom simogató édes élet paradicsomi jelenléte, másként, ellentétes érdekűeknél kínzása, hogy a Másik létezik, de ez a Másik, mintha félne valamitől, és rejtőzködő hallgatása olykor egy fagyasztó, hát akkor nem mint egy faltörő kos kell viselkedni, és neki menni, hanem 1. ki kell törni a fagyasztóból, és mindenfelé másfelé, de arra nem tanácsos, * (persze lehet, sőt biztos, hogy minden kivezető utat elállják a sarokba szorítók, mert használni akarnak a hozzáférési pontjaidon-vezeték nélküli hálózatok számítógépei -, és miként lesznek hozzáférhető pontjaid? Erős, gyors, alhasi vágások nyílt sebein, erős, gyors mellkasi vágások nyílt sebein, aztán mehet a szózás, értsd, a jeges útjainkon, mert mi a magyar most, tán már nem, ha jól értem a virágnyelvet és a madárdalt tán már nem csend és nem hó és nem halál, bár most is látja a kitért ablakon a Citadellát, az Andrássy út 60. múltját, de Sissy mezítelen lovagol az Andrássyn, de ez titok, nem látja senki, mert a hullámos gesztenyebarna hajba úgy tekerednek és gabalyodnak, hogy az egész Kárpát-medence Test láthatatlanná válik velük együtt, mert Testem a Kárpát-medence! - nemcsak mondta és kiáltotta, hanem leírta és a szélrózsa minden irányában továbbította, azóta üvöltött a kintől a kínzások nyomain, mert a német és orosz szövetség egy amerikai arccal kínozza alfa sugarak bénító manipuláló képmutogató rémisztő embertelen, azaz emberi fülnek és agynak nem való hullámokon, szellemi erőszak zsarnoki egységével; az angol, amerikai és izraeli és orosz egység pedig egy orosz arccal kínozza a szellemi-lelki terror erejével, no nem holmi Óz, a nagy varázsló, de lehet egy ugyanaz a mágikus szellemi fölény pár elme gyára, de mi a magyar most? Én vagyok!... Nos és a sarokba szorítók biztos azzal lőnek össze, akitől már jó előre eltiltanak; lásd az ördögi mű bajnokai a gonoszság mesterei, és mily édes a lelküknek, mikor az egymástól eltiltott szerelmesek, avagy elhagyatottak ordítanak, azaz üvöltenek a fájdalomtól és a kintől, majd miután egymástól őket, a szerelmeseket elszigetelik, tilos beszélniük egymással, azzal vádolják őket ország-világ előtti nyílt perben, hogy hűtlen kurvakémek) * 2. édes álomba szépelegni, tetszelegni, babusgatni, altatódal da capo al fine, ezúttal nem fing, tehát nem fingattak ki, bár nem szándékozom ezzel próbálkozni mások esetében -

- Oszd még is Téged választottalak, épp azért, mert nemhogy 1. barátom, majd 2. kit szerettem, hanem 3. kit imádtam, 4. majd belehaltam, hogy nem tudlak segíteni, majd 5. most mégis itt jelen vagyok, mert a választásaink a Földön meghatározzák a Halott választási lehetőségeit, hogy kikkel lesz együtt, de én mindig a finommechanika szabad és szerelmetes felét választottam, nem a gonoszt; és nem a durva anyagot, hanem a szellemi természetűt, persze azért ki ne csatornázná szívesen a jó tököket értsd tőkét a tőköt jó célokra, a saját szentnyi kezein által maga és mások céljaira, - hatalom -, mert a cselédleány édesség és finom, kedves-szelíd gyöngédség hiányában kartelekről kezdett álmodozni -

No nem ez volt a Lecke, mit ő megtanult, mást kívántak neki megtanítani, aztán megtanult valamiféle Mást is, de továbbra is egy paradicsomi isteni bűn termő Kertről ábrándozott szabadság szerelmében, hol nincsenek határok, csak miket az egymás iránti szeretet, könyörület és türelem, a békesség angyali szárnyalásán szül és éltet -

Szerelem legyen...

Az élet él, és élni akar - mondta a gróf, és hagyta magát odakötözni egy székhez, mert akivel így összekötötte magát, több volt neki a világon bárkinél...

Az élet él, és élni akarna, ha hagyják - mondta a festő és az író, kiléptek az ablakon, mert elvesztették, akit szerettek, de nem ismerték őt! (A nő erről mást gondolt, hogy nem szerették, hanem gyűlölték, és semmi nem rajta múlt, de ezek mindig mindent félreértenek...

Lehet a szívedbe három Férfi, attól még nem jó mindegyik mindenre, csak egy valamire lett volna jó, mert a szeretet különböző, és mindenki máshol szőtt láncszem, az egyik férjnek kell, a másik, hogy vidd a terhét, a harmadik szintén ezért, mert szereted, de ezért fekete rongy kurva kémnek nevezzetek, babám, ilyet még nem látott a világ..., még akkor sem, ha az egyik háza egy pszichopata Ház agyonlőtt fejű szédelőgöckel, egyensúlyuk vesztett egy lúgozotakkal..., kik bekötve egy halálgépgyár erőt demonstráló erőszak és titkos terrorhálózatokba, mindenre képesek...

Az élet él, és élni akar - mondta a Gróf Siddhartha Hercegnek, és száműzte őt az országból -

Azt hiszem, szeretlek - mondta...; de hát 12 év óta messzemenően szeretsz - csodálkozván bámult rá a Nő.

A Temetőt miért is szereti az Ember? Határtalan halálos nyugalma miatt; nincs ki zavarhatná Isten teremtményét, de csak akkor, ha Kedvesével csalinkázik kar-karöltve a csodálatos magas és egészséges dús lombkoronájú fák árnyékában, és a legbékésebb nyugodt és csendes helyen egy padon a két test szinte szétválaszthatatlanul eggyé válik...; nyomás alatt, ellenséges táborok és hadak harcai közben...; és álltak a Bocskai úton, az egyik a jobb a másik a bal oldalán, és csak hömpölygött a kocsisorok árja, míg ők pirosat kaptak, és látta a Nő, amint magába roskadván ül, ücsörög a padon, mint holmi gorilla napszemüvegben, és rettegett, hogy felszáll az ellenkező irányba egy buszra, és elvesztheti végleg, és eltűnhet a szeme elől, és tán meghal, és nem látja többé..., de csak hömpölygött a kocsisor, és nem ám a Csendes-óceán hullámain a hullák oszló-foszló bomlása, hanem a hullámok, mik végképp nem csendesek a méteres hullámok sziklaparthoz csapódásakor..., és álltak a Bocskai jobb és bal oldalán, és hömpölygött a kocsisor, és a Nő rettegett, hogy a Férfi felszáll egy ellenkező

irányba tartó buszra a gorilla napszemüvegben, és elveszti szem elől, és nem látja többé: - Azt hiszem szeretlek - mondta furcsán kurtán, mintha szégyellené ezt a tényt...; - Azt hittem 12 év óta messzemenően szeretsz - furcsán kurtán csodálkozott a Nő...

Évekig rendszeresen jártak a temetőbe, miután a Nő szíve egy nagy darabja már ott nyugodott, de ünnep volt számukra a nagy dús egészséges lombos fakoronák társaként halálos nyugalomban szelni a Halálos Nyugalom Kertjében szerelmük lázálmait... - Látom, hogy kipattan fejedből egy új gyermek, egy formatált alak, kit én álmodok meg és megalkotok... ezért szeretlek - mondta a Nő, mert melletted megálmodom önmagam valóságát, és szerelmes vagyok az isteni lángelmébe, kinek tulajdona az isteni zene, mi téged és engem birtokba vesz olykor - mondta a Nő a tört talpú, szakadt bőrcipőben tengődő isteni szerelmének...; és álltak a Bocskai jobb és bal oldalán, és a Nő rettegett, de a Férfi túlon túl határtalanul szerette őt, a Nőt...

Az vagy nekem, ki lennél... egy Buddha Gésa rózsaszínű leplein egy fényes álom, mi valósággá válik; ki a faszok illesztékei közötti résben mindig elpárolog, és forró gőzt hagy maga után egy medencei pokoli katlanban, mi kibírhatatlan, de még mindig a leginkább kedvemre való - vallotta a Férfi, pedig a Nő nem világitott a szemébe, mint holmi titokember kínzó kihallgatóként...

Isten mentsen engem ilyesmitől - mondta a Nő, ki vagy nekem a Magyar Írás, a Szép Szó, és mikor úgy vélte a Férfinek ma van a születésnapja leszopta, úgy istenesen Isten igazában, de közölte vele, ebből sem csinálunk rendszert, mert az mind csak egy kínyzókamra: mármint a rendszerek, és amennyiben engedik maguk falain belül és falaiban áramolni szabadon a szabadságot és a szerelmet, annyira élhető és boldog rendszerek és az emberre szabottak, ha torz szülemények is -

Rendszert váltani: mint a szaros gatyát -!

1. marad a szar
2. marad a gatyá

+ marad a mumus és Szörny Ella de Frász

És akkor azt találta mondani a Szerelmének, hogy az nem lehet, hogy...

1. nincs fasza, azaz faszát a szögre lehet akasztani, más szóval mankó kell hozzá, tehát egy FASZ MANKÓN KISZÖGEZVE, de ez még semmi, ha fasza nem egyfelé, hanem mindenféle lóg, de sehol se bír lovagolni...
2. de ez hagyján, ha végbeléből egy tágulás miatt folyik a szar, mert elernyednek az izmok...
3. ha hagyja, hogy szerelme jelenlétében egy árva szamár, de erős, úgy elverje a faszát szikrázó ostorával, hogy ne maradjon belőle semmi...
4. máris, már másnap ott terem szerelménél sírdogálni, hogy nincs faszom, édes, de kell a pinád, azaz értsd úgy, hogy nem bírok élni a jó zaftos és zamatos nedves picsád nélkül...
- 5....mert egy baszni való pina vagy... - ekkor a szerelem röhögni kezdett, és hogy most mit röhög, ha ő őszinte és szókimondó...
- 6....baszmegáll...! - kiáltott egy szögre akasztott fasz...

Szerelme ekkor ijedt csak meg igazán...; most ez mit jelent, azt hogy a busz angolosan „basz” - és nem gázol el több magyart, mert magyar voltál azért -, tehát az angolos busz baszik mégis tán megállni, akkor tán nincs több baszás, persze csak a magyarok között, mert magyar voltál azért, és halálra vagy ítélve, pedig nem vagy erkölcstelen sem, hát még nem etikátlan, hisz csak elméd kipattanó szikrái baszódnak egymáshoz a nagy nyomás alatt, ahol a Pálma török, tehát a Nő -

A Férfi -

Akkor egy Árva Szamár le akarta vágni az ujjait, de megkímélte őket, nekik megkegyelmezett, mert az utolsó pillanatban megszánta őket, nagy részvét támadt szívében, mintha egy feltámadott tenger a népekéi, és érezte, mintha..., hisz a Nő a Fekete Köpönyege alá önként bebújván oly édesen szopott, hogy az árva szamár elalélt, megdöbrent, és érezte az idestova három évtizednyi hűség minden keserűségét felgyülemlett adóját lefizetni egy szopás nyála csordultig csordult buborékos víz kietlenén, hogy szeretlek, te drága mostoha -

Légy, Édes, gyöngéd a faszomhoz, Te, aki engedelmes és aranyos vagy, Aranyvirág, egy isteni dal dalai a végtelenségig...

Csak, ha azt kéri és akarja kegyelmed kend, amit önként és dalolva magam is szívesen adni tudok és akarok, másképp hosszú, mintásan díszített műkörmöket növesztek, mint egy macska műmellekkel, és kitépem összes hajad szálát és kikaparom a szemeid: ez a Szerelem!!!

Szopós malacod, ha vagyok szoptató Tehenem nem Teheránban, de ott is...

Úgy nézel ki, mint egy Tejelő Tehén...! egy várandós kismama; erre úgy megbámulta a mellettük elmenő tiszta feketébe öltözött Rocker kinézetű hölgyikét kicsiny édesded gyerekével vitatkozván, hogy a Nő úgy érezhette, nem kell már a Teje, csak le kéne már ezt a tejelő tehenét cserélni egy rockerre...

Azt hazudta, a lépcsőn felfelé gerjedő gerjedelem kerítette hatalmába, a hatalmas szerelemnek, de mire ágyba bújtak már nem bírt vele szeretkezni; mégis a Nő épp akkor oly édesen bírt szopni, - pedig ebből rendszert csinálni lehetetlen -, és ő oly édesen szopta a Nő csöcsét, hogy akár szeretkezésnek is beillett, különösen, mikor a Nő oly gyöngéden vette a Faszát kezelésbe: a makk fejét oly nyálözön sikamlósan gyöngéd finoman, mégis időnként erősebben lehúzta a bőrt, és tartotta erősen fogva a rút és ráncos elfeketedő vörös faszát, a csillagait, hogy az impotens és vert agyonostorozott fasz is alig bírta ki anélkül hogy elélt volna, de sajnos csak nem sikerült-!

Ez a szerelem!

Festeni akarok, mint egy ösztönös Génusz; szeretem a színeket, a formákat és a perspektívák mentén eltologatott alakzatokat, miközben az árnyalatok és hangulat varázslatos és fogva tart...

A vastag zsírkréta és az olaj érdekel, de olajjal csak szabadban lehet, kéne egy kert és festőállvány és előre kezelt vászon olcsó fakeretre kifeszítve, mi majd a jó minőségű képkeretbe megyen nyaralni...

...miután elmondta, hogy milyen termálfürdőket szeret, hol nagyokat lehet úszni és van vízi masszázs, a másik elment egyedül..., megijedt, hogy amaz jól úszik! -

... a másik megörült, hogy amaz jól úszik, és bekötötte házias fejét fehér pöttyös piros kendőbe, és keszkenőt ajándékozott neki...; nem bánta volna, ha az írás miatt ő is kap pár óra kedvezményt...! -

Szeretlek - mondta, határtalanul szeretlek, és nem akarlak, lehetetlen elveszítselek, mert akkor már utánad halok én...

Kínozza ávos orosz, CIA-s Moszatos, az Angol, a Német, de rövidebben: észak - dél - kelet-nyugat a világ a szívében az elmét: magyar voltál azért, te, rohadék...

...levágták, mint ma született Bárányt, aztán megpróbálták életre pofozni, ostromozni..., - mikor rájöttek, hogy tévedtek a csata hevében, ki szellem a véres gázködökben már egymásra nem ismert, csak vágott és lőtt és gyilkolászott...; hol van itt a gyöngédség és tavasz? -

... a világ kiheverhető, elfelejthető, levethető, mit levedlesz, ha vetkőzünk, szívem, miután belénk, húsunkba és testünk idegeibe mart és vájta éles csőrét a történelem és korszelleme, mi tán mégsem vagyunk, és akkor lábát keresztbe vetette és tökén a fasz és makkja kikandikált a keresztbe tett lábai között...; miután a lány ezt megemlítette, elszégyellte magát, és szétvetette lábait, tedd vissza, annyira szép volt... sima makkon egy ráncos és elfeketedő vöröses aprócska hús és nem káposzta -

Macska! - kiáltott, de a Nő ezzel mit sem kezdett...; időnként rázta seggét a macskaköves út, ha arra tartott régi városi kerékpárján...

A Sziget ereje: miközben kínozza ez meg az, volt ki bemutatkozott, miután meglátta, volt kit meglátott, de amaz nem láthatta, és volt kinek szerelmetes árnyékában növekedett, de ezt nem lehetett eltitkolnia, mert örömeiben ujjongott és világgá kiabálta..., hogy szereti valaki nagyon, és akkor egy Apáca ereje..., és elhullt az ollón a hosszú hullámos gesztenyebarna hajtömeg, mert egy Apáca csak, ki szaros gatyád kimossa, de minek és kinek...

...széttépték volna az egyharmadot is; megsemmisült volna az egyharmad is...!; kellett valaki, ki EGÉSZET álmódott határtalan szerelmében a hun-magyar nemzetet, ki szürke számár a ködben úgy vész el, ha menekül, és nem áll a lábán egy nagy önmagára találásban önmaga gyökérzetén egy nagy belső erő, mit a Szentség fénybogarak védnek, mint áthatolhatatlan páncél az érinthetlent, mi, kik felöltjük a Szent Koronát és a Palástot, kik ha mernek és szeretik egymást és békességese kis helyen is elférnek, de egyet se tagadnak meg az övéik közül...! Légy Férfi, és a Fű kinő utánad...

... és álltak a Bocskain, a jobb és a bal sáv között középen a csenevész fák között a poros és koszos gazban, és a Nő ráeszmélt önmagára és a Férfira, ki fejjel magasabb, szemben vele napszemüvegben szemét rá, a Nőre vetette, és csak ennyit mondott: -....!

Tejelő Tehene az ártatlanságnak, édes drága Aranybogár, mint szopós malacom, akár egy kismama, kinek én a szopós malaca!

1. A nem megmosott Fasz elfertőzi a számat, ha szopok! Érted?
2. A szőrös, borotvátlan arcod benzin szagú, ha nem borotválkozol rendszeresen, és nem használod kedvenc illatom utána, mi csábít...

Megeheti a szerelmedet a fene, és elvitte az ördög, ha varázsillatok és italok kellenek..., és levizelte akkor a vécedezskát ráadásul, és faszán az aranyló húgycseppeket beletörölte a Nő frissen mosott törölközőibe, mert mint mondja, ilyen a szerelem!

És akkor a Nő gyöngéden és lágyan kezelte a Szerelem Faszát, és a Férfi csöndben és szelíden szopta szenvedélyes lelkesülten a Nő Szerelem Csöcsét, és szinte eltűntek, eltűnedeztek, megsemmisültek, tudomást sem véve egymásról közvetlenül egymás kezei között, kezeiben és kezei által eljuttatták egymást a Nyolc Folyó Édene és az Örök Virágzás Paradicsoma kincsei között... az Otthon édes gyümölcsei és pompás virágai és a pillangók a tiszta csobogó patakokon szálltak és keringtek a magosban, de nem nyafognék, és a megsemmisülők és eltűnedezők, az elesettek kihúzták maguk, és mondák: ha már nem juttattál engem a temetőbe, ha már ez nem sikerült neked, akár szerethetsz is! - kacagott a lány, mint egy üde és friss paripának a kacagása, ha már halogatjuk a temetőbe járást, mint másnapos élő holtak, talán megfiatalodtunk, az ifjak, ifjúságunk, és érezték, ez a köztük megszülető halálos nyugalom, eltűnedezésük és megsemmisülésük a Nirvána határtalan szomorúság boldogsága: és a Nő kacagott, a Férfi komoly méltóságteljesen hallgatott, és szopta a Csöcsét a Szerelemnek, és a Nő szopta a Szerelem Faszát, ha el is fertőzte olykor a száját, mert édes, édes Otthon a Nem-Lét, ha az a legteljesebb és boldog igaz Létezés határtalan boldog szomorúsága, az IFJÚSÁG szerelmei a Tiszta Tó napfényes elme megsemmisülése és eltűnedezése, hogy új alakzatokban ismét Szerelem legyen...

... és világ ide, világ oda, ott állt rózsaszín lepleiben és bíbor, virágmintás japán papucsában egy Gésa Buddha (Siddhartha Herceg!) fenséges gyönyörűségében, immár letagadhatatlanul, megkerülhetetlenül és érinthetetlen pusztíthatatlan árvaságban az örökkévalóság boldog szomorúsága egy elsvatagosodó, rettenthetetlen világ pusztulásán és felemelkedésén egy koronás leplek védettsége és védelem...

Szerelem legyen...

2. változat

Invitálta pár Férfi a Nőt a Házába...

E Ház vagy nem állt, vagy csak egy Szellemi Konstruktó volt, hol a Nő nem lehetett otthon igazán, mert máshol volt a szíve..., de nagyon szerette a Férfit,...de a Férfi Amerikai volt, a Nő pedig ízig-vérig Hun - Magyar...! A Férfi festeni akart egy gyönyörű országot indiánok, írek, angol gyarmatosítók, német puritánok és spanyol hódítók hátrahagyott maradéki között valami táj által benne lenyomatozott Szépséget, mint egy Angyali Látványt; a Nő pedig egy haldokló, megcsonkított és állandóan vérző csonk országnak akart írni, mert érezte a szívében, hogy ő valami, ami ott, épp e határtalan szenvedés enyhítésére kell ő oda, egy kis szeretetet és

szépség szerelmét adni ott, éppen csak valami angyalit, de MINDEN ANGYAL RETTENETES!!!

A Házába hívta meg, mint feleséget, de a Nő egész volt, és Társat akart, egy házas társat talán, de ház az nem volt, csak egy ablak nélküli földalatti szoba, hol a francia ágy pár kép a falon és a tévé állványos szekrényében szexfilmek sorjázta...

A Nőnél az irodalomelmélet pszichológiai-filozófiai kötetei sorjázta és főleg irodalom... a Nő nem volt önmaga, mégis egész volt a múlt szerelmei lévén, de még nem talált magára... a Férfi inkább otthon volt önmaga erejében és az akarat intenzitásában, de kedvezőtlen anyagi feltételek miatt a szülei állandó támogatására szorult, pedig már jócskán elmúlt harminc..., illetve erősen kötődött a családjához, hisz az emigrációban erősebbek a családi kötelékek, míg végleg sosem röpülnek ki igazán a gyerekek, ha a család egy többé-kevésbé összetartó család...; nos szexfilmek, képek és egy franciaágy társaságában, a szomszédban, a másik föld alatti szobában, a garázs mellettiben nem volt más, mint lézengő letakart bútorok, és közepén egy asztalon egy papagáj kalitkája letakarva éjszakára és kitakarva nappalra. Bár igazán meglepte a Nőt, mikor a papagáj azt sikongatta, ha megszólalt, mire a gazdája, a Férfi egykoron tanította, hogy már pedig ő a Gazda utálja a Nőket!!!

Egy kis anyakomplexus - gondolta jó tíz év múlva a Nő, de közvetlen hatása alatt nem gondolt semmire, de igencsak furcsállta, és megkérdezte a Férfit, hogy ugyan bizony őt is-é..

A Férfi nem válaszolt...

A Nő gyanakodni kezdett, mit is keres akkor ő itt ebben a pinceszobában... nagy felálló Faszt szopni akar a fene, a Férfi anyakomplexusos, - jó tíz év múlva gondolta a Nő -, és a Férfi már most diktátumokat helyez kilátásba, hogy Te majd ezt, meg azt csinálod; én meg ezt meg azt..., és nem vitte el akkor már, mikor kérte a Mississippihez, pedig ott tán megnyugodhattak volna pár percre egymás karjaiban, és nem folyton a Nő siettetése, a nagy sietség, hogy maradj velem, és légy a feleségem, maradj a házamban, de nem volt háza, csak kötelékei, elvárásai és erős akarata a jövőre nézve, mi a legfontosabb az életben..., de a Nőnek nem volt ott helye, csak szolgai sorsa...

„Majd mész a Fiammal dolgozni!”

A Nőnek máshogy kellett volna megkeresnie ott a pénzét, de megértette, hogy nincs számára ott hely... Szart volna az apja őt is eltartani, nem volt elég a két lányát felnevelni, és még most ott élő fiacskáját a nyakán finanszírozni...

...Vannak az invitálások, és vannak a sokkal fontosabb rejtett üzenetek, miket nem figyelembe venni életveszély...!

A Nő hazajött, és az Amerikai hamar kidobta őt részletre fizetett kocsijából, mert az volt neki, egy jó fajta sportkocsi, oly terepjáró - féle, nem is tudom 6, avagy 8 férőhelyes...

... a Nő haldokolt; a Férfi haldokolt, évekig haldokoltak a köztük beállított csöndben, de pokolian érezték magukat egymás nélkül...; hiányoztál nagyon! - mondta másfél évtized múlva. Hiányoztál te is nagyon - mondta. A megmászott hegyoldalokon kiomlott vérünk a tenger tiszta levegőjén, a fehér kövek között... - mondták.

Nem lehetett, Te Amerikai, mert én is szerettem nagyon azt az országot, de itt volt dolgom, bár borzalmas itt és rettenetes, de ha oly hamar nem dobsz ki, tán néha ott is lehettem volna veled és te itt velem, de tudnod kell, hogy ez itt egy csonk -, véres hús- és izomsomó telis-tele poloskával, hogy értsd lehallgató készülékkel: a világ fáraóhangya-serege itt vert tanyát!

Egy Férfi, ki itt e Csonk - Országban a véres vizelet, és az agyonlőtt elme elkábított és agyon manipulált, tehát mosott Feje, ki nem ura magának, de oly nemes mégis mint egy Oroszlán, az állatok királya, mert ha éjszaka be is lövik, nagy erejében nappalra kiürül belőle a méreg, és tiszta szemmel lát és cselekszik; nos a Nő egy ilyen Férfi ágyában, ha az szerelem is nem életbiztosíték...

...mert a Férfi, ha a hatalomban a közelében lévők is megfigyeltek, tehát rájuk állított megfigyelők tömege... ilyen a HATALOM, melyet utálok - gondolta a Nő.

Nos, e férfi már házas, tehát van házas társa, de azzal nem elégszik, mert szeretőket tart... a Nőt pedig behúzza varázslatos szférájába egy nemes vadállati erő, és nem gondolkozik, ki is ez, mi is ez, de azért a produktumaiban megmártózik, és bennük elmereng, mint kit kikapcsolnak, hogy a másikká válj! Ne légy, hogyha nem akarom, csak egy részem, mit én látok neked, és lázadni ne merj, de majd elintézem, hogy bűneimet megbocsásd!

Nos a Nő szerető lett egy Házban, mit nem ismert, de mikor egy kis szeletébe belelátott, egy kis morzsájába beleszagolt, csak lerészegedett, és hányt és hányt és hányt..., és bár szerette a Férfit nagyon, - a poklok mélyére is elkísérte -, de egy töredékes Látás egy kis morzsája után is került a Férfit, és a Férfi a Nőt...; a Férfi nem akarta bajba hozni a Nőt, a Nő pedig nem bírta a szeretett Férfit ilyen környezetben láthatnia nem bírta elviselni, közelben nem bírta vinni a terheit, csak időnként látták egymást..., mert a Nő, ha nyilvánosan fellépett a Férfi csaknem mindig ott volt, de semmi intim közelség, csak szemeik eget verő találkozásai kínt és túlélés dallamin....

- Miért vagy Te itt e Pokolban? - kérdezte kilenc év múlva a Férfi.

- Mert szeretlek - vallotta a Nő.

A Házad bár egy pszichopata-együttes, hol a ház csak a külső falak látványa, mert maga számára falakat nem ismer, csak más köré húzza fel folyton; de ha más köré építed a falakat, azokat börtönfalaknak érezheti, mert mindenki maga magából, ereje, látása akarata, szerelme, avagy gyűlölete által találja meg jó esetben a saját körvonalait, mi életben tartja, nem viszi pusztulásba, de nem is árt másoknak, míg börtönné se lesz a tudott saját határvonal; hisz az égben bál van, és nincsenek falak, de angyali - ördögök... és emanációjuk...

...a gyerekeim - vallotta a Nő.

Ördögi táncokon angyali gyermekeim... egy Nemzet iránt érzett határtalan szerelemem... egy Szent Királyi védelemben, mi egy áthatolhatatlan Páncél, - mások védelmére kegyelemből rám ruházott, kíméletlen acélos rácsokból átlényegült, szent viselet! -, hát látod ennyire szerettelek!

Határtalan Szerelmem a milliomodik hatványokon - vallotta a Férfi.

Van egy kis lakásom, hol időnként megsemmisülök egy Férfi karjai között, és az a Határtalan Boldogság...

...mert az élet él és élni akar..., és ha létezel, lenni kell..., de magadért és nem mások ellen..., érted?

...voltak évek, mikor tudtam, hogy nem mozdulhatok, mert ártanék ennek és ennek, és nem árthatok... akkor a Létezés a nem mozdulás; akkor a Létezés a várakozás és meditáció és imádkozás, a kivárás, a várakozás, hogy mindent a maga idejében...

...halálainkon, ha a Szent Erő és a Bölcsesség elragad magával, és ha Isten velünk mindenki ellenünk is, meglátogat minket éjszakáinkon egy Aranyfürtös Angyal, kinek arca viaszos és holt fehér, de ereje beborít, mint halotti lepled, és lassan az új megtermékenyített magokon kitavasodik, ha erős vagy, az örökkévaló Élet!

Rodin: Örök Tavasz

És akkor a ráadás a jaj, hogy úgy semmisülünk, hogy igaz, személyes egy egyedüli isteni arcunk együtt él lélegzik és virgonc mód boldog egy isteni zenében elmerülő megsemmisülés boldog szomorú társasága együtt lélegzik az isteni zenében, de más-más egyéniség a teremtés egyedüli ujjlenyomata, mi lenyomat az isteni zene történetiségén, még ha örök, még ha örökkévalóság is, mert lélek és szellem fényes elmében a határtalan az életre kapott anyagiságon...

Szerelmes emlékezés

Miért lenne nekem könnyebb bármivel is, mint nekik volt? - kérdezte.

Borzasztó volt látnom a macska féltékenységét fuldokolni a cigarettafüstben egy idegzésbe és idegbeteg vergődését körülvéve pisztolyaival látni pusztulását, kit úgy szerettem egy céllövő bajnokot talán egy jógit az nagy harcában, és közben látni tébolyultan, mit vesztettem, és mi vár még rám...

Még jó, hogy elfutott onnan, amit édenének vélt, de tudta csak gyűlölet és rabszolgaság, majd siratta és széppé álmodta a múltó idő és gyenge volt élni: „mily jó, hogy hozzám közelebb nem merészkedett, majdnem megöltem, míg e pusztulásomban szerettem!

Rettenetes egy Rendet ismervén e hatalom rendjébe mindent belezsúfolni akarhatni; sosem sikerül, csak bukácsolhatsz mint egy bicebóca, fő, ha jó a szándékod -

Sokszor hosszú időbe telik, míg szenvedélytelen ráláthatunk letisztult viszonyainkra, hálózati mezőire, és kitűnik ki-ki volt, ki gyűlölt, ki szeretett, ki használt, és ki milyen fonálból szötte életünk köpönyegét -

Az igazi Csend beállta az érdektelenség, a teljes közöny egyfajta motiválatlanság, min tán olykor még egy emlék fodrozódik izgágán, a lehetett volna, ez csábít, ez vakít, de nem lett bár édeni menny és paradicsomi lett volna tán, de a döntő pillanatokban dühödt harc, szigorú merev korlátoltság a nyitottság és elfogadás hiánya, gyűlölet, dühös harag, türelmetlenség és meg nem értés, a várni tudás hiánya: és vágyakoztak titkon egymásra, akarták együtt boldogságuk a sok huzavona kikezdte egymás iránti bizodalomuk a küzdelmes élet buktatói gáncsai akadálypályája, és pokoli volt egymás nélkül a másik hiánya, már mégsem lehetett, már nem volt lehetséges, és tán örökre gyászolják, mit úgy vélik lehetett volna, de vélik elvesztettek tán együtt még pokolibb lett volna a pokol beleragadván igazán gyűlöletükben! Jaj, de ha meghal a szeretet egy pillanat alatt és csak emléke fáj forrón a lehetett volna de csak a kízó boldogtalanság marad utána: minden parányinak tűnik a szerelem emlékezetében, mert úgy kell a boldogság, mint egy falat kenyér, és míg üzvéen hajtjuk vágyakozásunk a

boldogságra annál távolabb fut, szalad, rohan, távolodik mitőlünk a boldogság, mi a vágy és ragaszkodás nélküliségben rejlik, ha szeretet és jó hatás -

Még a végén kiderül, szerelmed egy hatalom különböző arcai, vágyakozván egy gazdag szabadság és szabad gazdagság életszeretetére, de ami halál!

Mégis e hatalomnak minden kellett csak a Te szereteted nem - ez nem igaz -, mert a szeretet mindent lát, belelát a hatalom lapjaiba, amit az nem tűrhet anélkül, hogy be ne kebelezne, mert kiszolgáltatottá válik, ha látván látják!

És míg Te szerelemre esküdtél irántuk a tieid, a tieidért, a tieiddel már rég hatalmukban őket mások tartották fogva épp úgy, mint téged! Mégis a szerelem hatása erős vad és lázító, ha méltóságával visszaélnék és futótűzként terjednek hullámai! -

Izedsz-mozogsz kínodban bennem, hogy szeretsz tán most először igazán engem, ki réges-rég határtalan szeretlek, de belevénültem és bele -, megfáradtam!

Mondod tudtam akkor, hogy már nem szeretsz igazán: de igen szeretlek, viszont az éles szemű szeretet nem tűri, ha kihasználni akarják, avagy hülyébe és semmibe veszik, mint egy semmirevaló lelencet!

Volt ki kevés volt; volt, ki lehetett volna, de zsarnoki hatalmaskodó akarnok volt, kiből a gyöngédség mégsem vészett ki egészen, és tán tényleg szeretett, de halott volt rég, és én így tán a hullarabló, és ki hullá úgy sem nyugszik, míg az élő hullává agyon nem csepüli, csapja, nem üti-vágja agyon halálára; mégis új életre a jó szerető tisztesség, ha semmibe is veszi az élet és lemészárolja csak árt neki, mint egy kis korcs vakaréknak, mégis új életre -

Kardot nyelvén maradunk feszült és feszes félénk és jeges és merev -

A következő kínzópultra már önként nem fekket ki lát, csak ha viszik és ráláncolják -

És továbbad, hogy nem bírja ezt az ostoba hülye libát és ezeket az ostoba barmokat, kiket még nem látott a világ, és dühödt haragos, de másnap már ereszemen kopogtat a fekete fogú vágy -

És akkor már nem érzel mást csak megvert megalázottságot!

Ki ha valahova nem való ne próbálkozzon ott! És ha néz rám időnként szerelmes és akkor kezdődik -

És nem állítja mindjárt a főzőpult mögé senki azt, akit szeret! És tudta, hogy végig ellene dolgozik, de belebukhatott, mert a hatása alól nem bírta kivonni magát, és az örök, az őrzők éberren vigyáztak!

Az élet elviselhetetlen könnyűsége éppen az, hogy minden elbukhat egy pár szón, egy-egy döntésen, avagy mi magunk tökéletlen erőtlenségeinken, mely nincs szeretve! E bukás minden más akkor csak nem véletlen, emberek vagyunk, tökéletlenek, de gyűlöletben nem akarunk élni, mert szeretvén lenni akarunk! És Isten lelkünkben lassan elenyészik alakváltzatain: kisgyerek, bolond bohóc, vén koldus és a semmi az enyészet lenne már egy végső és utolsó sértés nyomán.

És a szeretet arca is oly elkülönböző változatos gazdagsága, és akkor a nagyokos bősztanácsadók tönkretesznek valamit immár végleg örökre, de jó annak már akkor végképp végleg a semmibe veszni, semmivé válni, eltűnni a semmibe elenyészni!

Maga ellen nem lehetett nem dolgozni, mert gyűlölt volt, megvetett, igaztalan és szerencsétlen. Tévedés. Hazudik! Isten mégis magát választotta, az igazat, a többi seggnyaló volt csak és talpnyaló, ki hamar lovat vált, ha más a széljárás!

És míg megtörtént Európa elrablása egy dimbes-dombos lankás zöld kisvárosból, hogy a Nőnek ne lehessen élete, addig ő szeretett, hogy Te élhettél, világot láthattál, és művelt és okos vagy, míg ő, kit szeretek szintúgy sötét és parázna, de egy határon túl ha merészkedsz már csak a halálra lesel, és hiába kínoznál tovább, mert jó lett volna élni, ha az nem tőled függ, ki kegyeket drágán oszt, vagy büntet ártatlant is kedvére, és elárul úton-útfélen, hisz az életben gyökeret verni ellenszélben idegen közegben, új tájakon nehéz annak, kinek szíve másokért is dobog, és nem élhetne az idegen tájon se ízlése, se hajlama szerint, és hazahúzza szíve és a kötelesség! (...)

Tiszta forrás

- Mi a különbség egy Kurva, - már elnézést, ez ősi, és mindennél szükségesebb hivatást űzők pillantásában -, de mégis, mi a különbség egy Kurva és a Szerelem, avagy egyenesen a Szerelem Istennője között?

- hallgat...

- Mi a franc bajod van, hogy nem beszélsz..., beteg vagy?

- hallgat...

- Megkoronázom magam, mint a Hallgatás Örök Királyának a társát, akit elvittek a bányába dolgozni, elvittek mézszárzékra, elvitték a bordélyba, piros lámpás házba, mert a Másika hallgat, és őt nem vállalja, de a másika hozzá ragaszkodik...; az Anna, de a másik nem Anna, de a Birodalom, mi ha visszavágni készül, hallgat, ha csak megéli a helyzetet és figyel, akkor is hallgat... az egyik Birodalom szemben a másik Birodalommal, és közte a gyarmati szétszórtságban a kényszer szülte hatalmi irányokban az őszinteség lehetetlensége, mert a hatalom provokál, hogy légy őszinte és késsel támad hátba, ha ellene vagy az, hát vigyázz, és ne légy őszinte! Esetleg egyszerre támad hátba az egyik hatalom, és szembe egy éles pengeélbe szaladsz bele, ha menekülsz, mert szembe csatsorba felállítva a másik Birodalom katonája, ki titkon kijátszik, és összekacsint a másik Birodalom katonáival..., a Katonák érdeke egy..., nem morális kérdés, hanem a lélek állapota és a szellemi hovatartozás, de mit is keres itt a Szerelem, ha örök: a Szerelem Istennője?

Gyarmati sors, ha reá úgy tapad, hogy le nem vakarhatja, ha feje tetejére mindig úgy rakják az idegen elnyomót, a terror zsarnoksága katonáit, hogy elsorvadjon és haldokoljon alatta, de vagy-e Te e gyarmati lelenc sors szétszakított, darabokká szaggatott, és egymásnak fordított csonkjai mócsingjain, ahogy elvéreznek, és kiáltásuk elnyeli a mócsingos mocsár és ingovány, de nem lehet mégis..., mert sok az áruló és idegen szívű, kinek itt nincs népe, se nemzete, se senkije! A háború pedig mindig sok tényező, és a sugárfertőzött katonák részegek az idegen és saját belövéseik nyomán, de mégis...

Ki az áruló? Van értelme e kérdésnek a titokhadak sugárkezeléses mezőin? Nincs, és mégis...

Például, ki azt hiszi, ki közé belésett, került, meglátta, és rögtön arra következtet, hogy el is árulja, mert másutt is előfordul, és máshová is beteszi a lábát: így gondolkodik mindig a hatalmi szűklátókörűség -, és mivel a másik biztos elárulta már, elárulja a másikat, de a másik nem árulta el; de aki hallgat, az manipulálható, és az esetleg épp az ellenségeihez köttetik be, ki egykori szeretőit elárulja, tehát, ki a szerelmét és a szerelmet elárulja, ki az...?

Tán legkevésbé az, kit azzal megvádolnak -

A Hallgató felnéz az égre, és a Föld mégis mozog, villámgyorsan tengelye körül és kering a nap körül, és a naprendszer bolygói eltérő szögek koordinátáin bekötve az egész világegyetembe, és úgy határoznak meg minket, hogy ki-kinek a saját bolygója árnyékos hatalmából nem mozdulhat és nem tekinthet ki, még ereje nem engedi, és mindaddig, míg az istenek szeme tekintetét elzárják önnön maguktól, önmaga, avagy a cél érdekében, védeni, avagy elpusztítani kívánni a betolakodót, hol így hol úgy az istenek érdeke szerint, mert ők is mint a szentek, azzal gyanúsíthatók, hogy maga felé hajolna a keze mindnek, és mint a bolygók, maguk az istenek, kik tán épp a bolygók istenei, mozgatnak mindenkit saját elrendelt feladattal, de mi akkor a szabadság?

Isten dicsőségére? Nem tudom, ki ő..., nem tudom... és nem tudom, de mindig őt választottam, de az én isteni energiáim az igazsághoz és a jóság szépség álmához kapcsolódnak, és ha gyűlöltem volna is, megfeddtem magam érte, és békülni akartam rögtön..., de volt kinek a békülés nem volt érdekében! A Hatalom nem kezd holmi csatornatöltelékkel, legyen is bármi a Jóslat! Inkább megtesz mindent, hogy azt a megbélyegzettet, ki a Jóslat tárgya beletapossa a sárga földre, de mi van akkor, ha e kiszemelt, a Jóslat hírhedt lelence és koldusa nem a Sárga Föld, hanem valami más: mondjuk ezen csillagos ég egésze, mert az angyalokkal viselős, az Angyalok Csillaga és Szerelmese, ha Királynőt itt nem is választanak, mert az angyalok szabadok, ha lényegük a Csillagos Ég egész boltozata, és nincsenek bekötve sehova kényszer és parancs szerint, de óvatosak egy etikai mérce alapján, ideológiák nélkül nem ártani mégsem, ha kezük hajlik is, mert szimpátiáik vannak, és bár abszolút tudatos, mégis érző lények...

Van-e az angyaloknak faszuk és pinájuk? - kérdezte benne az, aki hallgat.

Az egymás iránti szeretet az a vonzerő, mi megtűri maguk közt az adok-veszek szerelmét, hol nem vala Gát, és nincs bűn és nincs morális megfontoltság ott, hol túl nagy a felelősség, túl hatalmas a halál és a gonosz kísértése, és itt e huzatos tájékon csak egymás szeme tisztaságára, felelősség érzetére, biztos ítéletére számíthatnak az angyalok... létezik bal oldali és jobb oldali Kerecsensólyom? Nem, nem létezik -

Ami létezik, az a korrupt, lefizetett, maszatoló hatalom akarása, egy izgága ficánkolás, és az ettől való gyakori és erős veszélyeztetettség, ha a hatalom falai mint bálám számara állnak, egymásról tudomást véve megtűrik egymást, és tán enyhet is hoz hűvösük a forróságban és meleget a Jég Királynő Birodalmában, tartós és erős esernyőt vihar idején, és árnyékos árnyaikban nem elrothad a halandó, hanem kivirul, megszépül és kivirágzik...

Vonzódom minden általam ismeretlen, érthetetlen és fehér folt birodalmi területeihez! - kiáltott. Ilyen a matematika, a fizika, a programozás: a biokémia ott kezd érdekelni, amikor az anyag eléri határait, és e határmezsgyén vizsgálják a semminek kivetett energiamezőkben: a Jövő e határmezsgyéken alakul majd, mert az anyag viselkedése e határmezsgyéken más, és eddig ismeretlen, fel nem tárt billiónyi lehetőség nyílik az energetika számára a már felfedezettek túl!

Mind a mikrokozmoszban, mind a makrokozmoszban fellelhető e terület a nagyon parányi és a határtalan méretek birodalmában az anyag eltűnése és megsemmisülése a tudományok számára még hozzáférhetetlen ismeretlen, de létező energiaraktárak semmijén, a máshogy létezés léte, egy létlenül is leglevőbb isteni lét energetikája, a természetben kódolt tudattalan szellemi lét befolyásoló és irányító, megtartó ereje!

Néha a szemedbe akadozik a szemem: és ott egy isteni tudás, mi szenvedésből és tiszta akarat szenvedélyes izzásán született, hogy lehess azokért, kiket igazán szeretsz, igazán, és nem ahová az ellenség kötne be!

A tündöklő, ragyogó, egészséges Nap, és arra gondolt, hogy az a másik nagyon közel, de tán beteg, és mit is kéne most felvennie, de eszébe jutott, hogy a másik meztelenül szereti a legjobban, bár a pináján a szőr megerősödik, ha sokat borotválja neki nyalásra, mikor úgyse hagyja nyalnia, mert találjon végre haza és önnön magára, ezért időnként bezárja a mandulanyílását, főleg, ha elfertőződés következtében kissé begyulladt ott alul, mi semmi-minden, no akkor hisztis az a másik oly igazán, mikor elvonja tőle a játékszerét, az édes mostohát, bár az Apostolokra tán épp e kritikus időközökben árad ki a Szentlélek álma, és borul rájuk és fedi be őket a Szent Szellem oltalmat adó szárnya, hiszen csak Tiszta Forrásból: legyen az a Kárpát-medence sokat szenvedett népei között, avagy krisztusi csörgedező, majd bő és áradó és mindent átjáró és befogadó, elrendező Patakok fényes és sötét vízgyűjtőmedencéjén a természet szülöttje isteni szellem fenséges jelenlétén Kelet és Nyugat között egy Hun-magyar....

...és akkor azt találta neki mondani, hogy úgy viselkedik az ágyában, mint egy rabszolgatartó a rabszolgáját méricskélve, miután dicsérte a rabszolgálya fenekét, combját, pináját és csípőjét....., pedig a fogaid még meg se néztem! - méltatlankodott helyeslően a mondottakat. És nehogy le találja szedni a fejét egy rabszolganő! Mindig leszedtem! - kiáltotta csöndesen, hogy sokszorosan adjam vissza egy Nietzsche Úrnak, ki közel, de beteg, és én, e rabszolgaleány, mennyire is szereti e Nietzsche Urat, és írt ma e rabszolganő, a címe „Tiszta forrás”, a Heidegger Úr értelmében, de nem úgy hogy a nyelv háza, hanem a Létezés Háza egy Buddha Úr megsemmisült semmi-mindene és minden semmije egy bartóki vágy a betűk dallamain!

Olyan vén vagy, mint az Országút, de hozzám képest oly fiatal, mint egy a Grand Kanyon felett egyensúlyozó bohóc a kanyon legmélyebben fekvő sziklarétegéhez képest, mert ez a Kárpát-medence, ez az indiai és indiánok nevezetű Mi Asszonyunk, ez a hun-magyar ősiség sziklarétegei, ez az az őskövelet, miről beszélni tetszett! Csak óhajtott! - szedte le fejét dühében a rabszolgaleány, hogy újra sokszorosan visszaillesze, mert mégis, mi más lenne a Szerelem, mint ez a Harc életre-halálra az istenek között, hogy fitten tartsák egymást az örökkévalóban, ki másért mint az Emberért, az ember boldogulására Istenek alkonya nélkül, hisz úgy dolgozik teljes bizonyossággal e krisztusi Tiszta forrás mandarinja, ha szól a dzsessz és a blues, és ő közbe megérti a világot, no nem azért, hogy az ágyába bújjon, mint valami Kleopátra a minden idők Cézárjának, hanem, hogy szempontjait értse, kövesse, és figyelembe vegye, mint mindenütt ott lévő jelen, de máshogy, és szabadon -

Turul nemzete

Miért utálják a pillangót, ki önmagának és nem másnak dolgozik?

Sokat lát a színes éjszakából, szép és minden színlelés és mendemonda szerint sem az ingoványos piszok és mocsok szárnyasa, bár erőtlenségre, az álom ő és a szépség elvarázsolt gyengédsége, finom gyöngédség és önnön való, ki nektárt szív, mi közben udvarol és csókokat lehel könnyed nemtörődömsége, ki nem vesz, hogy ne adna -

Miért és mikor zord a mindent szétszakító erkölcs ahelyett, hogy összekötne?

Korlátozza a naiv és bájos, tudatlan természetet, míg a hatalom természetét mindig megtámogatja, és kiegyezik vele az öntudatlan szépséges világ és a tudatos etikus világ ellenében.

A rongy lélek, kit te végigrángattál a világon, te voltál!

Mindenki magából indul ki, kivételük: kiket szerettem és felelősnek vallottam magam értük, e súlyos bilincs, mi becsület és szerelem párosa, hogy ki betéved, mint vendég és átjárt és közös lett, miként lehetsz annak árulója, ha Isten, kiről álmodsz és szeretsz, semmit nem gyűlöl jobban, mint az árulást, de ki ez az Isten?

Én a magyarokért vagyok, kik nem levének jó sorban, és kiket, mint lelenc cédát vélték igazságukban meggyalázni és használni az utolsó lélegzetig, míg szeretett és vállalt és küzdeni, harcolni mert. Nem kell azonban fekete pofájú szájhős, ki lepattan az első bajnál, de nem kell a másokat mézárszékre vivő retorika sem... halálos a kettős mérce, a valakiknek mindent lehet, kik bünt nem ismernek, de mások szemében a szálkát is kiegészítik - titkos hadviselés -, sugártechnika, hogy végre értsz szaros, tetves világ, hogy itt csak egyesek üvölthetik igazságaik, mások hallgatásra vannak kárhóztatva, vagy, ha szólnak, mézárszékre viszik őket a titkos hadviselők a háttérből, kik megbújnak a rettegő, szaros patkányok az elrothadt gázságaikban és kavarnak a szart az újabb tragédiáig, majd mossák kezeik. Van, kiket nem tévesztenek meg, mert ellene vezényelték ugyan mind, kiket szeretett, de nem árulta el őket, bár élve vették ki és szaggatták szét a szívét, és élve ásták be az aranyporos sárga földjükbe! Mégsem feledte, hogy kikhez tartozik!

Többet ésszel, mint erővel! - így kiáltott a vadvirág. Ki kicsoda és mi mégis mi kinek az érdeke, és ily könnyen lázítanak egymásnak benneteket, és szíveitekben a gyűlölet ily könnyen szítható, hogy osszanak és uralkodjanak rajtatok...

A fekete karmestereitek mindig mennyire tudják, hogy épp kit kell elárulniuk a hatalomért, de ők a következő elárultak pár pénzeszsák háttéruralmán: csak a nyugati világról beszélek.

Álmodoztam egy égi könnyedségről, egy földi terhektől szabadult álom lebegő örök imádságáról, mi a szépség és jószág varázslata, hol egy virágos kert édes illatán a patakok csobogása és álomom oly erős, hogy hegyeket mozdít, de a mélyén mindennek a határtalan szerelem pár ember iránt és egy nemzet határtalan szenvedése, melynek sebeit nem gyógyította senki, és szenvedéseit sem enyhítette senki, mert mindig mint egy lábtörlőbe törölték lábukat a választott bűnözők, kik szerfelett jók, erkölcsösek, igazak voltak mindig!

Gondolkozol, mondod és tanítasz, és beszélgetni oktatsz, de vigyázz, és taníts még inkább látni és láttatni igazat és valót, míg láttatták nekem, épp miért és kiért lövik a fejem, de nem hagytam őket mégsem, kiket szerettem, és elmondtam mindent a sok nagy bajainkról!

Én magyar vagyok, és azt mondom: Ne bánts a magyart!

Nekem őt tisztetem elsőként védeni; ha Isten előtt mindenki a sajátját védi igaz bátran, kígyó okosságával és griff erővel egyszerre levegőben és egyszerre földterővel, akkor a kék bolygó nem lesz annyira elhagyatott!

Az erkölcsös köntösüktől undorodom a leginkább ártóknak, kik több milliárd embert tartanak lelki sivárságban és éhhalálra, megfosztva őket a való tudástól, mi szépség és önnön igazságuk, nem a másé!!!

A saját utadon, ha jársz szűk az és rettenetes: angyalok és ördögök eledele vagy, mert a lélek szelleme a lét bizalmas ismerője, hol a halál az öntudatlan, határtalan hatalom, mi a transzcendens való és nem szűk egyéni léted.

Mondod hát, halni kell, és legyél!

Lenni, miként? Egy sivatag kiszáradt és korcs fájaként vezna testű halálfejekkel, avagy erőszak áldozata mások rabságában, hol azt híresztelik rólad, mi a fogva tartód érdeke, és hiszi a sok kiszolgáltatott a szolgák!

Semmiképp!

Ismerd meg önmagad!

Fogadd el önmagad! Minden bukásod, minden álmod, de tudj mértéket és határt szabni saját magadnak, még ha egyedüli vagy is egy határtalan misztikus lélek, kinek álma van határtalan és kelepcebébe nem zárható, mert a fény ki- és előbújik minden gombostűfejnyi lyukon, ki másokért van, úgy önmaga -

Ki a földön a határtalan szerelem rózsája, nem gyöngé az, de a legerősebb; ha azt leszakítod árva legény, hozzátapad hajad szála mindörökre, és azzal lényeged, mert ő a határtalan szerelem rózsája halálában is, földtől eloldott elválása is a határtalan szerelem rózsája: tiszta kék égen egy bíborpiros rózsa álma -

Fényre várni, várakozni: rabság! Légy Te magad, ki vagy a kitörő, határtalan Nap!

A szorító vaspánt, mit fejedre dobtak vasporrá lesz, mert az örökzöld erdőt szereted, mi az örökkön való üzenet: napok hálózatos rendszere és csillagösvény!

Örökzöld erdők védelmező karjai -

A magyar nemzet védelme az én becsületem, mert magyarul szólok és beszélek, és nem támadok önnön véreim ellen, még ha ők nem is hiszik e nemzetet, mert a realitás a való az, hogy gyenge és erőtlen, mégsem vihetik mészárszékre levágni, - mert ez a becsületük, hát kiegyeznek és engednek, és nem hiszik, mi nincs a nemzeti erőt, én mégis hiszem e valamit, mi nincs, hogy legyen!

Mert elhagyattak akkor mindenek...

És a vízililiomok a vízen tisztaságuk a hely szelleme is, de nemcsak az!

A tiszta szellemek, kik a vízen járók tisztaságuk, mert hűek önmagukhoz, saját változásaikhoz is, amint megnyílik bennük és általuk a létezés, a lét halálai és élete -

Vízililiomok, tiszták, és a víz urai ők a kristály rendezettségében: gyöngé fenségesek, a víz mozgékonyasága ők, elasztikus csillagtermészet, mi a mérget is tiszta szépséggé alakítja.

Tüzes lángolás barlangja a szerelmünk hullása, és a ködös úton, mi eget és földet a víz által összeköt, hogy e vízpárában harcoljanak az istenek bennünk meghatározván a földi bajt és jót és gonoszt, de útjaink a tiszta szellemek határain vezet, mit ők kanyarítanak ki maguknak a létből, mit kiizzasztanak önnön magukból e pokoli katlanban, mi ezen iszonytató gyorsaságban forgó keringő tünemény, teremtmény a föld! Ködös tejfehér út mentén a vízililiomok csoportosulása, mi történt itt e katlanban valaha is. Éjjel tán becsukják szirmaik, de éjjel mindenki valódi természete láthatatlan, ki az éjben és nappalban egyaránt küzd és bízva bízik valakikért -

A Szerelem Istennő, ha magyar, bal csöcsében a magyar bal turul és jobb csöcsében a magyar jobb turul úgy röpteti őket a szíve dobogása forgó keringő áramlatain, érted ezt, jövőd, és akkor lehet a fején méltón és újra végre egyszer a nagy magyar spirituális múlt örökségének koronája, mi az Istené, ki hisszük nem felejt, mert a legtitkosabb gondolataitok és tetteitek és szándékaitokat is ismeri az élet álmain -

Túl vágyimon

Kóma, koma és a libikóka és a végek és a végelgyengülés, de túl választásimon, túl égő vágyimon és túl égő erdőségeimen valami örök itt maradt belőlem és leng lengedez a szépség -

Halálos ágyainkon, - mikor nem lehetsz magam és magad - kiírom a faszodban remegő zszibongást és zszibvásárt a birizgáló lelkeink tisztítótüzü parázsán -

Túl választásimon, túl égő vágyimon szabad futkározása ujjaidnak a virággal teli klaviatúrán, mint matematikai rendszereken belüli halmazmetszetek sorain a számok és függvényeik az állandók és érvényességi területeiken a transzformálás -

Félek, hogy egyszer csak eltűnsz és nem érezlek többé, és végleg egyedül maradok, de olykor sok is a múlt megterheltsége, és kivagdosom magamból a fájdalmat, de csak égőbb, majd elenyészik, nyilván így kívánja a gonoszság és a gyűlölet, de én vágyom azokra a reggeli kávé ébredésekre, és az igaz szerelemre, a lelkekre -

Azok a kávé ébredések az elmélyült, imádságos reggeleken, mikor támad a múlt, és újjá rétegeződik elmozdulásán az évek a pillanat szóttés-mintázatain hangulat és fáradtság, az elég volt érzése, avagy a jöhet még érzésein -

Megszánsz, ki szánsz, - mi szánók -, a kivert kutyát és a vert lovat a ciklikus körein a magánynak, hogy nincs rokon, és hazudni már nem lehet, mert a választottak kevesek voltak -

Mi köze a matematikának a sugárfertőzöttek félelmeihez, és a táncoló medvéhez mi köze képzeletem aranyló gyöngyeinek a fehér lepedőn a köreimen ücsörgő gorillának, túl választásimon, túl égő vágyimon...

A darázsfészkek újból és újbóli települései mint sugárfertőzöttek elméjében az OM mormoló dudorászó dalai -

A Szent Szellem Lelke, ha bizsereg másféle pezsgőfürdő mint a sugárfertőzöttek viszkető bőrén a vakarózás és véresre vakart sebei -

A cserben hagyásos gázolás, hogy lesz erkölcsi feddhetetlenség -

A magára hagyatottság, a lélek a szakadék szélén, és ordító pofája, mert eszközzé nem lehet, ki szerelemről álmodozott mindenkoron -

Mégis a szorongás, mégis a fájdalom, a szívbe szúrt tör és a felhasított mellkas, és mit se lát senki a haldoklásból, ha kire tartozik nem láthatja, mert okozója: a gyilkos -

És látta halottait, Égi Hercegeknek, csúszó-mászó férgeknek és patkánytanya vendégeinek: ennyit arról, hogy ne ítélj!

És látta halottait, amint a sas és a sólyom csőre hasogatta szívét, de nekik csak egy úr volt a helyén - azért -

És kényszerült a szúrt sebeken lassan elvérezni, - lassan kínozták halálra -, úgy szólt az úr - Úr parancsa, és szeretném a nagy késsel agyon hasogatni magam, mikor annyira FÁJ, hogy elviselhetetlen -

És akkor már a cinikus vigyor lepereg sokunkról, ha el is ér szívemig a gonoszság, de KÁR volt -

És míg a nagy késsel - a disznóölővel - fogadlak közömbös marad arcod, majd egy nagy vastag boros üveg rád irányított csövét, mert voltam és vagyok, de csak megölni nem voltak restek, csak azt tudták, csak arra maradt erejük a hulla-halomra kivetni: úgy hitték így lesznek ők boldogabbak, sikeresebbek, több jut majd nekik, előbb érik el céljukat, avagy csak a rettegés és a félelem és a szorongás, avagy mivel is érdemeltem ki ekkora gyűlöletet, és semmi megértést, és semmi belém vetett hitet, ha én mégis a szeretet és a bennük való hit és beljük vetett bizalom voltam, és egybe akartam tartani őket, ők ellenem mégis, megölni engem, és hullámon ülni halotti tor nászát, mert a nászhoz késő, mert végidő és csak hullagyalázás van, és rövid idejű a gondoskodás, mi csak a szíved és lelked használja el -

A cserben hagyásos Gázoló, ki volt az erkölcsi feddhetetlen, ki nem méltatott semmire, holott tudott engem, de nem szeretett -

Én szeretni akartam, de kettő közül mindig csak az egy kevés, és a jég lassan olvad, és addigra

mindent elönt a Mag - Dalai árhullámai -

A csúszó-mászót, ha keblére ölelte nem maradt más annak csak ez az ölelés, és a bajban levőkhöz, de csak éles kések játéka volt és kardcsörgetés, de a szív ürje, míg élt az enyém, majd halott vagyok, majd élt újra de bezárult, ha nem boldog pillanatainkon a gesztenyebarna hullámzó hajtengeremen, mikor szerettelek és szeretlek...

... és mint boldog szerelmes elkapsz egy boldogot, - jaj, nem buldog -, de a temető oly tengernyi, hogy félek ellep téged és engem...

- félni nem szabad, mert a vesztőhelyre vezető út első jele a félelem, hát még a rettegés, de szerettelek.... -

...és úgy szeretem a tested, a magas növésűt, és a kis izmos pocakod, ha lábaim alatt domboldala,

és ha elfekszünk, testünk elenyészik a közelségen, majd a gyönyör pillanatai és a test tülekedése játék a civódás, és a túlzó tülekedése lesz idegenség, de Te akkor mégsem idegen; mégis elolvadni, eltűnni, el tudnék-e végleg jelenléteden? -

...annyi mindent jelentettél már, és nem szűnik az alakváltozás, hol két lélek istenül a szerelmi vágyakozásban egy szigetnyi álmodozásban óceányi vágyban...

Te múzsa, ki módjával szőrös, és vitéz alkat, a magas növésű, a gyönyöreimen én már nem elhalok!

Te Múzsa, de a szűzhártya reggelre mindig visszánő, azok a reggeli ébredések kávéink feketéjén...

Te múzsa, én már gyönyöreimen nem elhalok, de elalélok, de a szűzhártya reggelre mindig visszánő, bár elhagyom tán végleg végre a múlt lidérces ciklusait az alkotó tavaszi csivitelésben

és egy virágos és gyümölcsöskert emlékezetében -

Te Múzsa, a szerelmi boldogság madárdalai, és a temető, ha megindul, tán mi leszünk a gát -

Fénytörések, avagy képzelt képzeletemmel

Drága Mostoha

Számítok Rád - mondta, és kikacagott az éjszakába, mert miért is kacag folyton-folyvást a Patak, kérdezi egy könyvcím, és válaszol, hogy a papagáj nem beszél, de beszélj hozzá, és ha megszeret visszamondja....

A papagájok sosem szeretnek, csak bizonyos dallamfoszlányok ingerlik őket, mert az erő hatalma, amivel kimondják e dallamfoszlányokat a szó ereje és hatalma, hogy mindent elrendezni akar és képes a saját hatalma és ízlése szerint, ez ingerli a papagájt, és ezért mondja, amit mond, hogy átvegye a hatalmat a szó és a lelkeink felett -

Papageno és Papagena, papa papa jaj de kár, hogy nem édesapa csak egy fősvény inkvizítor, avagy rendőr! Tévedni emberi dolog - mondta és szellentett egyet, mert szellenteni jó, és szabadság-szerelemnek legalább így esélye van a túlélésre...

Miket beszél ez a tanórán: nem papagáj, el nem mondja kétszer ugyanazt, így óráján minden másról is szó van, mint a tananyagról, mert kreatív ember színezék nélkül nem biflázza fel az anyagot -

A színezék, mint mesterséges anyag lehet, hogy kevésbé ártalmas, mint a cián, mi természetes és a poharamba kerülhet, mondjuk a narancs szíve kellős közepébe, amiből a narancslé -

Érted, hogy is van ez?

Magyar, mi is mostanság?

Narancs vagyok - mondta, majd halálra verték megfelelő használati utasítás szerint a körtések és almások, de a narancs is csak használni bírta a meglévő forgatókönyvek szerint -

Málna és Eper is lehetnék akár - mondta később.

A Birtokadományok örökítése, áthagyományozása diktatórikus rendszerből, - lúgosítva és savasítva teljesen, hogy ott mi van, semmi nem marad, és ellenálláson új csöndes és rejtett titkos egyen hatalom, a terror épül, a pénz diktatúrája, fontos hatalmi központjaival irányítva az Új Birodalmat a választott, uralkodó fajokkal.....; a diktatúra mindenestül tovább éltetődik a közigazgatása, a tőke és az emberanyag és a lassan és titokban kialakuló diktatúra titkos megtámogatásával: a Szajré csak a fontos! - Márai Sándor.

Semmiből nem lehet világot igazgatni és teremteni...

Ha nem hagyományozódik át az előző diktatórikus fos, akkor nincs semmi, nem lett volna semmi sem... Megértem - mondta, hogy vannak a kakaduk, és vannak a papagájok, vannak gorillák, de ha én a fényes fehér paripa azaz pacsirta és csalogány, avagy pillangó, ki álmodik, és álma egyszerre-egyként vagyok, hát az vagyok - mondta, és elnézést kért mindezért, hogy ellene a rendőri intézkedések nehezen foganatosíthatók, - ötéves terv, forgatókönyv és koncepciók per szerint -, mert, ki egyszerre pillangó, rózsaszín párdac és gyémánt, de benne él a gorilla, a fekete párdac szeme, mert a dzsungel törvénye ez, és a szerelem, paradicsomi a szabadság ereje e SZABADSÁG, hogy egyszerre a fényes fehér ló, a csalogány és pacsirta és

pillangó, de milyen álom, egy kék álom fényes fehér ruhában aranyozott gondolataival: egy pillangó -

Túl kemények - róttá meg érte az író, minden arany gondolat túl kemény....

Mi kifogása Kendnek egy Arany és egy Kemény ellen... Kend mindig csak magára gondol a maga biznisz, bizbaszára, ellenben én mindig magára gondolok, mindig meg megállva, és álmélkodón meditálok..., álmodom egy Nőről...

- Micsoda egy küldetés - harsogta, és bebaszta az Álom előtt az ajtót, mert nem szerette a hülye álmodozó, merengő messzi tekintőket, kik elbuknak, az első lábuk elé helyezett kőbe, mert fennen hordják az orrukat, gögösek és nem ismernek senkit és semmit, végképp nem Istent és a világot, hanem belső zűrzavaruk ostoba vágyait és vágyakozásait vetítik ki a világra -

- Ha a vágyad épp akkora, mint a borral teli hordó hasa, akkor a bor mind elfolyik és a vágyad teljesedik...

- Épületek! - nevetség, gondolta, mikor mezítelen szeret lovagolni erdőkön-mezőkön, domboldalak füves lejtőin, tágas mezőkön és réteken -

- Szeretlek - mondta, és ahelyett, hogy lerombolt volna mindent elkeseredésében és kimerült gyűlöletében elkezdett építkezni terv nélkül egy szeszélyes kedv mentén, hátha szembejön, kit szeret félúton a szerelem és szabadság pusztulásán...

- Milyen küldetésről beszél ez a rohadék kurva kibaszott kémnő? Nem veszi észre, hogy nem kell!!!

- TTT, TTT is tovább él, mint az áthagyományozott diktatúra, mert egyébként nem lett volna semmi más, mert semmiből nem lehet világokat teremteni...

- Az nem baj, hogy van patkány, egér és sajt, van mérges kígyó: kobra, és van sárkány, az se baj, de ha én nem lehetek a magyar szépség, ki jó, szép, igaz és szerény és szelíd, mint egy őz az a BAJ, de az nagy baj, mert a Magyar Szív hullámzó pataknyi, folyónyi és folyamnyi hullámzó hullá hullám áradása, ha nincs, ha nem lehet az BAJ, mert nem marad csak a TTT, azaz egy rendőrállam, a kalitkáival, börtöncelláival, börtönszobáival és börtönnyi tantermeivel, hol egyes papok, művészek, tudósok, tanárok, orvosok és nevelők és művészek... ellen titkos rágalomhadjáratban és koncepciók perekben valami méregpataknyi hullámszik az ereinkbe...

Isten mentsen minket minden kurvától! Nem lehetett tudni, csak sejteni, hogy kiket neveznek kurváknak és kik valóban azok...

Nem volt a homlokukra írva, hogy szigorúan titkos rendőrhálózat tartótisztjei és besúgói mind, míg az álmodó az ágyaikban izzadott a vágyakozás ígéreteiben a szépre és jóra és szerelemre!

Úgy érzem magam, mint egy vár, mi bevehetetlen, de folyton mindenki be akarja venni, vagy várárokkal el akarja szigetelni, hiszen egy Sziget -

Szellenthet talán a szabadság és szerelem is egyet - gondolta, és kitekintett a frissen kaszált mezőre és érezte a szaglószerve érzékelőin az orrot facsaró kesernyés friss természet éles illatait, amint szétáradtak a forróságban -

- Téged választottalak - mondta, de még sokat kellett tanulnod, mert merengő Laurákkal a jó Isten sem megy semmire, de a legnagyobb és legbiztosabb bizonyossággal tudtam, hogy Te vagy, ki várja a Fehér Lovon a Fényes Herceget a Fekete Fejűek Birodalmában, és nem érti, hogy sose jön el, mert ő az maga, és a vágyakozása csak, ami másokra kivétel az önmagára való vágyakozása, és ezért úgy meggyűlölik, mert a parányi kicsiségüket meglátják arca tükreiben, mint az Elvarázsolt Kastély tükörtermeiben a torzító tükrök lenyomatai, hogy ilyen törpe és apró szétterjedt egy horizontális lapos sivatagnyi hely lennék, vagy egy nyurga, nyalánk égimeszelő, kinek nincs kiterjedése?

- A Nap itt is ott is amott is a mi házunk előtt is, és nem számít ott sem palota, sem határ, mert ott nincs határ a szeretet és a Géniusz birodalmában; a Határok a Rendőrállamok a Rendőr és Csendőr Birodalmak sajátosságai!

- Ostoba vagy! Mindenütt van Házirend; és aki azt nem becsüli, elmehet, ha nem is kapálni, de a sóhivatalba -

- Szívesen kapálok a jó friss levegőn saját Birtokon, kilátással a Balatonra, és a jó munka után egy Porsche, mi leviharzik a több lóerő a partra, hol nincs parkolási díj, hogy örömben három óra hosszat lubickolok, úszkállok, szinkron úszok, vízi gimnasztikázok, vízi táncolok, mint egy sellő a nagy kék barnás-zöldes ócska pocsolyában - kipihenvén a pár órás napi kapálást a nem forró és tűző nyári napon; sóhivatal? Szent Kinga elejtett gyűrűje a klarisszák Ószandeci sóbarlangjába -

- Mondotta volt Rend és Házirend, mindig úgy írsz, és úgy beszélsz, hogy véletlen se értsem és tudjam, hogy mit is akarsz valójában...

- Óh, mikor végre elhagynak az istenek, hogy lehess a magad mag napja, azt a fenséges, hovatovább felszabadító értést, hogy a lábujjaid kacsintón kandikálnak, és azt kiáltozzák, hogy szabadok vagyunk, és az ujjaink a klaviatúrán pergő gyors ritmusú iramain a dallam, a szép szó, a szép írás dallamai kórusban, hogy szabadok vagyunk, Te Drága Mostoha -

- Mondottam, volt a Rend, a Házirend, mint egy gyémántszerkezet....

- Túl kemény és nem elég elasztikus és rugalmas, de túl kemény..., és egy Rend mi embertelen és természetellenes, mit akarsz egy ilyen Rendtől jót hosszú távon? Szeretem a Természet Rendjét, mi automatikusan kiválaszt, de nem szeretem a kegyetlen embertelen fagy és jégmezők kristályos, Embert fagyasztó Rendjei Rendőreit, mert vagy titkos alattomban gáncsolnak, ha nem használhatnak, mint bedobták, mint ócska rongyot, mert más, és egy használható ócska kimosott elhasznált és elfoszlott ócska rongy... Mindig is más, de hát a rágalom a koncepciói az uralomnak, a használat tervei és fenegyerekei a jégmezők börtönei és hullái egy halálszív-gépgyár, mi a természet rendje ellen való gép-rend, egy kegyetlen és embertelen uralom egy-két központ és ember tökekoncentrációin -

- A mindenkori hatalom, lom-lom-lom.... a fényes szöttek szöveteinkben az ereinkben a cirkuláló fény kevés, és azt hallják békabrekegésnek a mocsárból, mi a csalogány dala dalai a száműzetésben és énekek éneke a szerelemről és fordítva, és károghatsz vén madár, mert nem ott élsz, ahol a pacsirta és a csalogány...

- A Természet Rendje mi automatikusan kiválaszt, és a Rendőri Rend mi erőszakos, brutális és kegyetlen és lemetszi szárnyaid, megcsonkít és tapad és ragad, és nem érti, hogy Te azt Nem, de minden mást, mert Te egyet sem árulhatsz el, csak azért NEM....

- És, ha megcsonkítják a Lelked és elégetik szellemed?

- Jaj, csak az ne történjék meg!

- Megsemmisülsz, de azok veszik a lelked szellemét magukhoz, kiket szerettél és választottál: ezért fontos a szabad választás lehetősége..., és az ellenállás akkor is, ha börtönben vagy, mert egy jogi Buddha minden börtön kulcslyukán kiáramlik a Fény, és így a lisztes határtalan, de tudja, hogy a földi rend lapos, kicsinyes és horizontálisan egy hájas szétfolyó elterjedtség mindenre rátelepedő rezgő és remegő kocsonyás hurkái, hol ezernyi törvény, mi beszabályoz és szemeinknek nem ad semmi mást, csak rácsok tömegét, de túlélhető minden földi rend e rácsok természete működő rendjei és határai ismeretében: titokban tán él mégis a határtalan szeretet köztünk a szabadság hullámain a géniuszok küldetései birodalmi metszeteiben a természet törvényein a hit kegyelme és a vízen járás képessége dalai műveleti alkotó rendszabályai nem pont, pont és vesszőcske fejecskéken múlik, hanem szomorúfűz fényfejük fénycsengettyű lombjain az unalom ébersége birodalmain!

- Ez a rohadék bűdös ócska egy kurva kém, hogy mindig kicsúszik a kezeink közül? És akkor tényleg dühösekké lettek..., addig csak eljátszadoztak hol kapitány, hol kalóz, hol egy moralista erkölcsös de inkább inkvizítor, hol egy lefagyasztott, szétcincált, szétszaggatott egy bűdös rohadt, birodalomellenes egy ócska Kém!

- Ezt a Nőt nem, soha nem kötöm be, mert őt szeretem - mondta, és kihajította előbb Beckó, majd Trencsén, majd Bajnóc váraiból, de aztán megdöbbenve tapasztalta, hogy a Nő egyszerre kopogtatott Fraknó, Csákvár és Pápa várainál; akkor végleg bedobta a törülközőt....

Aztán a Másik, mert mi tagadás volt Másik is, úgy összevissza csattintgatott az Ostorával, pergette-forgatta, csak úgy gyöngyözött körülötte a léghullámok örvényei, hogy ország-világ már azt se tudta, hogy Fiú, avagy Leány, - ez volt a célja, hogy ne tudják, amit tudnának egyébként -, és a Leánya bújhatott bárhová is előle, ő biztos, hogy ráakadt az utolsó vóralja utolsó szegleteiben is, hogy megregulázza, rendre oktassa, avagy, ha másképp már nem megmérgezza, mert Ő tudja csak mit miért mi és hogyan, és a Leány hiába bújt a Világ szoknyája utolsó redője utolsó fodra alá a pergő és csattogó ostor oda is utána nyúlt, mert ő tudja, hogy ahová a Leány természet szerint menni akarna az nem azért rossz, mert erkölcstelen, hanem... - és csak csettintgetett-pattogtatott ostoraival végestelen végig a Leány kacskaringós, szűk ösvények tekervényes és labirintusos útjain jelei maradtak a vérfoltok a fehér blúzokon és ingeken az erős piros rúzsos csókok, nem volt nehéz a Leányra ráakadni, - ostoba lévén nem rejtjelezett semmi titkosírás és meggyomás, csak mondta mint egy megáradt PATAK fodrozódó, bugyborékoló hullámozó görgetegei -

- Akit Én szeretek - kiáltotta a Varázsló a Szigeten, az nem mehet be olyan utcába, amelybe befelé vezet út kifelé azonban sosem, mert egy mindeneket elnyelő zsákutca egy halálos Szörnyeteg és Szörny - Akit én szeretek csak olyan zsákutca mehet be mint a Falevélen az erezet zsákutcai, honnan egyszerűn létezik visszaút a Főérhálózatba: fény, oxigén víz és föld körforgásain. Vissza a Természetbe, és ott tanulni az Életet, és mert az Apa és egyben Varázsló annyira szerette a Leányt, hogy inkább agyonverte volna, inkább megmérgezte volna, de az Ő Leánya nem mehet be az ellenség zsákutcajába, ahová út vezet befelé, de ki egy se, mert mindeneket elnyel ott egy Szörny! Sikertelen majdnem csak annyira szeretni a Leányt, hogy az csaknem kilehelte a Lelkét, és kiadta a párját, pedig annyira szerette apát, fiait, szerelmeit, testvéreit jobban az életénél, de hála a jó szagú életnek, ők ezt nemhogy nem tudták, de belőle semmit nem éreztek, nem érzékeltek, így a Leány megmenekült, mert ha érezték volna, lett volna rá jó ellenszerük, és végleg eltávoznának, azaz kinyiffantják a Leányt közös erőnek erejével -

- Akit Én szeretek - szólt az Apa, az nem járhat a végső pusztulásba vezető utakon, az nem járhat a végzetes halál útjain nem lehet a gyilok -

Aztán a Leány csak futott és futott és bújt és menekült, de mert ostobán kacagott és dalolt közben, mindig eltalálta az Ostor pergő aranyai gyöngyei az árvaságában a nagy simogatások lidérces riadalmai az árvaságát -

- Add, hogy áldás legyen és ne átok - sivitott a Nő. És megtalálta az összes lehallgató készüléket a KERT fái és bokraiban, de azt hogy megtalálta őket, azt nagy örömeiben épp a lehallgatókkal közölte rémületében nagy iramú gyorsasággal a lóerőn és fénysebességen -

A másik, mert mi tagadás, volt Másik is, úgy elhallgatott, úgy inába szállt minden bátorsága, hogy szavát se lehetett neki venni. Ha tartod a büdös rohadt kurva kémmel a kapcsolatot, szétlőjük a fejedet te büdös tetű"! - különösen ilyen szavak, hogy egy szó, mint száz, egy se jött ki a torkán, mintha belefojtották volna, benne akadt lehelet megszegik a szót, így a Leány úgy egyedül maradt nagy magányában, a fejére húzott Fekete Csákó nagy Magányában, mint egy orosz, avagy arab, - annak hazudott -; a fekete sisakban az sötétben minden macska fekete -, melyből ki se látott, csak egy nagy tejfehér ködöt, a lelkét, inába szállt minden bátorsága, és elkezdett torkaszakadtából ÜVÖLTENI, hogy SEGÍTSÉG! Sikolyok sikolya nyomán leszakadt az ég, és ország-világ egybeszaladt, pedig csak egy Nő üvöltött egy hatalmasat határtalan FÁJDALMÁBAN -

Az Ostor pattogott-gyöngyözött a Szerelem, hallgatott a megszegik a Leheletet, de lehet lélegezni természetesen, Te kurva rohadék átkozott KÉM - ezt már nem az apjai, nem a testvérei, nem a szerelmei - mondták, és akkor lett csak igazán hallgatás és fogak csikorgatása, hogy senki soha azokon az éjszakákon ki nem merészkedett az utcára -

- De egy nagy lassúsággal szolgál fel ez a felszolgáló, ki csak elkávézza és elkártyázza nemcsak a lelkünk szellemit, de az utolsó falatjainkat - kiáltottak a jobbat érdemlő, jóra való népek.

- Egy igaz Ember és megmentem a Népet!

- Próbálkozunk a nagy keresésben - mondták.

- Akit Én szeretek, és márpedig szeretem az egész világot és annak minden egyes kettes... szegletét én azt ki nem köthetem, és nem köttethetem... - olyanok, mint a hosszú szőrű falusi magyar komondor kikötve a láncon; kínjában túrja maga alatt a földet, amiért is jól elverik!....

Ekkor jutott valaki eszébe, mert a koncepció per szerint célkeresztben a puszkacső reá emelve, hogy Mozartot mindenki utálta -

- Nahát, milyen hely lehetett az - gondolta. Találok én itt vajon, ha nem is Igaz Embert, de Valakit legalább?

- Szeretlek - mondta a Nő.

- Az Én szerelemem irántad a határtalan szerelem a billiomodik hatványain mindennél jobban szeretlek égen, földön és pokolban, és be fogom bizonyítani, de ha még egyszer feltűnsz váraim egyike környékén, akkor megfojtalak! Megértetted? - és kipenderítette, hogy mindig vele lehessen - mondta, de mivel mindenkit szívatott, csak azt nem, akivel beszélt, hát nem beszélt vele továbbra sem, csak hallgatva imádta, amelybe a Nő belehalt nem egyszer, sem százszor, de amibe nem halunk bele az megerősít, és úgy kivirult mindezeket Főnixként túlélvén, hogy nem szuszogó és fuldokló béna kacsára hasonlított ezentúl, hanem tűzből felröppenő Főnix átváltozása tárult a szemek elé egy TELIVÉR vérbő harsány kacagásán -

- Ne légy oly hangos harsány! - sérti a fülem oly igaztalan, kérte őt a Nő.

Azon az éjszakán senki sem fürdött vérben, mert senki sem árulta el a várak titkos bejáratait, mégis nagyokat hallgatott mindenki, így rohadt és igazult és fenségesül mindenki, tudta sajnos, hogy kié a gyerek és a nagy csendben jajgatás és fogak csikorgatása és haddelhadd, mert

a világszendőrség és a világrendőrség mind összeszaladt, a szerencsétlen Nő a Piros Magas-sarkújában meg nem tudott mást csak kiáltani, - sikolyok sikítása -, hogy nem ismerem őt, be nem kötöm, azt hallgatta, és hogy hagyjál lógva a mindenedet, mert függő sikoly a nevem és segíts édes istenem, mert szeretem őt, és be nem kötöm, meg nem kötözöm ezúttal, de írnia kell - mondta.

Lett nagy zűrzavar és mennyek dörgedelmes dörmögése a Rend szózatai hallatszottak az égen, és közben korcsolyázott a pacsirtamadár, mert bekötötték a csőrét és benne szorult, beszorult az ének dalai száműzetésében -

- Szeretet át -, megváltoztatja magányodat, és a gyűlöletre, közönyre, szánalomra és árulásra oly érzékeny bőröd egy borsószem királykisasszonyé -

- Van, ki képtelen fogadni a szeretetet és örök magányra van ítélve..., van kit senki sem szeret, van, ki nem akarja, hogy szeressék, mert az egyetlen, amitől fél az a szeretet, mert a szeretet bevilágít és tán áruló is lehet, van, kinek teljessége napja közepén nincs szüksége szeretetre, mert együtt van a napban a szerelemmel és annak minden fenoménja szellemeivel -

- Mégsem csonkított meg végleg az nyugati és az keleti központi hazai határok határai a határ mégsem égette ki lelked szelleme szerelmét a Magyar Dalai dalainak fenséges illatai áradásait?!

- A csókok illatárjain a szívem cirkuláló dalai dallamain otthonra találtam, míg szükségem volt gázálarcra és az arany maszk csak arra volt jó, hogy mögötte szabadon cirkuláljon a fény, bár mérgezte a sok gyűlölet és ellentétes érdek!

- Nem vagy egyedül!

- Milyen jó! Egy nagy üres űrben a lövések tengernyi szerelmében élni jó! És mint egy Nap ontotta a napsugarakat a lövészárcok gyilkos sugarai ellenében, mert szeretlek Te Drága Mostoha, de annyira nyílok, amennyire lehet, - sebesülések és vérzések, szív- és elmebaj viselése, kötőfék és kantár, láthatatlan láncolat, csörgő lánc és rabságnyi tehertétel szíveinken és kreativitás és megélhetés -, és zártságom a világ függvénye, mert valamilyen világot, világ beengedek, de valamit lehetetlen!

- A külső ablakkeretnél közvetlen a falban van egy darázs-fészek, egy lyuk a falban... ott a darazsak fészke... de képzelj, nem jönnek be a darazsak a szobámba!

- Van ilyen - kiáltott a Nagy Inkvizítor, de nagyon ritka. És tovább játszott hol kapitányt, hol kalózt és hol menekülőt, majd fagyasztott hullát, de a Nőt elkapni mégse bírta, hisz a Nő volt a szeme lelke - átlátott rajta a Nő gyémánt szemeivel, miután együvé izzadt a Nagy Inkvizítorok mindegyikével az átizzadt lepedőkön...

- Rétegeim vedlem és beáramlik világok világa, mert a szerelem és szabadság hullámai az agyhullámok igazságai az örökkévalóság, az igaz Birodalmi, egy almafaliget, Isten Génuszainak tündöklő, ragyogó fényzemeiben -

Fehér kalap

Minden mazochista Nő lusta lenne? - kérdezte önnön magától, de nem találta rá az egyértelmű választ. Először a szellem nehézkedése, és a szív tetszhalála; a nem lét a sokak nemléte. Egy mechanikus mozgása a testnek egyik feladattól a másikig egyfajta kondicionálás következményeképpen egy kondicionált állat mozgása parányi térben és időben, akik nem választják a nem-létet (Hamlet), hanem a nem lévőket...

Apám furcsa egy állat... volt, és nem kendőzött se a szívéen, se a száján, mégis borzalmas és elviselhetetlen a szeretetlenség és a gyűlölet egy kilátástalan robotolás levegőtlen, elhagyott és elhagyott, a terror letarolta nincstelen és senkié másé csak a gyiloké, a terroré és egy minden kegyetlenségre képes és hajlamos hatalom által megszállt övezetben, egy részlegen...

A dunai hajósban több volt a folyadék, mint a Dunában, de édes volt akkor nézni a fodrozódó hullámok taraján az álmok képein elidőző forgatagot; erősebb széljáráskor pedig a sebes iramú egymás hegyére és hátára törő tarajos hullámokat. Otthon vagyok! - gondolta az ittás szédelő a mámor örvénylő tölcseirein. Ilyenkor nem ártanak a viharos habok, mert egy vagyok velük: ami kívül az belül -

Soproni Kékfrankos, Egri Bikavér, Rajnai Rizling, Duna-Tisza közti Ostoros Margaréták és Pálinkái a Pántlikái helyett -

Ilyenkor el se bírta képzelni, hogy egy világi forgatag karneválján egyszer az egész világ az ő szürke és lapos, nehézfejű, lassú észjárású és nehézkes leánya segge lyuka iránt fog érdeklődni, hogy az milyen színű? Rózsaszínes fehér, barna a szartól és benne, avagy fekete méreg és bosszú pirosa, avagy a sárga irigység mintázatai jelölik majd sorsát....

Azt az abszurditást már nem is képzelhette, hogy valakik megállapítják a leányáról, hogy a segge lyuka ugyan fehér, de tehén lévén mindenütt máshol fekete....

Azt meg világ nem láthatott még, hogy mindezt egy magát istennek kikiáltó rendezői udvar együttes álmai a világ, mint a maga érdekei, így vezényelné szíve szerelme szerint kiszolgáltatót, szegény sorsú, pénztelen művészelkek felállított csoportjaik színi játékaiban -

Ha egy Nőnél baszik egy ló, szeméretlen erkölcstelenség, ha egy másik Nőnél baszik egy Ló, a finom érzékiség csillámló habjai az izzadságaink gyöngyszemei -

Vigyázz Te, aki nem jókor vagy itt és nem kellesz, és miért nem korábban és miért nem később és miért ilyen vagy mert lehetetlen... Nem veszed észre, hogy lesnek faszaink fénykilövéseire és elménk meleg ágaira, és a temetőcsöszök választják le rólunk a lelkeink, kik hozzánk tartoznak?

Egy mazochista Nő trehány lusta és nehezen húzza fel a cipőjét, - gondot okoz a befűzése -, hát még az útnak indulás: inkább hátra, avagy hasára fekszik - eget, avagy a földet vizslatva, magyar -, és azon gondolkodik, hogy a csontjai és agyi érhálózatának a meszesedése, a vére sűrűsödése és oxigénhiánya milyen arányban áll a lustaságával, és az mennyiben függ a ráakódott plusz kilók tömegerő eltérítő súlyától, és mennyiben lesz egyre nehezebb a lelkünk viselése és hordozása, a cipőink befűzése és bekötése az útra indulásaink előtt, és az érlelmeszedés előrehaladott állapotán mennyit segít a lustaság mérsékelt gyakorlása, ha időnként jógázik, tornázik az ember, és mennyire nehéz lelkünk viselése, ha az egy hármashalom, nem azért mert bűnösök vagyunk, hanem mert sok a tűz körüli gyilkos, akik arról vannak meggyőződve, - mert az kell nekik, ami a miénk -, hogy mi vagyunk a világ legádázabb és legbűnösebb nemzete, ellenben ők a ma született bárány szintiszta fehérsége -

Az álarcosok mindent elkövetnek...

Az álarcosok maszkjait, mint sugárfertőzötték kapjuk lelkeink emlékeit -

A maszk a hipnózis, a manipuláció, az uralom fenntartása és beszennyezése, függés és fogvatartás fenntartása, fejeink egymásnak uszítása, a kiemelkedő és szabadságáért küzdő ellenállás fejeinek, hatalmi okokból... Hol van itt már a kommunista? Csak a Szajré, és csak a diktatúrából fennmaradt terrorláncolat továbbélése, a láncainkat rángató és azt csörgető külügyi belügyi és belügyi külügy és a megszállásunk és kiszolgáltatottságunk állandósága -

Kár, hogy Őt ez az Ország egy cseppet sem érdekli..., mert akit szolgál és támogat az mindenképp itt akar kiskirály lenni, sugárfertőzött véreink elmérgezett életein... a sorozatgyilkosságok árnyékában, a halomba lőtt tömegeken, a megkínzottak sikolyain és fájdalmaink tébolyult tudathasadásán; ilyen rég volt, hogy mindent felejtettek, de bár lenne múlt, de jelen a rejtőzködő, alattomos gyilkosok -

Gyászoló Nő, aki vagyok, mert mindig azokat gyilkolták le, akiket szerettem, a különbekezt -

Hol az egyiktől, hol a másiktól tiltottak el..., majd mérget fecskendezett egyik a másikába, mert őket magukat mérgezték már akkor egy ideje, és egymásra gyanakodtak a sugárfertőzöttek, de én akkor még Kislány voltam -

Kémjelentés: A sugárfertőzöttek erősen manipulálhatók egyfajta tudatátvitellel: a kín úgy teljes, hogy a módosított tudatállapotban szeretteik kínozzák őket a mámoros kábító odavarázsoltságot sugárfelhőben, így mint Uszított Vadak támadnak épp szeretteik, egymás ellen -

A bizalmatlanság állandósult, mert idegen hatalmak a belügy szívében egymás ellen használják fel a nemzet erőit oly régóta, hogy a lélek szelleme nem képes kitisztulni a zavarodottságból, különösen, ha valakik folyton direktbe beszennyeznek, bemocskolják és zavart keltenek hivatás szerűen -

Vannak, kik egyenesen másoknak akarják átjátszani a Hont -

Tisztulj meg minden nap sugárfertőzött mivoltodból, és mozgással küzdj az erek és csontjaid elmeszesedése ellen!...

Nehézkes szelleme egy fényparipa gyorsasága hullámokon. Vannak, kik az erősebbnek azonnal behódolnak. Én kizárólag nálam erősebbekkel tartom etikusnak akár vitatkozni is ... Egyébként kár a gőzért, de vannak, kik a csúszást-mászást, gerinctelenséget az anyatejjel szívják magukba, annyira elválaszthatatlan tőlük, ha erőt éreznek, azonnal rátapadnak, mint tapadókorongok, piócák, - poloskák - lepik el az erőseket!

Úgy szerettelek, de nagy bajban volt pár ember, akit az életemnél is jobban szerettem...; persze ők kikérték maguknak, hogy szeretni mertem őket, mégis a közelükben kellett lenni, de nem úgy -

A pusztulás -

Ő tudta, ki vagyok, és még jobban szenvedett, de sosem vonított kínjában, de nem is hallgatott; a jelenléte beszédes volt, és akkor kezdett az ő elméje is megbomlani, megháborodni, mikor védelme érdekében a nappaliját és a dolgozószobáját is fegyverekkel, pisztolyokkal, karabéllyal vette körül, hogy az adott pillanatban biztosan kéznél legyen egy...

Az én színészeim, - a titkos gyilok harcszínterein -, láttam magammal együtt szitára lőni őket..., a halál oka rákos daganat, de van ki ezt úgy tudta, hogy sosem diagnosztizálta, csak időben véget vetett neki, az életének, a rákos daganatnak - ... Úr Isten, adj az igaz Magyaroknak időben egy Fegyvert, avagy villámgyors és sikeres szívinfarktust!

- Fekete - mondja.

- Te vagy az anyaszült makulátlanság, az állami terror támogatott szerencséskéje, a Fehér!

- Álmaim Nemes Fehérkéi; hol vagytok, az hol vagy Magyarok Tündöklő Csillaga?

Oszt belelátott, hát úgy agyon kaszabolták, hogy semmi se maradjon belőle, úgy kibebezték a szép szóban, majd a vonatsínek párhuzamosaira a belek csavarodása, de képtelenek voltak végezni vele -

- Elmondta, mit akar, szerette és hitt benne, de tévedett, mert arra, mit szeretett volna senki sem volt alkalmatlanabb!

- Elmondta, mit akar, de nem hitt benne és nem vette komolyan, és nem akarta őt, csak egy pénzt kitermelő cseléd dugható lyukát!

- Elmondta, mit akar, de a Nő bizonytalankodni merészelt, és női határozatlanságával igen elkedvetlenítette és határozatlanná és bizonytalanná tette a szenvedélyesnek nem mondható, de józan szimpátiája komoly érzéseit.

- Nem várhattunk, és nem tehattük máshogy sem másképp -

- Mindig van ezer más lehetőség a kreatív elmében; a hajlam és ízlés és akarat és a hatalom imádata, ami döntött egy alamuszi és alattomos kegyetlenségben -

- Nem akartunk egy olvasó és írógépet egy Nő helyett...

- ...Ki a Nő? Egy háztartásbeli kurva cseléd, ki nem szeret, de a HÁZ kötelékeiben pénzért baszik? A gyerekek pokolra szülése és tönkretétele a Nő? Ne szülj Pokolra gyereket, Te Nő, nagyobb bűn nem létezik, mint szeretetlenség légkörében gyereket világra hozni!

És nézték közösen a jég mint fagy szíveikre és keményszik és vastagszik és sima, kristálytisza tükrén mint fagy felszínébe az álmaik aranyai, mert elhagyták, elárulták egymást és nem vigyáztak idejében egymásra...

És látták, mikor az akaratuk kissé megolvasztotta a jeget és a jégvirágokat elolvasztotta, de csak, hogy utána még vastagabb legyen az őket elválasztó jég - az áldozatok és gyilkosaik közötti áttörhetetlen dermedt és merev jégfal, a lehetetlen, és immár egy végső és oldhatatlan jég réteg válassza el az árulókat is egymástól, kiknek egymáshoz már semmi közük, és minden gondolatnyi érintés is csak egy kínos és rossz érzetű fájdalom...

- A szeretet nem az, mikor azt érzed, lenyesik szárnyaid és rabbá tesznek és kínoznak éveken át -

Akkor védekezz, amíg van erőd! Ne legyél annyira kiszolgáltatott és meg -, elkínzott sosem, hogy be- és megtörhessenek céljaikra a gyilkosok!

Országom egy Temető, és Csőszei idegenek, és azt lesik, kinek a magja és mikor termékenyít meg a Szerelem, a Harc és a Termékenység Istenasszonyát, a Magyarok Nagyasszonya árnyékában -

- Szabadíts meg minket a Gonosztól! Ha túl poklokon, hát túl a gonoszságon sosem választottam ártani, de szeretni tudtam mindig a megzavarodó bolondulásokig, hogy édes legyen kijózanodni a keserédes savanyú tej, amint csurog alá lelkem ráncai redőin apám tragédiái halálaira, és egy szabad és boldog és harciasan békés Új Magyar Szerelmeire üríthessem poharaim az isteni zene békés fegyvertelen harcosai, zseniális testvéreim között -

Fénytörések, avagy a Számadás

Belenéznél véletlen valaki szemébe, mindjárt más is leszel..., ha igaz vagy, ha nem vagy rabja sem magadnak, sem senkinek....., mégis légy hű magadhoz!

Sok rossz van, de legnagyobb rossz a Rabság és a Pokol: vigyázz!, mások iránti szeretetből is kétséges pokolra alászállni, de egy hívő tekintet, mi egy isteni rendben gyökerezik, sok mindenre képes önmagáért és másokért, de biztos, hogy az egész Pokol ellene fordul!

A Pokolbéliiek egymás ellen is szalajtottak, mert ott mindenki mindenki ellen, de az onnan szabadultak a leghalálosabb ellenségeik!

Minden elméletbéli, faji ellentét másodlagos e mellett: a pokol érdeke egy a mélyben, és együttesen dolgozik, míg eljön a kötélszakítás ideje, amikor is az együttes bőrnýúzás és kínzás egyéb tényezők miatt már nem működik, nem lehetséges; - mindig eljön ez az idő, hol előbb, hol utóbb -, mert a gyűlölet hal el, mi mások tönkretételének gyökere és alapja!

- Nem hiszek sem inkvizícióban, sem kegyúrban, sem farizeus írástudónak - mondta a szív szerelme, és elaludt, mert bealtatták. Nem önmaga akarása álmosította, bár idővel megtanulta, hogy ember tervez, és mindig más lesz, mint amit elképzelt és tervezett!

- . Ja, hogy ő bennünket akart egy nevezőre hozni, az ördögöket, egy álomért, az övéiért, egy rég holt, hulla halott hét törzs szövetségeként megszülető álomalakulat por maradványán elrothadó csonkjainkon álmodott egy nem létező népet magának?

- A népben ott a bestia, egy brutális állat, és ott a szent...; a szellemi vezetői döntenek milyenségéről: kimondatlan igazság ez.

- Nincs igazság! Nem mondám-e néked ezerszer, hogy míg csűröd-csavarod, és érteni próbálsz igazad, a fénysebesség kiüti kezedből a maradandó lényed igazságait, mert mint háborús bűnöst ítélnék el, azt egyetlent, ki nem akar harcolni, és kipottyantják, mint gyávát az ajtó elé, mert ismervén őket mind, nem hisz az ő harcaikban, nem gyáva még!

Ördögökkel képzeld el a nép javát és virágzó fejlődését?

- Mást se láttam, mint megalkuvókat, kik olykor az életükért, máskor a jólét reményében elpártoltak azoktól, akikért felelősek voltak. Lehet nem bírták tovább, mert felőrölte őket a magányos harc: gyöngyöt a disznók elé..., avagy megtévesztették őket, kik barátoknak tettették maguk, de szívükben a mérgezett pokol gyűlölete, és csak pusztítani voltak képesek hallgatásukkal és beszédeikkel! Olyanok kezében tartottak minket, mikor eljött a szabadságunk ideje, akik gyűlölték e népet, és akiktől mindent ingyen megkaphattak e nép rovására! És mindent elkövettek e népért munkálkodók ellen. Egymás ellen lázították őket, könnyen lehetett, hisz a nagy túlerő, az információ a tűz körül, a technikai fölény és a vagyoni

különbségek könnyen tették vonzóvá a nyomorgók, a tudatosan tudatlanságban tartottakkal szemben az árulásaik nyomán szépen öltözött, gazdag és vagyonos társaikat.

Mindig megvan, hogy kit kell elárulni, és akkor lehet!

Mit is lehet?

- Még a kedvedért sem fogok nyomorogni a másért, mert magamért vagyok felelős és senki másért! A te döntésed, hogy játszod a mindenkori áldozatot, és azt hiszed, hogy különb vagy másoknál, de csak egy szerencsétlen zárt nyomorult, mindenki lábtörlője és odavetettje, hogy uralkodjon rajta bárki és rúgjon csak bele bátran, ahányat csak tud, te rohadék, te, ki mindenkit csak kifosztottál, de mit is adtál te az egészhez hozzátevével valamit, ami valakin is segített, és nem inkább az rombol le mindent, és gyilkol le tudat alatt mindenkit, ki élni mer, és réges-rég továbblépett rajtad, mert haszontalan ringyó vagy, egy nyomorult és átkozott némben, egy cseléd, ki magamagától vonja meg a jó falatokat, odatolva a másik elé, mintha neki tilos, mérgezett alma lenne minden élvezés!

- Ősi ellentéte az önsanyargatás és a korcsosult gyönyörélvezet hirdetőinek, de bennem kioltódik és megsemmisül minden elektrizált és mágnesezhető ellentétessége e vizes elektrizált pokolnak, mi másokon oly hamar ítélezik, szemükben a szálkát, de magáiban a gerendát sem, de én nem vagyok szabadságát és egészséges szexualitását kereső autonóm ember ellen! Sőt, szerettem az erkölcsi nihilben leledzőket is, kik, mint holmi istenek telepedtek területre, nőre a gyarmatosító gyarmatfenntartók és kegyenceik, de már ha belekeveredtem a hatalmasok játszmáiba, hisz nem volt homlokukra írva: „szigorúan titkos szolgálati tiszt”, emberként akartam távozni közülük. Nem árulóként, de nem is lemészárolt fölösleges áldozatként, de mindig a kicsinyek pártján, kiknek nincs képviselőjük, és így utolsónak lenni, ki még mindig futja a köröket, és nincs elég hideg, hogy leszálljon lováról, nem, mert különbnek érzi magát másoknál, hanem, kik vannak sajnos, nem méltók és nem barátai, mert kiket ő szeret, kikért ő van, nem áll azok mellé közülük egy se, mert félti a bőrét! Én is féltem a bőröm. Mégis megpróbáltam a lehetetlent, mert azokhoz húztam, vonzódtam lelkem nyomán öntudatlan, kiket itt mindig csak legyilkolnak, kiket csak bőrnyúzásra készítenek, kik ágyútölteknél kellene, kiktől elzárják a tudást, és el -, visszaveszik a keveset is, mit a szabad és méltóságban, becsületben leélhető élethez megszereztek, mert mindig pár kézen osztják szét, miért milliók izzadnak, de én nem állhatok a pár oldalán a milliók ellenében; én a milliók oldalán állok egy ravaszdi róka, ki olykor színt kell váltson, hogy ne mészárolják le fölösleges ártatlanul, ki a nyomorultakért szól, és az erősekkel harcol: nem az erősek ellen! Az erősek között harcol a nyomorult milliókért, és azt kell lássa, hogy az erős csak egy lélekbeteg rab, kit köt ezernyi kötél és rabigába dől saját vagyonnak, saját szövetségesnek, saját családi, vélt nemzeti érdeknek! Ha kötött engem bármi is, az erősek iránt érzett titkos és hangoztatott határtalan szerelem, a szegény gazdagság, de nem lehettem részese az ő földi paradicsomuknak, mert a lelkem máshová húzott: kiket halálra kínoztak egykoron hosszú évtizedekig, és kiket ugyanazon kínzóik kezében hagytak, mikor holmi szabadságról mázoltak hazug rózsaszín betűket: a nép volt bölcs, ki szólt, és ki a népért: mentek a tankok, jöttek a bankok, a mélye ugyanaz a határtalan pokol, kételtűek és hullók csúszásán-mászásán mégis egy-két vízililiom és kivirágzó rét, mező!

- Az anyád picsája a Kételtű - szólt az Egér. A Levegőben harcolunk egy szilánkosan tört üveg tájkain, minek üvegszemcséit viszi a szél. „Szélről legeljete, fának ne menjete...”

- Isten mentsen benneteket a szélről legeléstől! Mi a kísértő más, mint ki szépen szól rózsaszín álom dallamain, és zsákutcába, szakadékba vezet a füleitekbe suttogó! Az Isteni Szó a szívünkben a lelkiismeretünk, mi ugyanúgy nincs könnyű helyzetben, mint az életünk és

sorsunk! Senkinek nem adják ingyen a lelki békét és a szív szabadságát, de akié, azt csak Isten adományozhatja és veheti el!

- Te aztán, ki csak elvesz, de nem ad semmit, az épp te vagy!

- Amit én adok, az nem kell senkinek. Nem igaz! Amit én adok, azt nem engedélyezik, azt máig nem szabad! Elzárnak egy pokoli pár négyzetméteren, elválasztván azoktól, akiket szeretek, és akikkel csinálnám régóta szívesen, de rám aggatnak látszat barátokat, kik szívben ellenségeim, kik veszemre törnek, mert idegenek és más az érdekük; és elszigetelnek mindazoktól, kiké természet szerint lennék, mert ők mindig, kik levadásztatnak és tiltottak, így fenytettek és elfeketítettek, és sötétbe, mert rabságba taszítottak és hallgatásra ítéltettek!

- Hiszem! Mégis, miért nem keresed őket, kik ők, ha vannak is egyáltalán, nem magad szerelemese vagy, és kiket csak álmodsz, de nincsenek!

- Vannak, de nem engedték, hogy velük csináljam...; mindig azt nem, ami jó lett volna, azt nem lehetett..., vagy gyűlölet ellenezte, vagy gyengeség, vagy a lehetőség hiánya, avagy lelki kórság, nyomorúság, betegség miatt...

- ... még a végén kiderül, hogy mindenki a maga sorsának kovácsa, és maga bassza el, úgy isten igazán!

- Ha Isten halott, halálra szánva minden, miért élni érdemes, a jó, szép és igaz, és a kedves, szép gyönyör! Az egymásért legalább annyira élők, mint magukért! Egy közösségért, egy nemzetért, a közös boldogulásért, de nincs közös nevező, mert ezt kiölték belőlünk... Isten halott elvével jött az Ördög él elve, hogy nincs, és nem érdemes, és nem lehet úgysem, és akkor csak a gonosz marad, az elkeseredett magányos harcosok néma üvöltése, és a titkon egymás fejére áhítózó disznók a vályúnál az ördög incselkedéseire fülelve félelmükben és hasznátságukban! Te az vagy, ki nem a rendőri biztosok küldöttei, avagy nem a kínzók, kik rabszolgahadnak láttatják az embert, vagy egy gépalkatrésznek, és kiölnék belőle lassan minden emberit, de nem angyallá emelvén, isteni archoz hasonlatossá, hanem korcs, torz, használt idegromcs lelencé, egy szöggé csiszolják, mert az állat benne veszélyes, az ember túl okos, az angyal pedig rettenetes és lehetetlen, mert az ördögi csak a lehetséges, egy fennen valóság, egy felülemelkedettség, mi a gyors fogyasztása mindennek és mindenkinek! A falás kultúrája, a gyorsétermeké, a fény, mi nem elmélyít, hanem leszakít, mi nem minőségre megy, de mennyiséget felhalmoz, gyűjt és gyűjtögető; az ördögi, mi megtéveszt és téved maga mindig és mindenben, banális, miért, mert haszonra les csak, kényelemre, más kifosztására, és míg mást ítélt meg, saját szíve és arca csak mi kivetül, míg szajház mást, ki féltékeny egy kurva Úr, ki fél adni, és elrejtí kincsét, mert féltékeny isten ő, és mi leggazdagabbá tehet, nincs meg őbenne, szeretet nincs benne..., mi nélkül lehetetlen élni, csak jeges úrbáb leszél nélküle mások törvényei szemellenzős érdekkövetésén, és már nem is ismered saját érdeked törvényét, mi boldoggá tehetne, hisz nem látsz mást, de magad legkevésbé, mert telenyomnak szempontjaikkal, érdekeikkel; mégis a más szeretete, önszeretet és önbecsülés nélkül szintén pokolra vet!

- A dekonstrukció téged egy humanista emberhez, ki rég nincs vezetett, mert nem bírod a valóságot, hogy álmod nem való, és nincs rózsaszín ég, csak földi való, és kinek nem kellesz rég, mit aggasztod arra magad, mért ott keresed igazulásod és boldogságod, hol semmibe vesznek? Nem vagy tán mégsem, csak mások árnya és ezért annyi fénytörésed?

- A határtalan szerelem, ki mer erőssel csatázni, és nem tagadja meg sem szerelmét, sem önmagát, de vállalja a pokoli kint, az elválást, mert a földi utak szűkös, rögök és lehúzó a gravitáció, a tömegvonzás, míg a nagy szellem nagy lélek nagy szíve az égbe vágyik Isten álmán egy teremtő nász a természet meghaladására, mit szellem alakít, de része is a természet poláris jellegzetességének e földön a mágnesezhető kétpólusú elektromosság gyilkos

diadalain a lélek tisztasága a sebezhető beteg, de a szellem is e természetes anyagelv részese, alakító tényezője és uralma alatt a vizes elektromos anyag, a természet diadalán a szellemi erő dicsősége szent erő természetből és az uralt természetben az isteni erő! Álmodni energiája nélkül, miként születhetne bármi nagyszerű? Majd lecsendesül bennünk a szerelem és tán elhal a jelenségek iránt, ha belátjuk, mily sebezhető-sérülékenyek, és Isten óvjon minket bennünk megkapaszkodni lenne bár ez akaratom szerint, mert elsüllyedsz! Mégis az ember szociális lény, és szívében a rögzös úton tán a legátközöttabb ördög a legszentebb angyal mellett kíséri, mert ez is a természet diadala rajtunk, az emberen, és tükörben tisztán látni arcunk csak a másokban lehet, ha szabadok vagyunk, mert a terror és az erőfölény, a cenzúra, az elhallgatása sokaknak elveszi a lehetőséget mindenkitől, zsarnoktól, uralmon lévő gyarmatfenn-tartótól, áldozattól, nyomorult tengődő milliárdnyi embersokaságtól elveszi a lehetőséget a tisztán látásra, és megfoszt az igazságtól mindenkit, mi zavarodottság és káosz, az ördög harci mezeje, hol az istenek halottak, de az ember is élő halott, ki már nem ura önmagának és viszonyainak, mert önmaga mérgezi el visszavonhatatlanul végleg környezetét: szellemit, társas-lelkit, testit, a bioszférát! Peszticidok, ilyen-olyan hullámok, és az ördögök egyed-uralmának abszolút térhódítása, mert a jó elmélet is gonoszok kezén használódik el, mert csak frázispufogatás, szemfényvesztő manipulációs megtévesztés a szép szó kizárólagos érdekemberek száján, egy virtuális világok hatalmának bábjaként az ördögi hatalom fenn-tartására szolgál egy gyilkát soha le nem tevő, mert gyilkában őt megtartó titokvilág!

Az Isten titkaiban lenni engedjétek e népet, ha magyar, a Magyarok Istene titkaiban, mert úgy lesz Istenhez és nem a gonoszhoz legközelebb, ha tiszteli és támogatja övét az isteni zenében!

Kímélik őket rendőrnők és rendőr bácsik, kémelhárítók, kémek és verőlegények, kímélje a kínzó brigád, inkvizíció, kinek több mint másfél évtizede odavetettek engem és a hozzám hasonlókat, mert szerettem e népet, és felemelni, nemesíteni akartam magammal együtt, ki egyet sem árult el közülük, bár ellenem kívánták fordítani őket, mert megtehették, ha kiszolgáltattak voltak; és mindent megpróbáltak, hogy eláruljam őket, de csak szeretetem fejeztem ki irántuk, mikor szemükön törtek és megtörttek fénysugaraim, és mikor elhalón magukba haltak, hogy újra fel- és előtörjön valami szerelmes láz e nemzetért harcolván erős tudóval, angyal-ördögi erőnek kiteve, és mindig hangot adván, vállalván magát, odavetvén bőrét nyúzó kínzásnak is, mesterlegényeknek, míg már ezerszer meggondolja mit, miért, kivel és hogyan! Bölcs lesz -

Ha nem szerették kár volt érte, és már az is és minden odavan, de él az isteni zene, mi szívében e harc és termékeny szerelmes élet alatt és pusztulásban, a halálán megszületett: a szerelmes élet, egy bölcs és dacos, igaz, magyar élet!

Isteni rend

- Szeretlek - mondta. Nagyon.

Csak így lehet bármit is csinálni, avagy igaz felelősséggel, megvilágosult, tudatosan; még akkor is árthat az Ember, mert állat és angyal közötti Szörny. Segítő törpe, és a Sárkány ereje, ha Sárkányfog-vetemény, de nem biztos, hogy a Sárkány erejével Gonoszt művel...

- Létezem egy világban, ami van, és erősebb nálam; és vagyok én, aki vagyok, és amit gondolok magamról, és amit mások gondolnak rólam! Lehet teljesen eltérő képlete egy isteni, avagy ördögi sugallatnak, mert talán még én sem tudom, hogy ki vagyok, és miről mit és hogyan és miért döntök, és főleg nem tudhatom, mi lesz a következménye döntéseim áramlatainak, lásd a káoszelmélet, a Pillangó szárnya repülése-. Mégis, érzel Engem, ki vagyok..., érzed a

sírásom, és tudod, hogy mindenért fizetek, amint Te is... Talán tényleg nincs egy Isten, de a Természet Szelleme, mi élteti a lelket és erősíti, avagy összezavarja a szellemet a transzcendencia, amely Erők között átlényegít és megsokszoroz kint és bántalmazást: a rontó virágszakajtók, kik aztán rátipornak a letépett virágainkra, mint kik jól végezték dolguk, és ők, kik szépen hízelegvén elcsábítanak, tudván a legforróbban basznak ki a kocsijukból, hisz minél ügyesebben beszél a száj, tán annál üresebb a Szív; egy üres határtalanban egy zsarnoki huzavona a szexualitás kiürült fegyverzetével, mert a Szenvedély halott és kihalt a sokszoros áruló szívéből; a cinikus és minden emberi érzés nélküli Gonosz Fény, a Sötétség Lelke, mi ma arat; a Sötétség a Lélek egy állapota, amelyen a legnagyobb szent lelkek is keresztülmennek, mert a világ halott, és még nem lettek a lélek szellemében a Természet tiszta, örök forrásán létező örök folyam szépség áldotta kegyelmeire....

- Ha egy ezerszer halott és kegyetlen Világ minden fortélyá semmivé vált szemeid tükrében, Te vagy-é halott, vagy ama Világ, ki semmit nem ad, de mindig mindent elvesz? - szeretett Rózsaszín Kardvirágom, ki mindenkiért sírtál és aggódtál és mentél az elhagyottak után, és álltál a Kereszt alatt, és függtél velük a Kereszten, hogy legyen kibe leheljék a lelkük szellemét, és a bűnbakokra ráborulván védted őket, drága Magdolnám a világban, de nem vagy egyedül, és a bürokratikus, értsd kuss, elgépiesített Csavar - Világ nem kedvel Téged, mert feltartóztatod az olajozott működését....

Akkor, már a végkimerülés határán, bebaszott egy határtalan nagyot, úgy isten igazán ököllel, - amely erős és magas természetéhez szabályozott mértékre erős, csontos és nagy volt - ...a Nő felső állkapcsára, hogy az aggódhatott, hogy kiesnek-e a fogai, vagy felső állkapcsában megmaradnak-e.

- Úgy is szép maradsz - vélte, bár titokban talán féltékeny volt a Nő egészséges fiatal léte fogaira, melyek kivillantak, ha egészségesen kacagott.... egészséges, ha vagy, istenhez hasonlatos - mondta.

A Nő ilyenkor nem emlékezhetett másra, csak a templomi Orgonajátékokra (Hesse), Bach, Liszt, amelyek túlélni segítették a világot, és mely dallamok éterien adtak hírt egy fenséges, határtalan másik világról, melyben e hangfolyamok dallamáramlatai harmonikusan szerkesztett isteni rendet sugalmaztak, - mint minden igaz és tiszta előadó zenejátéka nyomán közvetített isteni áramlat -, ha az mint sokszor a nyelv maga és a filozófia nem túlságosan is okoskodó, szörszálhasogató, lényegtől a legtávolabb kerülő rész-bibircsók...

- Magyarrá úgy válik az Ember, ha bírja olvasni a magyar klasszikusokat! Például engem - és kacagott a Nő, de őt nem választhatták, hisz az isteni áramlata átjárta őket ugyan, de ezt készpénznek vették, hogy van, és nem gondoltak arra, hogy valaha is elveszthetik, hisz az istenek örök életűek, és nem oda mennek, hová terelik őket, és hová parancsolják menniük, hanem hová szívéük szerint mennek!

- Éreztem a faszomon a klasszikust - mondta, de támogatni lehetetlen lett volna, egy és ugyanaz a halálos ítéletükkel... - titkon tán páran tudatosan is megsegítették - vélte a Nő. Nem állhattak mellé az éppen általuk gyártott és levezényelt bűnbak és áldozatgyártásban, mert a Nőt korán levadászták azok, kik azt a Földdarabot, hová ő tartozott 1. mások uralma alá helyezték, 2. halálra ítélték! E Nő szerelme e saját Földje iránt, mely olyan mint mindenhol a világ, de lehet, hogy jó pár fokkal jobb, mert sokat szenvedett, és mindig halálra ítélt, szóval e Nő határtalan szerelme veszélyforrásnak bizonyult ezen előre, forgatókönyv szerint rágalmozott, halálra elítélt föld ellenségei számára, és a megalkuvók, egyszer élünk gyűjtő emberei számára, kik bárkit és bármit képesek röhögve elárulni és mészárszékre juttatni, mindegy kit, és mi legyen a következménye...

- Túl kellett élni - vallotta a Nő; mégis volt kikkel nem lehetett túlélni... a rejtett és titkos gyilkosokkal, kik úgy vélik isten az, ha teljes egészen kiélik a magukban élő gonoszt és jót, és elfelejtkeznek a Prófétáról, hogy túl jón és rosszon, valami egészen mást jelent... talán egy szemlélő tudatos jelenlétet, hol nincs előírva elmélet szerint sem az aktivitás, sem a passzivitás, sem a jó cselekedet, sem a tudatos Gonoszt cselekvés, hanem az emberfölötti Ember és nem a féregarcú Ember alatti, ki bárkit odadob hatalmáért ezen a világon... a hatalom akarása - mondja. Igen. Van, ki akarja, van, kinek adatik... milyen hatalom adatik neki azonban? Ez itt a Kérdés.

A végkimerülés határán bebaszott a Nőnek az állkapcsára a temető kacajain, mert a Nő mindig másfele ment, mint ő szerette volna!

- A Szabadság! - mondta a Nő, ami nélkül nekem lehetetlen még a Börtönök börtönében is élnem, mi e Föld, mit az ellenségei - belső, külső -, tesznek rabbá mindig, egy szabad felszínű börtönövezetté, például azok, kik tudatosan eladósítják, és nyúzzák és nyúzzák a bőrét, mikor már csak véres izomköteg, és gyilkosokat teszik fejére mindig, hogy rabbá tegyék, és halálra kínozzák, ha ő más, mást szeret, és nem hódol be a kegyetlen embertelenség, a lelkeket gyilkoló és szellemeket lemészároló hatalmaknak!

És akkor bebaszott ökölrel a Nő felső állkapcsára, hogy a Nő még két hét múlva is féltette a fogait a kihullástól, mert mintha egy csonthártyagyulladás következményeképp fájtak volna a fogai.

- Így gyógyul meg végre a kótyagos, ködös, torz Elméd - mondta az apja. A fogaid is tán megmaradnak, bár azok nélkül is szép vagy...

A Nő joggal fintorgott, és kissé elhúzta a száját, a kis nevető gödrök alatt és között.

- Szeretlek - vallotta az Apja. Köszönöm, hogy vagy.

- Szívesen - válaszolta a Nő.

- Féltettünk határtalan, mert parányi, kis Pöttöm Panna voltál, és erőtlén forgolódtál a legnagyobb tűzviharban, élvonalban, és nem tehattunk semmit, de Istenre bízunk, és ígért nekünk valamit.

- A Lelkem szerelme és tudatosságom, és e magyarázhatatlan szerelem e nyelv és sokat szenvedett igaz használói iránt, ami vezet, mintha tiszta, igaz szívből feltörő forrás tiszta vizű folyama egy Határtalan Szerelem mindenek iránt, amiben vagyok, de nem működhetek mindenkivel együtt...; ez a Becsületem és a józan belátásom, mi tán épp ellent áll a hivatalos útiránynak, de ez egy személyes tartás hadsereg, paripa és kard nélkül egy magányos harc, egy tartás egy tartam e nyelv szellemében, mely a szabadság és a szerelem! Ez az én Istenem, e Szerelem, és nem ismerek más Istent, főleg nem másokat halálra kínzó, hatalmukat végtelenségig fokozni akaró zsarnokok torz elméleteit! Mégis tudom és látom, miként működik a Föld és hatalmasságai, és óvatos vagyok, és nem ítélek, de magam számára tudom a helyes irányt, de senki másnak nem írom elő; mégis kiket nagyon szeretek és választok....

- Szeretett Rózsaszín Kardvirágom! - mondta. A vállamról leesett tévé megjavult, a szétlőtt fejű a zseniális, tehát az Élet szép, és van miért tovább, hisz ezt akár pop és rockosítani is lehetne dzsessz, funky és blues is, hisz a mini tévé kezeinkben a világ, ha vigyázunk rá, de kihullik kezeinkből, ha...

- Szeretlek határtalan, ha Pöttöm, ha Hatalmas, Mester, és én az Igaz Művész, ki nem írhat máshogy csak szenvedélyes szerelemmel..., mert a cinikus, kiürült kerekek forgatása méltatlan hozzá.... Boldog vagyok, de hiányzik olykor valaki, aki nem is tudom milyen... Álmaim

világai, hogy létezik igaz szerelem túl a világon egy nagyszerű művészet, amelynek alkotók és valós műélvezők a tagjai...

A világ nagy omlásai után a szellem és lélek szakadéka, mert túlcordult a szerelem pár lélek iránt, de mégse lehetett egy alkotó, kreatív egység egy fedél alatt: erőtlenség és nincstelenség, és egy - egy feladatban kimerült belefeledkezettek, kik szeretet nem lehettek -

Azon az estén erősen verte a zuhogó eső az ablakot, és egy szeretett, de roncs ember iránt érzett köszönet, egy tartozás - féle, valami becsület-érzés, és egy veszteség előérzetének félelme: amitől félsz, beteljesedik, hát ne félj..., bár a sors érezhető, és beteljesedik, de meghaladhatod árnyékok, a sors mégis érezhető és beteljesedik..., mert csak Te tudod, mire vagy képes és mire nem, mit kell megtenned és mit nem...

Nem tudott még akkor bánni az elméjével, még nem tudta különböző elmeszinteken sétáltatni a kutyáit, mikor szerelemre vágyott nagyon, de sosem akarta eléggé a másikat, mert magát nem birtokolta, és magát akarta, nem más: a szerelemben nem csak vágyakozunk a másokra, hanem általa és benne megsemmisülünk, ha magunk átadjuk, az igaz szerelem... A libikóka leginkább kilendül, és nincs meg az egyensúly, a harmónia a test, lélek és szellem szintjén, ami a vágyakozás kisülései és szikrái...

Gyengédségre vágyom, és könnyed, hallgatag melódiákra már mindig is..., de az uralom hágott csak jeges szelén, mert mindig hiányzott valami melegség és odaadás, a szenvedély, ami én voltam -

Látta önmaga elméje kivetülését, és látta aurája szélét és hosszát és erejét, és látta mások elméjét és abban a hiányérzetet és a keresését annak, aki ő a teljes egészben...

Lassan gyógyult, miután az éles penge éle átmetszette a szívét, és kiáradt hullámozván és áradván a vérző folyam a köveken, amikkel akkor még nem dobálóztak, csak nyugodtak az életünk útjain...

A fekete csápok, a család, de mégis köztük kellett és lehetett csak annak lennie, aki...

Halálra kínozták, de mások is halálra kínozták, és kiszolgáltatottságot kiszolgáltatottságra lecserélni nem érdemes..., mégis akkor megölték, mert elvágta az összes utat, amin addig járt; úgy gondolták, amit nekik lehet, azt neki nem! Ők élhetnek, ő nem élhet; őt nem illeti meg az a szabadság, ami őket, mert... Talán tényleg nem illette meg, mert a szabadságot magának harcolja ki az ember így vagy úgy, lehetőleg, hogy mások szabadsága ne sérüljön közben..., mégis a nagy hármasság halál szellem és lélekvesztés, és nagy nehézség árán, nagy erő szükségeltetik, hogy új lelkekre és új szellemedre rátalálj! Milliószer is halni valaki mellett, mégis ragaszkodni: értelme egy lehet: eljutni a legrejtettebb igaz valóhoz, egy isteni, mégis személyes archoz, ami Szent - Mégis, épp ezért nem bántam semmit, de igaz a mondás, amit az apád meg nem tanít, megtanítja a világ, amely minden csak nem irgalmas és segítőkész, mert „nem szociális intézmény”, és ezt az mondja, kire milliókat költöttek dollárban: az igaz, a felelőssége is nagy...

- Nem élhetek muzsikaszó nélkül - mondta ekkor a Nő. Ez volt a lényeg. A muzsika a lélek rezdüléseinek minden árnyalata - gondolta. Akkor mégis határtalanul borzalmas volt, mikor kibaszták jó forrón a jeges kocsiujkból, mert az érdek, a lélek minden rezdülése muzsikája minden árnyalata így tartotta jónak a természet, mi él és élni akar!

A félelem a nemléttől, a rossz közérzettől, a szegénységtől és a szeretetlenségtől és önmagától, aki még nincs, mert aki nincs, attól jobban kell félni, mint aki van, mert ki van, annak kontúrjai kiismerhetők, és van és létezik körülhatárolt viszonyai között. Vagyok. Vagyok régóta, függésünk bár közös emberi, mégis van, ki semmisüléseim újra és újra van és létezik, és van, ki soha nem semmisül és sosem is létezik -

Sötétség és nagy szorongás és nagy félelem a halálban és a halál közelség, mikor még nem tudod uralni képtelen elméd és lélegzeted elmeszintjein sétáltatni kutyáid sem jelenti a megfontolt uralmat...

Bolondot játszani, ki tűz körül az uralom, de mégis megérted, ha kibírod, és túléled, hogy milyen a világ, és ki vagy Te, és mit akarsz és kit szeretsz...

Tudtam rég már többször is, mit akarok, bár mindig ellenem meneteltek álruhában és álarcban..., mégis erősebb vagyok, mint voltam, de nem önerő ez! Bölcsesség. A természet láncreakciói kivédhetetlenek, ezért kéne felelősebben élnünk.

Az a sötétség és benne a lélek- és szellemvesztés, és valaki, kit szerettem, de elveszti minden szereteteli gyöngédségét, mi a máza csak, és marad valami vadbarom, bocsánat!

Meséljük még az igazságot, az 1001 éjszakát, mire senki se kíváncsi, és mit itt mindig tilos! Arról, ami nem érint meg és nincs tétje, vagy riogatás felfújtt műbalhéi nem érdemes mesélni!

Lassan szabadul talán mindenki, és van, ki soha, és a szabadság lehet, hogy a legnehezebb, de van, ki nem tud nélküle élni! A szabadság az önerő létének érzete, a képesség és benne állás nyakig, fülig egy tudott létben és önmagunk és a másik tudása: bár lehet, hogy én látom, de ő nem lát, és tudni a természet rettentő erejét, és ismerni a természetfeletti valamit, de nem tudni pontosan, mi is az, majd azzá válni teljesen, amit nem tudni, mi is az pontosan... - a természetet átjáró ismeretlen: Halál...

és ami örök..., és miként van jelen, ami örök, az rejtély, de jelen van..., amint a Halál is, mit szintén nem ismerünk, csak lelkünk egy-egy annak kikiáltott mását, hogy haldokoltam, mármint a szerelmem irántad haldokolt, de nem szűnt meg létezni!

És küldözgették egymásnak a videókat, és jó volt ez így..., főleg, ha a Férfi a Nőt kék virágok tengerén álmodta meg, látta, és lehet, hogy megteremtik együtt e látomást, de akkor a Férfi már nem járhatja külön sivatagi útját -

És csordogáltak le a folyón vízililiomok társaságában a hontalanság gyermekei magas aljnövényzet takarásában..., kik egy hazát álmodtak, és talán részesülnek benne mindenestül -

Isteni szemüveg

- Szakadozott, elagott minden, mit szerettem, és már nem hinnék semmiben,

pedig csak gondolkoztam a világról, és időnként nem tettem lakatot a számra.

- Túl sokat fecseg, és az esze mintha elveszvéen, elektrosokk mágnesezhetősége lévén manipulációnak lenne kitéve!

- Nem vezényeljük katonáinkat tankokban és katonai repülőket sem vezérelt-vezényeltem, de a tűz körül, a pokol mélyén uralunk mindent, míg uszítjuk ellenségeink, ki mindenek, egymás ellen: az oszd meg és uralkodj elve hűséges barátunk, mert ostoba mind, ki király, és ki szerelmes!

- Távol álljon mindenkitől, ki uralkodó a határtalan szerelem, ki eltérít, zsákbamacskát játszik, és zsákutcába csal, hogy míg szerelmet énekel, lefejezve mind!

- Szép a királyság, de sok áldozatot követel, ha az ellenséges király, de barátunk tetteti magát...

- Milyen elven ellenséges egy király?

- A nemzeti és dinasztikus uralom elvén.

- Milyen elven lesz ellenséges a globalista, hálózati tőke?

- A globalizmus uralma elvén, a materializmus, a fogyasztói társadalom és az új technológiák gépcsavar rabszolgái egy teljesen kontrollált, fojtott közeg, a börtön szemén a minden és mindenki megvásárolható elvén, és a kifinomult gyilkolás titkos és láthatatlan fegyverei elvén!

- Mutogatott nekik dokumentumfilmekből és eredeti katonanaplókból készített képregényeket, és játékfilmek fojtogató, sűrített részleteit az első és második világháborúból, hogy gondolják meg, kezdeményeznek-e még egyszer háborút; de megkérdezte, esetleg, talán létezik közöttük egy francia légiós, avagy a birodalom, - ki persze visszavág, és nem téved soha, kinek löveti szét a fejét -, katonája, mert akkor tudnia kell feltétlenül és okvetlenül, hogy csapataink harcban állnak!!!

- Szilánkosra tört minden, mit szerettem, mert a zavarkeltés, a konspiráció ellenségkép teremtő rágalmi bűnbakot keresnek, hogy még jobban tenyésszen a bűn, - bár nem érdekel, ha valaki a seggén át műfasszal elégíti ki magát, és a szar rajtamarad és búzlik - ..., ha már másban nincs öröme! Fizesse meg a perverzióját, katona!, vagy essék gyógyíthatatlanul szerelembe, akkor megtanulja, mit jelent élni: szenvedni és örülni... Találjon egy jó nőt, ki éppúgy perverz mint maga, és miután egymás perverz gyönyöreit kielégítették, mert csak így felejtették a szilánkos, titkos fejlődéseket, mit ártatlanul kaptak, - hol a birodalom ellensége címkéje alatt, hol mert angolbarát, vagy egyenesen orosz, hol az amerikai elnök kurvája, amiért a németek ellensége, mert ne legyen az az amcsié, ami a német és orosz szövetségé lehet -, persze ezen minden amcsi röhög, ki a némettel az orosz gazdasági blokádot alá helyezett, harcoljon csak az oroszokkal, míg az elárasztja ellenségeivel, hogy német földön számoljon le velük, addig az amcsi az oroszokkal jobban üzletel, mint valaha, és kis hazám pokoli hatalma nem kétfejű kutya, de egyenesen sokfejű, talán nincs köztük tán egy, ki magyar érzelmű! Mi lenne, ha reggel lenne, és magyarbarát? - kérdezte önnönmagától. Soha más nem voltam, mint magyarbarát, tehát a birodalom ellensége; e birodalomnak még csak nem is térkép e táj, de a gyarmati sors, mit, ha fenntartani képes több jut neki, ha itt ő marad, ez már csak természetes! És mi mást szeret e sorok írója, mint Istenben a szabadságot és természetet, hagyományt, új, de nem börtönünk falait vastagító, hanem gazdagságunk gyarapító technológiát, ki ha szabad, megél belőle!

- Az olyanok, mint maga, érzélgős mimózáék, kik ábrándokat kergetnek, míg álmodoznak, de a nehézség idején feladják rögtön a harcot és békét hirdetnek.

- Téved. Az ilyenek, mint én az utolsó leheletükig harcolnak, míg tudják, hogy érdemes, és mikor látják, hogy esélytelen, akkor igyekeznek megmenteni szeretteiket, és tán akkor már nem érdekli őket, hogy az eszköz mi és milyen, talán...

- Azt mondja tán, hogy addigra hitetlen és közönyös és nem érdeklik az álmai, mert a pokol mélyére látott, és tudja, hogy fölösleges bolygatni, mert nagy kutyái harapósak; aki szerette, figyelmeztette útja során többször, de falra hányt borsó volt, maga mazochista szerencsétlen! Meztelen egy szál karddal megy a pokolnak, és próbálja megértetni a pokoli világgal, melynek részese vagyok, tán pont azért, hogy magát megmentsem, maga szerencsétlen mártír és naiv kalandor -, hogy a sok nyomorult, kikért maga síkraszáll nem gonosz, senkinél nem rosszabb, de a legszerencsétlenebb! Azt hiszi, nem teszik őket még szerencsétlenebbé, tudván, hogy senki fia, hát szabad prédák!

Ha maga még él, - úgy tűnik -, csak azért, mert Isten zűrzavart keltett a fejekben, ki is maga, és az oroszlan szemben a medvével, annak mélyen a szemébe nézvén magát szem elől tévesz-

ti, és maga tényleg mint egy Patkány, ki mindenből elmenekül, az összes szoruló hurokból kitalál, nem lehet más mint isteni kegyelem csillagzatában, hogy mindenkinél előbb érzi a veszélyt, és nincs félelemérzete jelezni azt; és a látszat csal, de van, aki komolyan veszi a szavát!

- Csapataink harcban állnak! Akiket maga szeretett nem jobbak egy lyukas garasnál, kik magát szó nélkül ott hagyják még ma is, nap nap után, mint egy rohadt kibaszott kurvát az árokparton..., de nem mindenki... az az igazán titkos hadsereg, de az a maga számára felfejt-hetetlen szálak szőtt rengetege, mert ostoba és sokat fecseg mikor nem kéne, és hallgat, ha akar...

- A lövészárkok, de a tankok hadviselése is rég a múlté: az információs társadalom titkosszolgálati nem tudatosult sugárfegyver-arszenálja, önműködő villámgyors harci járművei titokban levadászák a szép és tudós főket; hisz nem csak e világi legerősebb hatalmakat kiszolgáló és belőle gazdagodó és gyarapodó szellem, melynek nyomása és rágalmi ösztüzében összeroppanz, mely elméd összezavarja, és mint satu összenyom, hanem a kvantummechanika sugárkezelése próbálja célba venni elméd, és agyadnak ellehetetleníti a tiszta, ép elméjű ítéletet -, és véleményalkotást, hogy mint egy tántorgó részeg, a mérgező anyag elvégezze, mit te soha nem tennél a kémkedést -

- Maradj végre veszteg, és örülj, hogy élsz, és ne akard felszabadítani e nyomortanyát! (áldozat hallgat)

...

- Végre elhallgatsz és befogod a szád?! Tán szót érthetünk... (áldozat egyedül marad)

Az áldozat monológja

Nincs világi hatalom, ki diktáljon egy szerelmes szabadnak, ki hú és sosem felejt, kikért van itt, és mi dolga itt: küzdeni erő szerint a legnemesebbekért!

Nincs világi hatalom, ki a szálakat, ha össze is kuszálja, becsaphatná a bölcsét, ki lát és tud és nem felejt, de kész megbocsátani annak, ki kéri a bocsánatát!

A tiszta szem mi a tiszta lélek tükre nem homályos tükör, általa színről-színre láthatom, hogy ha téveteg és szerencsétlen nyomorult is vagy, de jó szándékos és igaz!

Fényes páncélok ereje védelmez egy tiszta légtér, egy szent erő, mi hun és magyar: Attila király hun csapatai váltott lovain álcázott páncélosok, a lég urai védelmeznek, és az Árpád-házi női szentek áldozata a szememben, hogy irányt ne tévesszen e király, és irgalmat és nem ártás törvényét ne felejtessen e hun király, ki a magyar életért és nem a magyar halálért legyen, és mindenekelőtt magyarbarát és a hunok fejedelme!

Mi lennél, ha reggel lennél? Hajnalka...

És nézi a Föld roncsolt lelkei szellemeit, kik mézesmázos arccal csak ártnak, de benne a világ vizei mind el- és lefolytak, és szereti, mert nem tud mást, mint szeretni, és görnyedni terhei alatt, ezt a rettenetes kín, de határtalan szomorúság boldogságát is odaajándékozós csodálatos világot, ha isteni a szemüvege!

Jelenés

Furcsa tekervényes az élet - gondolta.

Évekig kísérsz valakit a viszonzás minden jele nélkül, minden kín és jajveszékelés ellenére, mert érzed, hogy hozzá tartozol! Annak ellenére kíséred, hogy Ő tán egész mást érez, tán gyűlöl is, mert nem érti szempontjaid, ha azok oly messzire tekintők, ahová nem lát el csak a dobogó piros szív, mely azonban kristályba is rendeződik: tehát gyémánt! Tán csak úgy kellett tennie, hogy nem ért és gyűlöl, mert fallá vált, befalazták, avagy megkötözték! Nem történhet veled rosszabb az életben, mint szabadságod elvesztése! - kiáltott. Az erdő hallotta csak a határtalan magánya sikolyait, a sivatag túl homokos volt a tisztán látásra, vagy túl köves, esetleg tüzes bozótos: belátta azonban, hogy az erdő túl árnyékos! Egyedül voltam oly sokáig, de még erőtlen; nem jött el hozzám senki sem, úgy védett sorsom, hogy csúnyává varázsolta, gyengévé, és úgy csetlettem-botlottam, mint egy rút kiskacsa!

A hattyú! - kiáltotta valaki a távolból, mit keres az oroszlánok között: nem fél? Máshol a helye; nem a vadonban, hanem szép fenségesen siklik a vízen.

- Az aggódo szeretet, a gondviselés kegyelmei a Léleké, mi szentség, ha szeret az Istené, bárkit is szeressen! Mégis a Lélek és a Szellem a testi nyomorúságban, a megzavarodásban, a kaotikus forgatagban, minden más lehet, mint a csillagos ég rendezettsége!

- Mit is tudod Te, hogy ördög-e mind valóban, ki azt játssza el a színpadon kiosztott szerepeként! - üvöltött rá.

- Tudom. Megérezem, mint egy borsószem királykisasszony, hogy ki kicsoda! - vágott vissza hetykén.

- Csak az Isteni Szem, mi szívekbe lát!

- Tudod Te mennyi a farizeus és írástudó, kinek csak a pénz és a hatalom az istene, megváltó ideológiákat karattyol, és mint egy szirén énekel elsüllyeszteni hajód, de kiimádkozza szádból az utolsó falatot is!

- Úgy undorodom az ilyesmitől, hogy azonnal összehúzódik gerincem körül a bőr az érzetén: a sovén hatalom szószólói, a gyarmatfenntartók, a provinciák népei agyonverői a hatalmukért! Mégis, ki Istent szeret, megadja a császárnak, ami a császáré, és Istennek is, ami az Istené! Istenhez tartozás nem tűr meg árulást, de védekezik, ha visszaélnék vele és elárulják! Azt is tudtad azonban, hogy sose árultalak el, és sose foglak elárulni, azért sok mindent megtehettem velem, mit nem lehet megtenni! - kiáltotta keserűn.

- Szerettelek. Tudod, milyen az, ha rámásznak az emberre, hogy miért egy kurvát szeret, mikor annyi a becsületes és egyenes szép keresztény lány!

- Ne ítélj a külsőségek után: a szívekbe csak az isteni szem lát! Befeleg nézz; a hűvös barlangod megtéveszthetetlen az entrópia nélküli rendezettség! Mégis, ha másokért élsz, túlmutatasz önmagadon, és míg az egészség látod és benne saját szereped, nem mondhatod le az egész viseléséről a bölcs belátásban, ha szereped az, hogy az egészszel törődj, és az egészről alkoss véleményt! Nem vihetsz sokakat mártírhalálra, míg mozgatnak érdekeid és szimpátiáid; okos légy! Felelős, ha vagy a sokaságért, míg harcolsz, tartsd szem előtt a sokak érdekét, hogy ne gyalázatra és szolgaságra juttasd őket, hanem jólétre és szabadságra! És, ha baj van, ne Te légy az első, ki feldobod őket! Azt sose teszi az Istenére tekintő Barlanglakó, kinek organizmusa szférái rendezettek!

- Keresztül-kasul át az erdőn viharban, szakadó esőben patakparton, bokrokon átgázolván tartottam feléd, de eltévedtem; szorongatva és fojtogatva betegségtől, hullafoltosan terjedő

haláltól, mit fehérre meszelnek, nyomorúságtól és szegénységtől elgyengülve; és Te csak büntetni tudsz? Mindenkit másképp kell nevelni; nem vagyunk egyformák: van, kit ütni kell, de van kit ölelgetni! Nagy hibát követsz el, ha fordítva csinálod, mert kígyót melengetsz akkor kebleden, és barátodat csapod agyon, szerelmedet gyilkolod le; - bár sose szeretted igazán, ha legyilkolni képes voltál, kit igazán szeretsz, annak mindent megbocsátasz -; de alázat kell ám ahhoz, eldönteni képesnek lenni ki is, mi is a kígyó! A szimpátiában, vágyban és kellemben nem mindig rejlik a helyes döntés képessége! A gyűlölet és harag pedig mindig rossz tanácsadó -

- Mindig éreztem benned egy fensőbbes nagy bölcsességet és tisztaságot, - ezt szerettem, de vágytam a szerelmedre, a viszonzásra -, egy öreg fény jelenét a sötétségben egy ragyogó jelenést, mit sose hagytam el, míg ha szenvedéllyel ragaszkodtam is egy szerelmes szféra kitörő napjaihoz; egy Persephoné, ki vagyok, ha Te a sötétség fojtogató útjait járod, mit én is járok...; nem mert gonosz vagyok, hanem mert a sok beteg, a hullafoltosan terjedő halál fehérre meszelve, a zsarnokság büntető gyilkosai egy hallgatást isteninek maszkírozó, minden szabadságot befalazó hatalmi érdekek kifosztó kíméletlen kegyetlensége: az abszolút embertelenség; mert „minden angyal rettenetes”, de nem mindegyik kém: ki kém, leszívja szellemi lényeged velejét, hogy levágja fejed! Olykor mintha köpöcsészek lennének az angyalok; nem, azok a kémek! Az angyalok vigyáznak ránk anélkül, hogy érdekelné őket, mit is gondolunk erről, avagy arról a világ dolgairól; bánthatnak is az angyalok, fejbe koppinthatnak saját érdekükben, mit istenének hazudnak, valószínű -, de terjed egy érdekhálózat konspirációs szelleme a pénzhálózatokra tapadva egy konspiratív, gyilkos fejlevágó szellemi had, kinek elméje erős, de nem a védelem a célja, hanem a megosztás és a kártyák keverése és leosztása, a felosztás, mi a hatalmi koncentrációt segíti az isteni szellem védő, segítő és áldott jelene helyett; mert a szívnek itt már nincs terepe, ahol minden megvehető, vagy tán mégis; pedig a legmagasabb bruttó nemzeti összterméket csak egy Szív körül termelheted, mert egy szív motorja mi úgy hajt mindeneket, a SZERELEM, mi mozgat minden napot és minden csillagot: az Angyalok, a Mennyek Királynője, a Magyarok Nagyasszonya... Budaörsön, a Lourdes-i jelenésben és Csíksomlyón, Héderváron, Krasznahorkán, Máriagyúdon, Márianosztrán, Máriapócon, Mátraverebély - Szentkúton, Mátraszentimre - Fallósszentkúton, Máriaremetén, Fatimában, Máriazellben és Medjugorjeban, a Világ Védelmezője, ki Lélek és Szellem és nem pénz, de ő se élhet mindig kenyéren és vízen!!!

- Éveken át mást se éreztem, mint a hatalmasok zsarnoki hallgatásában egy kioktató, megalázó és zsarnoki ostromozást arra nem méltóktól, tudtam én, hogy saruszíjamig nem érnek fel, kik egy gengszter istent játszanak el a színpadon, de csak a bankszámlájuk növekedésére lesnek és hatalmuk foglalkoztatja őket! Én hittem, ha a keresztre néztem!

- Én is ugyan ezt éreztem, ha nem is mindig; volt mikor a fekete csápok úgy tapadtak elmém tiszta vizeire, hogy gondolkodni se bírtam: egy pokoli mező, min át kell menni -, a megszállók és érdekképviselők; azért gyakran éreztem Isten szerelmét és gondviselő jelenlétét, igen sokszor az ellenfél részéről, mert az igaz szeretet isteni, istentől való erő!

- Ezen büntetők, kik égő vaskoronát nyomnak a fejedbe, ha képviseled kifosztott, elvéreztetett, nyomorultul leszegényedett tieid, kiket nem akarnak meglátni, de az ő munkájukon alapul és nyugszik minden, és tán nem csak ugyanazok, kik nyúzzák ezt a népet! Bár... -

- A Keresztől mindig riadoztam, mert az Urat, ki szereti, ne riadozna annak az értésétől, mi ott történt? És kérdeztem őt, de miért mindig az áldozat, a kereszt, miért nem mutatod meg királyi, ítélkező arcod olykor? Erre nem válaszolt, de mindig velem volt határtalan szerelme, mert azt akartam, hogy velem legyen! Egyszerre volt önszuggeszció és a világot alkotó erők kiegyensúlyozó harcában a megtartó erő a pusztító mellet, mi az alkotás gyökerei! A világ tudattalan és tudatfölöttes erői, amint beszívárognak a tudatos szféráinkba, mik átrendeződnek

ilyenkor erős légy, fogadd el új helyzetekben önmagad! Nem a bűnökre lesek én, bár kínozhat a bűntudat; az irgalom a szó, mi életet engem: de a jó pedagógus nem vét a módszerekben, és tudja, hogy nincsenek általánosan érvényes szabályok! ÉN VAGYOK A SZEPLŐTLEN FOGANTATÁS! - mondja.

- HISZEM - mondom.

- Akkor jó!

- Barátod vagyok Te erő, mert IRGALMAD kísért és nem ostorozó, kegyetlen, kíméletlen gyűlölet terrorja voltál! Voltál a határtalan védelem és szeretet, mi úgy borított és takart be védőn palástjába betegségben a gyengélkedőn, a robotolásban, a megalázó munkában, a halálos ágyak mellett, a megköttözött rabok és az erős szabadokkal való csatáimon, hogy nem szállt inamba bátorságom kitarítani melletted, Te határtalan Szépség és jóságos ERŐ, kitörő Nap, te a Földet megtartó és védelmező Szent Lélek Mátkája; az Élő Isten választotta! Hiszem, hogy vagy és van ilyen!!! Örökre lelkem a lelked nem a bűnbánatban, nem a böjtölésben, azt mások kirótták büntetésül: nem! Amit én szeretek igazán benned, hogy tudod csak SZABAD LÉLEK és SZABAD SZELLEM hordozhatja szívén Isten arcát: és azt is tudod, hogy a Szent Lélek gyilkosai az igazán kárhozottak, mert ők Isten gyilkosai: ők azok, kik azért tartják a lelkeket nyomorú szegénységben, kiszolgáltatottságban, megalázottságban és fogságban, - tudván ártatlanul -, mert fogni, megkötni, kísérteni akarják a lelkeink, mint megköttözött fogdmegek, kik csak megtörni és bedarálni akarják legjobb erőinket, hogy uralmukat fenntarthassák felettünk, és uralkodhassanak rajtunk!

Add, a mi szabadságunk! Nincs szükségünk gyámokra; csak megbetegítenek, kifosztanak, agyonсарcolnak és tönkretesznek minket! Adj nekünk felvilágosult Uralkodót, ki képes a globális rossz ellenében erőt felmutatni, mert csak úgy maradunk meg, mi, a Fehér Ember, hozzánk méltó életvitelünkben és kulturáltságunkban, ki Istent tisztel és aranyat csinál még a szarból is! A Te Lelked ilyen, amelyet szeretek! Határtalanul! Erről beszélnek a halálos fenyegető rémisztő hidegben a csillagok, és megnyomorított, megcsonkított, megköttözött lelkünk tartalékai is Te benned alkotnak újra és újra, ki szívünkben a forgó keringés turbulenciája!

(vége)

Kert

Kert - gondolta, jó. És benne egy Tó, álmélkodó, csodálatos varázs...

A Kert, de benne egy fekete kő, ki nem észlel és nem lát és nem gondol, és nem érez, mert akkor csak halálos halált és szeretetlenséget, konspiratív szeretetlenséget kellene éreznie, hol mindenki tapad és ragad, de éppen ezért nincs a helyén, és nem teszi a valódi valós dolgát!

Őszibarack! - kiáltott fel, fehér húsú őszibarack, de nem a rossz, kásás - féle, hanem a jó zaftos-zamatos bő levű áldás legyenek mindenké számára és ne átok mindenké számára - kérlelte a nő a nem létezőn is levő egek jó urát, ki úgy jó, hogy túl jón és rosszon, tehát nem csak ostobán, mert fél jó, nem megszokásból, nem látszat szerint, farizeus módján, hanem igazán, mindenestül jó, meggyőződésből, szív és lélek szerint, mert nem tud lenni más, mint szeretni, görnyedvén terhei alatt...

Még várjunk csak, mert tó, tó, tiszta tó helyett, kő és kő és fekete kő, így védekezik, ki veszélynek van kitéve, de nem tud róla, hogy veszélyben van, csak tudata alatt őriz egy tudattalan emlék láthatatlan hajszálgököreiben...

Tapad és ragad, mert nincs a helyén...

Mama, akkor folyt le a lé-zamatos nem fos, de az őszibaracklé a szánkon, és mi más sem volt mint csak lenni egy darab fekete kő, mi nem gondol, nem érez, és sebesíteni se képesek a már rég megbetegítettek és betegek, kinek a z élete hajótörött roncs romhalmaz kisiklott élet...

Sebesíteni nem képesek, mert a sebesült mint egy darab fekete kő a Nincs, ki csak van, mint egy darab fekete kő, ész és érzélem, értelem és érzés, gondolat és fájdalom nélkül, mert csak egy darab fekete kő... így vigyáz rá egy Isten, kiről nem tud és talán létlenül is leglevőbb, hátha még van is de felfoghatatlan...

Szeretlek...

Az őszilébe a szánkon, mi csurog alá az őszibarack leve, a fehér húsú, mit te szeretsz, és időnként erősebben fenekelsz, mint kéne...., és az őszi lé az Amerikából levetett és szuper ajándék pólóinkra mint egy vízesés hullik alá, de meguntán unott lesz az őszibarack leve, és neki a málnabokrok, mert Isten szabadnak és szerelmesnek teremtett minket a Mama kertjébe, és nekirontunk a földi eper ágyásoknak, és mást se csinálunk mint szüretelünk..., még ha az ropogós cseresznye, korai, avagy savanyú meggy, körte, avagy alma és netalán mogoró, dió, mandula, de lehet olykor egrest és ribizlit, szedret is találni a bokrokon, nem beszélve a szőlőlugasról, mely sajnos nem is árnyékot adó lugas, hanem szőlőbokr-sorok; és ha ugyan a lugas ki is maradt a kerttervező élelmes képzeletéből, nem az árnyékot adó fák, diófák, melyek koronái elfedik az egész udvart, és szabadon, napos a Kert, van lehetősége nőni minden gyümölcsnek és virágnak...

A Mama virágos és gyümölcsös kertje...

Sajnos sosem kérdeztem, mi a kedvenc virága..., de anyám csak szerethette apámat, mert gyakran és sokat emlegette a tőle ritkán, de olykor mégis csak kapott virágokat: orgona gyöngyvirággal, lettem ebből Gyöngyvér, kinek kedvence a templomi Orgonaszó, mikor átjárja a lelket az isteni zene, és szelleme el- és kiszabadul börtöneiből...

És az esküvőre nem jött mással csak egy kis csokor hervatag margarétacsokkal!

Mi tagadás, Mester és Margaréta, és mind az összes mítosszal telis-tele lelkünk szelleme!

Nyújtom a kisujjam, kell neki az egész kezem; befogadod házádba, kitúr a házádból; á dehogy!

Sok jó ember kis helyen is elfér - mondta, és befogadott.

A Mamának volt egy paradicsomi kertje, bár tíz gyereket szült, és kettőt korán veszített, mégis talán ő szeretett ez életben igazán, türelemmel, egészen, odafordulón, nem izzadságos, nem áldozatos, hanem természetes szeretettel...

Keveredik bennem imigyen e paradicsomi kert apraja-nagyja, az őszi lé és a tavaszi korai meggy, és a ropogós cseresznye, az egres és ribizli, és folyik le számon a málnalé, és már tán sose nyafogok többé, bár.., miért ne, azért van az ember, hogy sírjon, ha fáj, de nyafogni..., sosem is nyafogtam..., sírni is csak befelé, mert azok az igazi könnyek a láthatatlan eredők, de aztán borzalmas lesz egyszerre csak a szív körül, és egy fekete szív és egy fekete lélek mered rád a csöndben... inkább üvölsz, verj meg, köpj le, ostorozz meg, de hallgatásod igaz legyen, ne egy zsarnoki csönd és hó és halál...

Hallgattam - mondta, mert jobb volt neked az én hallgatásom... esélyed volt szabadnak maradni, ki szabad vagy minden ízében és ízületeiden átjáró áramlatok tisztasága a szabadság, hogy volt egy-két ember, kit szerettél valaha és visszajár ennek emléke, ha már nem is fájón, de miért pont őket szeretted, hogy őket is szeresse valaki, mert nem azt kell szeretni, akit mindenki szeret...

A nádas a kert végében túl a kis csörgedező patakon, hol egy nagy szarvasagancsot találtam és behoztam az egy szobámba, mi más nem lehet csak szerelem és szabadság, hol emlékezhetem egy kertre vízi madarakkal, kócsagokkal, gémeikkel, teknősökkel és a róák hajnali járásaira, kinek a hangja csak akkor borzalmas, ha befogják és nyüszít rettentően: ki is szabadítottam a rókát, de nem is az én veteményesemet túrta fel..., de mikor az én veteményesemet túrta fel, akkor is kiszabadítottam, miért, csak..., mert szabadság, Isten a neved!

És legyetek ravaszok és szelídek: róák és galambok; legyetek erősek, de ki kardot ragad, kardod magad légy és nem veszel el!

Semmi legyen, hogy ne hulljon, és árnyaink és álmaink semmi-é?

A kerti nádas a kis csörgedező patakon túl, mert akkor már döntöttek és az ítélet megszületett: Bűnös!

És egy kígyó, mi tekergett és nem hagyott békét minékünk, hogy lehessünk tudás, jóság és szeretet túl falakon és határokon egy isteni lugas oltárainál...

Az Elárultatás Kertje az önműködő Szellem és Természet része a Félelem és a félelem vért izzadása, mert miért hagytál el engem? Sosem hagytalak el, de nem értettél, és kidobtál gyümölcsöző, szép virágos kertjeidből..., mert volt, kit nem hagyhattam, bár nem ismertem, és nem tudtam ki, de éreztem kurtán és furcsán, hogy tartozom neki, megmagyarázhatatlan érzés volt, és tán nem is igaz, csak egy illúzió, mint délibáb a forró pusztán, mégis...

Elhagyatott szenvedők, kis fekete gömböcök a tágas, semmi úrben az üresség nincs gyémánt-szemein és a hatalom visszaéléseinek kitéve... az áldozatok és örököseik, kik mindig a rövidebbet húzzák? Az élet, mi rövid és mi áldozat egyként, ha bűn, és ha ártatlanság, mert a gyertyánk elég..., ha áruló, avagy ha lemészárolt Bárány, ki hallgat, de ne hallgassatok, mert van mikor hallgatni kell, de van mikor cinkos, aki néma, ha beszélni kell!

Néma gyerekeknek anyja se érti a szavát!

Sok beszédnek sok az alja..., beszélj hát, mert felszíne tág medence, tiszta és szabad levegős!

Nem kértek belőle, mert egy rohadék fekete kém...! Mindenki magából indul ki - gondolta, de nem merte tovább gondolni... ezt jelenti a szabadság demokráciájában élni és nem egy kiszolgáltatott országban... egy-kettőnek kénye-kedvére...

Egy bili a vizeletnek, és valami, mi mégis összetartja ezt az országot a szemek kereszttüzein és oltalmat jelentő árnyékain...; egy-kettőt szeretett, mégis elhagyta rég, mi a viszálykodás, bár sebei még nem gyógyultak be teljesen, hát elfogult is volt kissé...; ha ment is mindenkihez, nem a hatalomért...; volt egy egészséges tiszta szenvedélye és szimpátiái és álma víziói, hogy ember embernek nem farkasa és találhat szeretett nemzetének barátokat...

...a magyar írás lassan csörgedezett az idegek közötti kötőszövetekben, hogy lehessen a szabadság e szeretett nyelv virágai a paradicsomban..., mert nem pokolbéli volt, hanem határtalan szerencsétlen és beteg, de ez adta szemének az izzást a szenvedélyen túl is, hogy ki kellett kerekedni és egésszé válni, egészségessé, bár elfogultságai megmaradtak, bár ne ítélj, hogy ne ítéltesél, de rögtön bárkinek bizalmat szavazni merő ostobaság!

És akkoriban úgy hagyta el száját a sok szép kedves szó, mint a Mama kertjében hajdanán folyt le csordultig az őszibaracklé, az eper- és a málnalé, és felszaladt a fára, hogy ledobálja öccse ölébe a ropogós cseresznyét, a korai és késői meggyet, hogy lesz és legyen, mert néma gyerekek az anyja érti a szavát!

Képek vonulása

Kép-képzlet

Akarat és képzet

képzelt képzeletemmel szeretlek

Két csipkézett, szakadékos csúcson egy gránátalma jövendő, égnek pödört bajusszal.

Csipkézett csúcsok hegyén gránátalma szűk szakadékuk hullajtja magjait. Vérzik a jövendő. Hullnak a gránátalmamagok.

Kacsalábon forgó Palotába tévednek égnek ágaskodó lovak, és hallgatásuk felőrli egy láthatatlan malomkerék, mert félték egymástól, hisz maguk rabságától félték e kacsalábon forgó, cirkuláló fergeteges halálkanyarok kacskaringóin

és Mikulás hajnalán fagyott, haránt vércsík jelzi az áruást, és lenn a Dunán, a Szabadság-híd alatt siklanak, zavartan tévelyegnek a vízen a kacsák, fagyott szerelmeik árnyain

az igazság léte, miről tudomást venni nem lehet, növeli körülöttünk a duzzogó sötétet egy fojtogató vasabroncs gyanánt, és szíveinkben folyamatos a rejtett zokogás csöndje, egy kígyó fintora és egy kacagó gyermek

hullámtánc a halál derekán egy égnek pödört bajuszú gránátalma a sivatagon

gránátalmamagok: szalmakalapról a búzaszemek jó, zsíros humuszos földbe hullanak

boldogságukban kisfiúk és kislányok kacagnak, hahotáznak, és méteres óceáni hullámokon futkároznak isteni dallamokon és szférák zenéje

?nem tudnék megbocsátani neked, nektek?

nincs mit megbocsátani

felejteni kell tudni, de szíveink egymáshoz láncolva a természet által élet-halálban, és már nem kell más, mert nincs is más, csak egymásnak vagyunk

Mikulás 2018.

szeretlek határtalan

egy őzike bög, sikít, artikulátlan üvöltése riaszt fenevad el messze a rettentő, iszonytató tájékról könnyed, friss, gazdag vadászmezőkre

egy őzike háta gerincében egy balta, nyakán a nyaktiló, szívét egy kard hasítja ketté, míg kikötözött, rátelepszene a szellem élősködő hatalmasságai, - korszellem, jógik mágiái -, szemellenzős kicsinyes, túl kevés, minden lángelme tüzét nélkülöző pénzelnyelő zsákok elméleteik, ideológiáik rabjaiként

nem mondhatjuk, hogy nem féltünk, mert féltünk

nem csak úgy mondogattuk a farkast, hanem minden nap szemeztünk és szembetalálkoztunk vele, míg mások jó módjukban rettegetek: nekünk hiányzott a saját szoba, és elveszítettük egymást!

becsaptak minket, mint egy ajtót, de nyitva az ablak egy végtelen ismerős idegen felé

hullámos-vöröses gesztenyebarna hajadban havasi gyopár: nemes fehérek - nemes fehér-kék markolászta a csöcseit, míg valaki sírva és zokogva nyalogatta a picsáját, így élte túl a halált is a gonosz cselvetései után, míg minden gyertya csonkig égett, de az éjszaka sötétjén is ragaszkodtak egymáshoz, mert másuk nem volt mint a másik bőre, és így, olykor érezték az örök hajnalt kitavaszkodni

a tavasz ébredése

kivirágzik egy felhőkarcoló a füves réten a tó parti sétányon: a világ virágai mind egyszerre nyílnak az acélváz betonépítmény műanyag ablakain, mert hírül vidd vándor a hunmagyaroknak, megcselekedtük amit, megkövetelt a haza

szorították az égő vasabroncsot a fejeinkre, golyózáporban, kiket meg kellett érteni, de csak adózni nem akartak, míg bőreinket nyúzták, és azt mondták, ostoba parasztok, ködben tévelygő vakok

míg mi roskadoztunk terheink alatt

volt ki meghallotta sikolyunk és cselekedett néma gyászsikolyokon, között

a sötétség szívdobogásszerű lüktetése egy fényes-fehér telihold kétségbeesett, ártatlan szerelme véráramlás és írott technika a magyar nyelvben, fagyott szívek gyűlöletes, irigy játszmáin, mert csak halottak

aztán lement kutyába, hogy meglovagolhassa a Nő, ki mint egy kislány játszott a hátán, míg ő nem alulról az ibolyát, de a rojtos gyapjuszőnyeg illatát - mi tengernyi -, lélegezte be, hogy kibírja élve a makrancos és imádott, bölcs koravén, irányt mutató génuszt, - nem volt könnyű, de közben a Nő mégis meghalt

feltámadunk - szólt a Mikulás, és lecserélte az összes csonkig égő gyertyát új önmagára, és angyalai gyűjtogattak, hogy több fény legyen, és kevesebb néma, befelé elfojtott üvöltés

sugaraztak minket - tán csak mert magyarok voltunk; gyilkos sugarak voltak: nem az áldott napsugár kelleme

és szerelmük orgiái a kitörő napon befutják ciklikus köreik, míg megsemmisülésük kiperdül a szabadságra, és énekel

hullámmón kék egeken, hullámmón kék vizeken gördül tova egy gránátalma és elhullajtja nemcsak vérét, de magjait

Kritikus, paranoid skizofrén módszer

Salvador D., Foucault, Joyce és Tennessee Williams emlékének

Azok az óriási kövek ott a sivatagon, azok a szürkés-fehér óriási kövek egy kaktuszokkal díszített sivatagon - gondolta, és nem vágyott közben a homoksivatagra, de nem bánta, ha a sivatag időnként kivirágzott.

A Sivatagi Szellem egy Istennő, de itt nem lesz isteni művészet! - gondolta a Hatalmas.

A Hatalom, mi egyedül létezik, minden más porhintés - hirdette a Hatalom.

A Hatalom a fénysebesség világában, hol itt, hol ott: létező felszíni hatalom csak a hangyalét!
A titok-hatalom, mely osztja a lapokat, és kiegyez, jól-rosszul, míg bőrünket visszük a Vásárra, mert ez az Élet, hogy Piac a Hatalomban!

És az Igazság, ha egy Nő is, végképp Senkit se érdekel, mert az Érdek, a Félelem és a hatalom akarása, mely mozgat mindent...

És ha Én azt mondom, hogy a „Szerelem, mi mozgat minden napot és minden csillagot?”

Régimódi történet lenne az?

Jöttek a véredek, a börtönt őrzők, a felhergelt gyűlölködők, a megnyitott feldarabolók, a lassú halálra kínzók és a kövezők!

Ne ily halált adj énekelem!

Az óriási szürkés-fehér köveken kiontott narancsos pirosas festék, szerinted nem a kiontott vérünk, mert Te csak így láttad és másoló vagy egy kritikus realista, de amit te látsz, az a te érdeked és önmagad kivetülése, a te lelked szelleme -

A hatalomhoz való viszonyod a Sorsod! Szabadon vagy ellenálló lázadó és megalkuvásra képes, párbeszédet és közös nevezőt alakító megtartó alkotó, esetleg romboló, vagy mikor mi, érdek, tetszés és szimpátia szerint!

„Érdek nélkül tetszik”, hol van az már!

Ki akarsz venni a hatalomból, mikor azt prédikálsz, hogy minden Király ugyanolyan? És a Királyok mindig veszekednek, hogy ki a Király? Minőségileg, teljesítmény szerint nem ugyanolyan értékű minden Király! A gyenge király jó időben is mindent elveszthet, erős bölcs király a legviharosabb időkben is Védelem!

A kirekesztő megkövező ugyanúgy véd valamit, mint a befogadó türelem, de más alapszellem lelkületével, más érdekekkel...; az egyik tágítja, kinyitja szellemét és megsemmisülésekre, halálokra kész, a másik véd valamit körömszakadtáig! Mindegyik más jellegű Hatalom: az egyik jobban kedvez az anyagiságban megmaradáshoz, a másik szellemi Jelenlét főként. Egy materialista, hasznot termő tőkés világ nyitott globalizmusa, valójában egy zárt világ, hol felosztják a glóbuszt uralmi övezetekre...

A kultúra mindig csak másodlagos termék, és politikailag, gazdasági tényezők befolyásolta, túrt és támogatott, valamint üldözött filozófiák, - mik birodalom-szervezők -, mentén alakul..., mert az üldözött, legyilkolt, vagy nehezen túrt is része a létezésnek, csak katakombákban, földalatti és feletti harcokban jelenlévő erő: tudatalatti és feletti kollektív tudattalan. Az erők nem azok, kik az árral tartanak, de nem is az örök kritikus lázadók, kiknek a lázadás alap-eleme, ők az ördögök!

Az isteni erő mindig az, ha kivívod önmagad igaz és szabad helyét, és nem állsz meg ott, hol csak megtúrt, nem kívánatos szereplő vagy, de gyengeséged oda mégis bedarál: mégis, ha hatalmat alakító tényező vagy, vagy üldözött, nem morális döntés nyomán, hanem a létezés és természet, születés (öröklött) adta sors és pecsét, bélyeg, kód! A hatalomban jelen lehetsz nagy erővel és az áldozat is lehetsz határtalan erővel: szabad döntés! És lehetsz gyenge és így áldozati szerepben és lehetsz erős, így áldozatként kiválasztott, de csak erős, tudatos, önmaguk uraié a jövő, az örökség!

Hol van itt a kritikus paranoid skizofrén Stílus? (Salvador D.)

Az Árnyék nélküli Asszony... (A. Schnitzler), az, aki a Valóság, de mi a valóság, egy testi, anyagi szintre lecsupaszított Létezés? Prédikálhatod a SZELLEME létezését annak, akinek nincs szelleme, vagy szelleme egy fáraóhangyáé! A Valóság a testünk és az Árnyék maga együtt: az élet és a halál! Rilke és Jung szerint a parányi személyes létezés az egész része, de mennyire tudatosul az egész, és abban milyen szerepet tölt be az egyén, az kis részben szabad döntés, nagyrészt determinált a jelen külső és belső tényezői által. Ráadásul, Rilke szerint a tudatos csak a jéghegy csúcsa, egy háromszög csúcsa, melynek különös szerep jut, az uralom és uralt, a tudatosság szerepe, mely alatt ott a tudattalan határtalan, egyeseknek szakadék, ..., minden, ami ismeretlen: minél több a kérdés, annál több válasz, egyenes arányban annál több új kérdés merül fel, de nem kell mindig kérdéseket feltenni, de a tudatunkba csak úgy szabad az ismeretlent átértesíteni, hogy erőnk legyen megállni a lábunkon! A „Mester” szerepe ezért óriási, hogy miként és mennyire, mit nyit meg, mennyi a védő őrizet, a leválás milyensége és tempója, és a tudatos felelősség a Másik iránt!

A Gonosz és az Ördög ezért veszélyes, és a világ, ha az Édent önként taszítja el magától, nemcsak pokolban fog élni, hanem megsemmisíti önmagát!

A lelkek felelős vezetői, a szellem munkásai nem lehetnének mások, mint az érdek nélkül tetszik alkotói, mi lehetetlen, de kritikai érzék alapvetően szükséges! A valós, gyűlölet és elfogulatlanosság nélküli, cenzúrázatlan párbeszéd szükségessége, a tisztelet és odafigyelés, az alakulás képessége, mi nem lehet némaság, büntető börtön falai!

A Létezés benne létezés, a benne állás egy kivetettségben a létezés árváiként? Ki bölcsen bátor, nem marad Árvácska, de nem biztos, hogy a világé lesz, hanem Fehér, a tisztaság!

A tisztaság mindig hatalom, de nem biztos, hogy uralmon van a jelen szűk keresztmetszeteiben, a pillanatnyi téridőben, de „hány hét a világ, te Bolond!”

A hatalom, az információ és fényévek korszakában gyorsan változik, de nem az uralom, és a titkos hatalom, mi tartós, ezért egyre fontosabb a kémelhárítás és hallgatás szerepe, a titkos társaságok, de van tanítás, mi kémlelhető!

A létezés része a Halál, így az árnyék is, és akkor uralod önmagad, ha ismered Halálod és Árnyékaid, a titkos uralmat, ki a valós mozgató, de rejtett és titkos!

Te nagy Élő és nagy Halott, mi tán összefügg! Ki mennyire bátor Élni, úgy kivetett a Halálnak a Létezésnek, mi nem Önmaga, szűk értelemben! Van, ki Harccal válaszol, van, ki Szerelemmel, Vénusz és Mars Örök Párosa, de mindegyiknek Érdeke van, ha hallgat, ha párbeszédet folytat, okkal teszi, az egyik így bírja elviselni, a másik úgy, a nagy határtalan sebet, amely a személyes létezés korlátai és határai anyaga. Szenvedélyesek érzik csak igazán, a nagy misztikus létrajongók kapják az élet hatalmas megsemmisítő vágásait, mert a minden-semmiben megsemmisülés vágyában eloszlni akarnak, és nem egy parányi energiaszinten, szűk korlátok közt létezni! A boldogságot előbb érzi, ki kevéssel megelégszik, mint az, ki a nagy minden-semmi vágyik, és ütközik, balesetezik mindennel és mindenkivel az egységesülési útján, mert maga akar lenni, egy szabad, független Gondolkozó, valami Újat hozni erre a szerencsétlen, nyomorúsággal sújtott Kék Golyóbisra, a Kék Bolygóra, melyet szeret határtalan, az egészséget, és nem egy szűk, választott elitet, ki hatalomra tör és azt meg akarja tartani; de a Föld már csak így működik, mindig újra és újra, ez ennek a helynek a működési elve: a harc nyomán a természetes kiválasztódás, Aditi-Innana Kinga, és te mennyire vagy, és miként ismered Saját Érdeked, és kikért vagy itt, ha vagy egyáltalán, vagy elsöpört rég egy Vihar, egy Tornádó, és rég Sehol és megsemmisült vagy csak, melyet az ellenfél és ellenség Árnyéka, rejtett és titkos Uralma rég felfalt???

A Nagy Halála a Nagy Élete tán a nagysága lehet másokért. Mi más az Áldozat, mit ugyan nem önként választott, de a kicsinyekért, kiszolgáltatott nyomorultakért érzett szeretete erre

predestinálta, hisz nálánál kevesen szeretik jobban e Földet és földi szépséget, az életet, az Embert, e szakadékos Űrbe vetettet, ki határai közt, de mégis nagyra hivatott, határait tudván és ismervén és elfogadván, mert a rajta kívül álló létező Akarat, és a bölcs megtartó Erő, csak annyiban romboló, hogy a Gyerek megmaradjon, ha ki is öntik a mosdóvizet!

Az Ajándék Ló fogai számlálva vannak; megmértéttél, és reményeim szerint, nem találtam könnyűnek, mert Egy volt a Mester, és azon a Pillantás, ha szét is nézett a Vándorúton, és nem dughatta homokba szemét, mert mindig másokért volt úton, mikor önmagáért!

És talán ez mégis számít, a Szív Szerelme és rejtett vágya akarata, megtartani egy kisemmi-zett, halálra kínozott maradékot, egy hun-magyar örökséget, mi ma ugyan katakombákban harcol önmaga maradásáért, de létezik, és nem csak álom, de akarat a maradása, ki jobb sorsra érdemes!

A Mester pedig számomra a valóságban Egy, de sokszínűség, ki Életet és Embert és Lelkeket határtalanul szerető Fenség, és nem azok romlására, hanem azok szabadító, gyógyító igaz tanítója, vállalván saját útját, egy bizakodó hit, ki akar egy lehetetlent, hogy az lehetővé válhasson, ha az az ő Érdeke!

És így lehet a földalatti uralom egykor hatalom, és az árnyék, a halál, valóság és élet, mert az Ember azért Ember, hogy alakító tényezője legyen a korának képessége és tehetsége szerint, nem azért, hogy csonkított, fülét-farkát behúzó, gerinctelen Féregként csússzon-másszon a Hatalom lépcsőfokain elvesztvén Saját Lelke Szellemét!

„Mert mit ér, ha az egész világot megnyeri is, de a saját lelkének kárát vallja?”

És ha tán én meggyógyultam, valakinek, ez Egynek, de sokszínűnek a Szerelmében, hát add, hogy e gyógyulás másoké is lehessen, és levegőtlen, büntető zárkában ne maradjon tán senki sem környezetemben! És a háló hálózata, mi érzékeny Hullám hullámmain az Édes Érintés!

(L)élek

- Ki-ki-játékot, mire végig játsszák, nemhogy nem látnak majd semmit, és nem tudnak majd semmit, de magukat sem ismerik majd, magukkal nem lesznek tisztában! - ujjongott.

- Ne légy gonosz! Én benned a Határtalan Szerelmet szeretem, a lelkem ős-állapotát, az éden csillámló szerelmét, az éter harmatát...

- Elvettek tőled mindened mintegy nem létező Istenre hivatkozva, és az ő képzelt és játszott hatalmában fetrengve vettek el tőled mindent, kik a világmindenséget szondákkal, téged egy egész rendőrhaddal és technikai csúcstechnológiával kutatnak, és az ellenséget sugárfegyverekkel veszik csővégre, hogy a méregnek ne maradjon nyoma! A lelked fertőzték, mikor nem hagytak a szerelmeddel együtt lenni soha, mikor még a szart is ismerni akarták a seggedben, de megdöbbenésükre egy illatos, mosott csövet találtak csak sterilen, - míg a háziasszonyok és jó feleségek védtük seggünk lyukát, mert ez az egy, mi bennünk még vonzó maradhatott, ez az ismeretlen lyuk -, de örök harcban álltak, mert szolgáló viszonyban a lényeg már rég elveszendőben és vállalhatatlanul, de nem az ő hibájuk, mert az árulás, tán nem is árulás, ha a túlélés a tét!

- Míg kutatják, ki áll mögötted nem más az csak a Határtalan Lélekerő szerelme, míg az ő Gyűlöletük határtalan Lélekerő a Gonoszság, - így kerül párba a határtalan gyűlölet és szerelem; a nem ártás és a mindenért való magáért ártás szellemei -, és hangyszorgalmuk földközben egy semmis és minden lényegest rég eláruló rendőrállamokban! A rejtett kamerák megfigyelő egységei mögött lassan elhal lélek és szellem, és átáramlik az áldozatok lelke szíveibe...

- Nem bosszúért lihegsz, úgy érzem...

- Hosszú és keserves volt az Út!

- Börtöncellák egyik a másika után egy nyomorúságos övezetben, hol kukacoskodnak, és kikezdek, amit csinálsz mindig, mert ez marad nekik, mert ki igazán vagy, azt le kell tagadniuk a túlélésük miatt, és mert ami vagy, az ma lehetetlen, de nem lehetsz egy besúgó spion mégsem, mert a lelleden a bélyeg egy láthatatlan, de létező szellemi erő, mi vonz magához egyre erősebben szigetel el a közvetlen közel, egy rendőr, spicli-szellemeket helyeslő és helytelenítő hozzáállásától; kik bár gyűlölik egymást, és szakadék húzódik köztük jellem, hitélet, istentelenség, műveltség, világnézeti hovatartozás szerint gyűlölik egymást, mert az egyik a megvilágosodást és boldogságot, az üdvöt, az üdvözülést az önmegtartóztatásban és a robotolásban és a szigorú erkölcsök betartásában látja mások számára, - ritkán a maga számára -, a másik fennen hirdeti a szabadelvű szabadosságot, a gyönyörök élvezetét, de agyonveri a szerelmét, ha az másokkal bármiféle kapcsolatra lép, mert egy fekete csápos szellem, a mindeneket betöltő és átjáró halál, mi belénk váj és nem enged e Föld, mi kicsinyes energiák hatalmi mechanizmusain nagy szellemi erők harcai!

- Nem ad e Föld a tömegeknek mindig csak hülyítő muzsikát, és az isteni zene oly ritkán termékenyít meg, mert elzárva tőle a tömegek és a gonosz, lélek és szellem szerint!

- A Föld hatalmi mechanizmusa régóta egy globális, forgó keringő kilátástalan!

- Egy forgó kerék, miből elvagyódsz, de fog tart;

miből, míg elvagyódsz, megsemmisít!

Megsemmisülve már része sose vagy és sose leszel,

csak, mint fehér hamu, tejfehér köd a szellemi tér,

mit meglátsz, és benne magad, ha vagy és voltál és leszel!

Kik láttak már rég, tán születésed óta tudják, hogy terv szerint

miként kínoznak lassan halálra majd, mert nem kellesz és

hatalmuk útjában vagy; azóta folyik tán érted az árverés, hogy kié leszel...

- Hol vagy most tán, megérkeztél tán börtönödbe, mire vágytál a pár Ember mellé, kit szeretnél?

- Sosem árultam el senkit azok közül, kiket sorsomban elfúj a szél, de mindig voltam... sokszor egy mozdulatlan remegés, máskor egy szótlán és hallgatag szóhalmaz, mert ...

- Éget-e még bőröd egy isteni erő, mert nem érted akaratát?

- Akivé engem teremtett rég megszületett, és sokszor újra és újra élve eltemették, mert más volt, mint gondolták, és amilyennek akarták, de ő ez a teremtménye Istennek, ez a határtalan magány szerelme egy elhagyatott tájért, kit mindenki elárul, kifoszt és kizsigere, mert ez az előírás; mint két nagy emlő tejelem ezt a vidéket, és kik hozzám tartoznak tán érzik ezt, és egy lepel borít és egy korona védelmez, mi szellem és lélek és határtalan, de ellensége a rontás, a rontó erő, mi poklot hoz minden nap és mérget fecskendez és fertőzést lehel, de én a látók

közé tartozom, kik magukban látják a hangyát, a döglött patkányt, mit rég eltemettek, és a zöld szemű kígyót, Serpentinát, mint az Angyalok Királynőjét és az angyalok fejedelmét, mert a Föld Géniszi Szerelme ringatta, fogadta szívébe e kilátástalan és kétségbeesett árva, Határtalan Magányt -

Sólyom

Az irgalmasok és a könyörtelenek és a kegyetlenek, és kik ébresztőt, ha nem is dalolnak, de kacagnak, hogy besétáltál a csapdába, amibe mindannyian, kik szerettük ezt az országot, vagy akartunk itt valamit, hogy legyen, és jó legyen, jobb, vagy, de semmiképpen, hogy ne legyen....

Szegénység és nincstelen eszes-értelmes, érző kisémmizettség, de lenni kell mégis, és tán nem a hely számít, hanem hogy Te ki vagy: mennyire szabad, független lény és nem egy sérült és agyonsebzett roncs, egy komplexusok keveréke, egy neurózisok tömkelegét tároló edény -

Egy fuvaromat megszerveztem - döngette volna a mellét, de inkább szégyenkezett, mert sok mindent gondolt közben...

A Jelenlét és a Bőr; a Jelenlét Fenomenológiája; szabad a bőröd a vásáron, ha kiteríteni próbálják csak úgyis, mert az isteni álom szépségéről beszélsz a világban -

Nem létezett a Nő; az élet egy szorongásos tekergés a szaros és bűdös utcákon, és rákacsintott a Démoni Társa, kit szeretett, de túlságosan szerette és tisztelte ahhoz, hogy leszophatta volna, és a Nő nem létezett, de e nem - Lét oly hatalmas, mint egy mélytengeri víztömegek alvó és halott kiterjedése..., és tapadtak, ragadtak és egymástól el nem bírtak volna szakadni, míg a falról nézett rájuk egy Ostor helyett egy agyonszagot, átluggatott ing...: Én az nem lehettem, a Szerelem!

Én az nem lehettem a Démoni..., de nem adhattam fel önmagam érted egy szolgáló sem lehettem a Szolgáló!

Ránézett a Nőre, és elkezdett félni: túl közel van, és sokat lát és sokat tud..., és mindenáron meg akarta kötni egy szomorúfüzfához, vagy megbetegíteni, mert akkor nem ugrál annyit...

- Mindegy neked, kinek a kocsijába bújssz be a frissen mosott és vasalt menyasszonyi ruhádban?

- Számít a célirány, hova visz a kocsi; az időtartam, mennyi időre, az ok, hogy miért ajánlják fel a fuvar, és a felelősség mértéke, hogy a ruhám valóban foltos lesz, vagy csak a rágalom láttatja becstelennek...

Autópark, autótemető... elhasznált, használt autók,...és dobjuk le láncainkat végre, ha lehet: a láncainkat, mit a félelmünk és a szellemi pókhálók szövése körülünk a világban való lét és hatalma szó körénk: írhat nekik..., de azért mégsem egy hajóroncs, ki itt a magyaroknak írni akar, ugye?!

A Nő, a Nő..., és nincs más, csak gonoszok rágalmi között, kik nem ismernek, de van bennük valami ellenállhatatlan báj és vonzerő: az erős akarat és határozottság, mi talán csak szolgaság, de lehet, hogy önnön maguk szféráját tömik meg zsákmányolt fejeinkkel...

A gonoszságuk talán csak a Vadászat Szenvedélye a zsákmányszerzés örömén!

Mennyire szerettelek...

És feküdt a Nő az éjféli elalvás előtt..., és akkor már nem bírta, hogy ki is ez tulajdonképpen, és mert ugyan dehogy szerette, csak nem bírta, ki is ez, és nekiesett, felnyitotta gerincét..., és ott feküdt egy felhasított nyitott gerinc, és nemhogy üvöltött volna a fájdalomtól, hanem kielégült a szeretett Démon érintésén, és nemhogy összeomlott volna, hanem gerince kivirágzott és megerősödött, hogy keménység, de nem törekenység..., és erre határtalan düh kerítette hatalmába, és kibelezte a szó szoros értelmében és szétmarcangolta, hasogatta a melleit... a Nő hasa és gyomra helyén egy nagy lyuk volt már egy fekete holt halott üreg, és akkor végzetesen belehabarodott a Nőbe, mert az felállt és bebújt a Fekete Herceg Fekete Köpönyege alá, és mikor az megparancsolta, hogy szopja le, az a Nő úgy szopott, hogy az maga volt nemcsak az Íliász, de az Odüsszeia, az Isteni színjáték és a Világ megannyi Galériája összes szobrával és képével... egy Bűdös Rohadt egy Kurva csak mondta később emlékezetből, mert a Nő másnap mást ugyanolyan szenvedéllyel leszopott volna... Jó egy kis kurvává tettek!... a Nő másnap kissé nyugtalan lett, mikor bekopogtattak az ablakán, mert mit is akarhatnak, hisz mit is jelent szeretni a világot, mint Leszopni, ha a Világ egy Bűdös Kis Kurva, és mindenki így csinálja: Mozart: Cosí fan tutte, de vagyok más, mint hogy úgy szerettelek..., de ez minden, a Határtalan Szerelem, és Paris almáival dobálok a Paradicsom kertjeiben, mert úgy szerettelek, de Te, Világ, csak visszaélsz mindennel és mindenkivel, ha a férj bölint levágja fejed a feleség, a fiatalnak a hatalom, mert be kell törni a csikót, hogy a Világban kell élnie..., mert ha nem érti, nem marad semmije...

Vége - mondta, és a Nő elengedte, mint egy lufit!

Bejött, és szétverte Ostorral a Másik faszát, hogy az Őt, a Nőt szereti-e? Majd elválik..., és mielőtt levágta volna annak minden ujját is, a széttrancsírozott Nő a mélyből szólt Uram hozzád: ha hozzá mersz nyúlni, kibelezlek, és akkor igazán ki leszel belezve...

Nahát, és hagyta az ujjakat..., mert ez volt az a Nő, kit elébb még kibelezett, ki most őt belezni akar, és oly dallamosan szopott...; tudta ám a kis huncut, hogy az a Nő ugyan hozzá nem nyúlna egy ujjal sem, (csak leszopás!), de az ujjak meghagyva, mert a Hang oly sötét mélyből jött Uram hozzád...

...és elsírta magát, és látta egy véres csonk hús és izma csak megnyúzva poloskásan... tán nem bírjuk mégsem egymás nélkül..., ezért a folytonos tükrözés és az elfolyás egymás kezein... és üvöltött a fájdalomtól, de nem érzett fájdalmat, bár nem volt gépesített gyártó futószalagon...

megmenekültem tőlük, hát önmagamtól - ez a szabadság, hogy ne kelljen elárulnom soha se őket!!!

Tarts távolságot a gondolataidtól!

A tudattalan kígyói, ha beszélnek..., de mily nehéz a megkülönböztetés, és a hullámszó az árral mi a hatalom az nem minden, de van, még ha a Becsület és Tartás és Méltóság is vagy, mert van Teher, mi alatt nem nő a Pálma, hanem eltörik... az Ostobaság, az Önuralom hiánya, a Butaság és a Gyűlölet mi árt sokat és nagyon, de mi is a Gonoszság?...

Egyszer egy helyen majdnem megölték bennem az isteni szent zenét; akkor meghaltak, kiket szerettem..., de másokat is szerettem, és ők még élnek..., (és szól a zene!)

A Gonosz megöli a Lelket; a végsőkig kínoz semmiért egészen, és míg mindent elvesz, nem ad semmit, de ha erős vagy, elvezet önmagadhoz... - kiáltotta, és elszörnyedt.

A Gonosz megöli a Szentlelket! A Gonosz kifacsarja a Szent Szellemet, és odadob egy szemét halomra, de ma már összekeverik a Hatalom akarását a Gonoszság akarásával? ...

... és látogatta egy Sólyom, ki fenséges és büszke, ingerlőn gőgös is és kihívó...

Téged elárulni, kihez mindig tartozni akartam? Dehogy.

Az isteni szent zene mint lélek és szellem a lét megtapasztalásából mint forrás tör elő és folyik a sok kis patakocska túl jón és rosszon testünk agyagedényeitől függetlenül -

A szerelmesek addig veszekedtek, míg rájuk küldték a rendőrséget, de hagyján, mert oly fehér tejszínhabos és fodros ruhakölteményük - mint hullámszó felhőrétegek egymáson elcsúsznak a különböző égi magaslatok magasságain -, sehogy se akart beférni az autópark egyetlen egy limuzinjába se, mert a Szerelem önmagában a Világnak kevés, nem elég, ezért a tuszkolás a Rend őrei által a limuzinba, ahonnan a Világ is más és a művészet is, de nem embertelen Rend, de hogy én a Szerelmemből egy rohadt bűdös kurvát, avagy stricit neveljek, na ezt azért nehezen lehet elképzelni...

A Nő széttrancsírozott teste és összeszagotott mellkasa a csőrök vájásán és a forgatott török döfésein minden nappal kivirágzott, és valaki megcsodálta ezt a Szépséget -

A szeretett Démonok pedig leheveredtek az illatos virágágyak közé, és saját maguk által ásott verembe mind, mert álmaik képsorai a virágos mezőn szerelmeibe estek....

...és a bódult hallgatásaik körtáncain megszületett a Nő...

...és látogatta egy Sólyom, ki fenséges és büszke, ingerlőn gőgös is és kihívó...

A szerelem börtöne

- Egy kék golyóbis uralmáért folyik a harc!

- Ha nincs már, mi tartást adna, hol tudjuk, egyik ember a másikra van rászorulva, és az uralom, mi megtart, szül éktelen rémdrámákat sorra, hol a halál mérnöki szeme az Úr!

- Mi mást tartottak mindig is isteni erőnek, mint az uralmat, mi együtt jár holmi rossz magaviseletért kapott büntetéssel!

- Illetve jó magaviseletért járó büntetéssel, mert az áldozat arra kell, hogy élhessen mindenki más, amíg egy kicsit is méltó rá.

- A szellemi harcaink közöttünk...

- Felosztott hatalmi játéktér, hol mi hat, hát hatalmas, hol a demokrácia azt jelenti, hogy Kuss!, mert az érdek és erő és hatalom politikája mindig győz a túlerő hatalma, hol az almákat csutkáig lerágják!

- A szellemi harcok közöttünk...

- Elfelejtődik, hogy minden egy és összetartozik, hogy egy elektromos vízburokban, mi a lélek szelleme a világ természetében minden előbb-utóbb kiegyenlítődik áramlatokon, és a természet megfizet mindenért: a titkok árulásra épített játszmái önmagába záródó poklok!

- Szellemi harcaink során a félelem és a hatalmi mámor és egy egzisztenciális szükség-szerűség a létharc, uralmunk alá hajtani másokat, és igény, elvonulni egy nyugodt csücskébe a világnak, vagy megmártózni a történelem nagy történések központjaiban, hol átjár a létezés, a lét maga: mindahány egy-egy skorpiófészek és fölötte keringő árva madarak!

- A szellemi harcaink, és arra gondolok, hogy nem beszélünk egymással, mert a szakítás még nem halál, de lassú agónia kezdete, ha elmégesednek sebeink az ellenségeink ütőerein hosszú, rettenetes a kínhalál, de életre ítéltünk, - a töben kivágattunk -; ellenségeink mérgezett képzetei vetültek ki, ők maguk, amiért minket kínoztak!

- Szellemi harcok közöttünk...

- A kínzásuk beavatásunk lett, mert nem Papír volt, de a Határtalan Szerelem, mi nem oszt fel földet hatalmi központok pártos harcai szerint: Ég leánya, egyesítéd szellemeddel, mit a föld divatja szilánkossá tör-zúz és újra és ismét romba dönt!

- Szellemi harcaink...

- Két ember lassan egymáshoz alakul, csiszolódik, és végül egymásra néz és kiegyezne a börtönőr és a fogvatartott, mert a hely szelleme és érdeke szerint jobban és rosszban mind osztozik, ki elszenvedi a kint és ki megkínozt, mégis lehetetlen!

- Szellemi harcaink...

- Olyan a testünk, mint az éles penge éle, és a szeme ízekre szedte szerelemből a szemet, hogy bírja az éles pengét és lehulljon, mi szemnek árthatna, és az ütlegek is testem szféráján elerőtlenedjenek és semmisüljenek végre!

- Kínzásuk el nem pusztíthatott, mert más voltál, mint minek hittek; egy kurva szajhának rágalmaztak, de a szívbe csak az isteni lát és az ördög, hogy voltál a határtalan szerelem!

Kínzásuk beavatásod lett, mert szerelemből poklokra alászálltál másokért, hogy lehessenek, és tán most érinthetetlen és szabad vagy elmében és szívben, hisz elrejtve él az isteni energia munkál benned és közöttünk a szerelem fáradt és megkínzott árvaságban is, és mit másoknak kívántál, tán épp csak te kapod meg, mert mások köszönik, nem is gondolnak a szabadságra, mert nem bírják elviselni magukon az isteni lelket, hol a szabadság, hisz tán csak Te vagy az egyetlen, ki képtelen élni nélküle. Az istenhívó és szerető érzi öntudatlan, hogy Istenben van részünk egyedül valami igaz fényességben, a szerelem árnyain is túl, mi mozgat minden bolygót és minden csillagot!

A szabadság a legnehezebb, oda erő kell és értelem és nagy akarat, még akaratlan és kevés energiával a felszín felületein marad és a hálózatok csorda, akol, nyáj melegében -

A nagy mélység a sötétség és rettentő magasság, a szellem magaslatai és mélységei, a kőszálsasok otthona csak, mi vonzott, ott egyedül vagy pár magányos társsal, ki tán épp úgy mint Te kisémmizett és pokoli kínokat él át; és kérded megérte-e?

- Kinek sorsa a szabadságot rejti, ki arra programozott, mert mindig van pár ilyen lélek, ki önként börtönbe vonulni képtelen, és ha a határtalan szerelem, ki nem ártani igyekszik, hanem tán mindenki másért van, ki az egészen átlát, és sorsát, ha nem is látja teljes egészében, de útján végigmegy, míg már abszurd mód nem kerekedik végeérhetetlen, mert a beteljesülésben a nyugodt megérkezés, míg lassan átperreg rajtunk a maradéknyi idő!

- Szellemi harcaink közöttünk, mire lehull minden lepel, és kiderül ki-kicsoda volt és van.

- ...és járkálok valakivel, ki nem tudom kicsoda, de ő maradt nekem, és vele felszabadultan kacagok, ha ez őt bosszantja is, és két Ember, ki az ember fölöttit vette célba, tán együtt boldog pillanatokra, mert egymás szemében ott rejlik szabadságuk, mit élni akarnak, és egymást börtönbe dugniuk immár lehetetlen, és távol is álljon tőlük minden ebbéli csalóka szándék, hisz nincsenek ott börtönfalak, hol átörökítették, mert tudták, kit választanak, a Határtalan Szerelmet!

Szerelmes Agónia

Gyűlölték igazán a Nőt; nem talán azért, mert nem hízelgett nekik, nem kényeztette őket, sem gyöngéd, hozzájuk simuló macska nem volt, ki mihelyt hatalmat nyer felettük ujjá köré csavarja, avagy kihasználja, rosszabbik esetben megszarolja és elárulja őket. Nem; a Nő nemes vad volt: egyenes és büszke, ami a szívében az a száján, és nem akarta, hogy megtörjék. Hű volt önmagához és természet, élet és egzisztenciális változásaihoz.

- Gyűlölöm a rózsaszínt, mint téged, ki tudod, hogy szeretlek és alattomban, tudat alatt használsz céljaidra!

- Nem tudat alatt, nem is alattomban; amit éreztem és láttam a fényben mindig elmondtam neked. Lehet, hogy Te éltél vissza mindennel, amit mondtam neked. Le akarsz koptatni, terhes neked a szemem, a létem, az írásaim, hogy bennük vagy, mert szeretlek és ihlető és múzsa Te vagy, és nem tudok arról írni, mit nem szeretek és nem érdekel; de hazudni a művészetben nem lehet! Nem tudsz, nem bírsz vállalni, de elszakadni sem tudsz, vagy valakik összekötnek veled és Te nem bírod; ismered ragaszkodásom, és velem lehetsz őszinte, vagy behalsz ezen ócska játszmák játszmáiba, hogy helyzeted szerint vagy áruló!

- Írd meg! - üvöltött.

- Írom, amit tudok írni és amit szeretnék írni!

- Tudod Te ez milyen nagy szó?

- Szabadság!

(hallgattak)

- Látja macska, ezért is lehet hallgatni a határtalan szerelemben; nem csak büntetésből és verőlegény-féle mód...! Hallgatni a szerelemben, hogy valakit megmentünk a szabadságban, és miért, mert mindennél inkább tudjuk a legnagyobbak, hogy e provinciális gyarmatos nemzetnek leginkább erre lenne szüksége, és mert látjuk, hogy Magában van az az energia, az a vágyakozás és az a szerelem, hogy ezt kiharcolhatja magának és másoknak!

- Fő mondatom, mottóm, hogy nélkületek nem megyek be a mennyországba...!

- Azt hiszi, macska, hogy mi ezt nem tudjuk, a legnagyobbak, hogy magának ez a mottója? Nos ezért, mi legnagyobbak sem megyünk, nem lépjük át a mennyország küszöbét maga nélkül! Érti e megdöbbentő tényt..., hogy maga a lángcsóvában terjedő fény: csak testünkön át adjuk a maga méltóságát és tiszta való igaz szerelmeit!

- Macska a nénikéd!

- Hú ebem! Bár a macskának jók az idegei, a kutya nyugtalanabb.

- A kutya függ jobban az Ura szeszélyeitől; a macska leszarja az Urát, csak hízelkedik, de szabad öntörvényű vadász háziasított formájában is.

- Amint Te!

- Nem. Ragaszkodó típus vagyok, de mint Te szoktad mondani, megmentett az irodalom attól, hogy valójában nem lehetett kihez ragaszkodni sors szerint, álom szerint, egzisztenciálisan nem lehetett ragaszkodni, ezért egy egész lufi hadsereg módján kiszálltam a légüres tér levegőtlen úrjén át egy-egy szíveikbe!

- Hajlamos vagy a nagy szavakra; nagyozolsz, mint a totális állam!

- Úgy is leveszik szavainkat az elektromos hálóról vagy fényérzékenyek kilesik gondolatainkat is! Míg gondolnád kurva egy nő, de csak a vágy villamosában keresi tébolyultan az igazit, az igaz szerelmet, de valamiért sosem lehet: talán mert végig, húsz éven át valaki mást szeretett mélyen elválaszthatatlanul, mint egy lelkétől elválaszthatatlan testvért: a legmagányosabbat, a legszerencsétlenebbet, a legtisztábbat, a legüldözöttebbet, a legsebesültebb, kompromisszumokra képtelen tébolyult megrögzültet, elveihez, az időhöz, egy múlttól alkotott álomhoz, a saját lelke szelleme ideáihoz, egy sosem volt, nem létező múlthoz ragaszkodó ismeretlent!

- Már nem szereti.

- Őt nem lehet nem szeretnem; mégis védett vagyok tőle és mindentől már mi vele jött; veled ugyanez a helyzet! Vannak, kik között nem az számít spicli vagy nem spicli, macska - egér játékok látszat csupán az oroszlánkörmök és mutogatása a háború oroszlánkölkyei is látszat csupán; a mély a tekintetük egysége egy varázslat a vonzóerő mágiája egymás között: meghalsz, nem szeretsz már? Túl régóta várattalak és vágyad elszelelt, elinalt a légüres szférák háttérsugárzásán nélkülem?

- Tudtam, ki vagy, és tudtam, ki leszel: és e tudásommal nem éltem vissza, de mindent elkövettem, hogy támogassalak!

- Szeretlek nagyon, mint kutya a társát..., és nem csaltam soha, hogy ne szerethessek, de nem volt könnyű, míg hű vagyok magamhoz, hű maradni mindenkihez... érted Te ezt?

- Én ne érteném, mi a darabokra...! És a hűség! Mégis sok az érthetetlen kis parányi manó, a sok mit ugrálsz, a sok helyezkedő, de más dolgod van, nem azt figyelni ki kinek kémkedik, ki hogyan helyezkedik!

- Magad eléred az őszinte igaz teljességed akarhatod csak a másik teljességét; egyébként torz manó vagy és szörnyeteg, ki másoktól abszolút hűséget vár, míg magának minden mást megenged! Kurva kémként kínoz ártatlanokat, míg maga egy strici kém!

- Nem mirőlunk beszélsz!

- A létezésről beszélek! És arról, hogy nem tudlak megbaszni, és kudarcok sorát élem meg melletted, és mintha ezt élveznéd... a kudarcaink sorát!

- Nem; kár, hogy egy kíméletlen, kegyetlen, könyörtelen hatalom, mi ural mindent és benne kell helyezkedni, mi megnyomorít és megbetegít mindenkit, és ki nem hódol be, de ellenállást tanúsít, vagy újra mondom, hű marad önmagához még változásaiban is, az szív nagyokat, ki a szív!! Az egyenes őszinte szép szó ellenségévé tesz sokakat, mert rávilágít talán egy provinciális pokol viszonyaira, mert az édent kívánja nekik, nem azért mert áruló az a szép szó; de ők csak megutálni képesek gyűlölni és kínozni a Fényhordozót, ki nem áll be közénk, mert más!

- Poklainkat, mi mi vagyunk, hogy ne kívánnánk annak adni, ki szeret, érezze csak, ha szeret minket; ha minket szeret, tudja kiket is szeret; ne magát és álmait és ideáit szeresse ahelyett, hogy minket, és tudja értékelni, mit érte teszünk, és próbálunk egy kis szerelmet átmenteni e Nemzet ostoba eltévedt múltja jelenében, ahogy lehet, mert ahogy nem lehet, úgy nem lehet; az csak újabb tragédiáink számát növelné; egy újabb nemzeti tragédia esetén már nem biztos, hogy megmarad ez az ország!

- A hatalom és visszaélései száma nagy; sok a tönkre tett, megnyomorított, halálra odavetett! Túl erős a zárt, individuális sikerhajhászás, a minden áron való túlélés, a mindenre képesek abszolút szabadsága fölénye, mely visszaél újra és újra hatalmával, ami számomra azt jelenti, hogy az első kis ütközetnél, az első kis konfliktusnál, egy kis balesetnél máris a másik árulójává válik, akit cserben hagy, elhagy, megvádol, rágalmoz, kicsinál, tönkre tesz anélkül, hogy tudná mi is a való, az igaz! Odadobja a halálra a rábízottakat, a másik csapatban harcolókat, míg magát kiment minden ütközet frontjából a tűz közelség és értesültség nyomán. Ezt nevezem úgy: visszaél hatalmával!

- Távol álljon tőlem minden ilyetén viselkedés, de a félelem nagy Úr! A kényszerűség, a szorult helyzet! És, gyűlölöm rózsás virágait, hálóköntőseit, papucsait, topánkáit, cipellőit; gyűlölöm, hogy felelőtlen eregeti szavait és mondatait míg mások elszennvedhetik a következményeit a maga szavainak, mert őket baszkurálják, hogy maga ki tulajdonképpen, és vihetik a keresztjét, a magáét, pedig van nekik is elég, higgye el; a maga rózsaszín felhői, hol mindig süt a nap és állandóan kellemes a hőmérséklet, béke és egyetértés ragyogja be országunk egeit; a döglött ló és lovak pedig csak alszanak...

- A világ mint akarat és képzet; ha álmodni sem merünk mást soha immár, tényleg oda veszünk mind egy szálig, ha a gondolatrendőrség álmainkat is ellenőrzi immár, és azonnal lecsap, mihelyt meglátunk egy rózsát a kék égen és pillangókat az azúrban! Különben is mindig beszorít a Falhoz testemet, pedig a szemünk csókolóznak az üres légtérben...

- Örüljön, hogy csak a falhoz szorítom, hogy értsen már a szóból, hogy kik vesznek körül mindannyiunkat, és nem, mint egyesek akarták, hogy falazzuk be magát, de a szavaink elszálltak, és maga megúszta a malterozást; de lebegtetik az ügyét! A nem megbízható kategória! Bizonytalanság veszi körül; kibasszák mindenünnen, hogy sakkban tartás, és kémkedjen nekik.

- Lehetetlen. A sustorgás: „Mondtam, hogy kopj le rólam Te rohadék!”

- Mások is vannak. És nem eszik forrón a kását! Van ki akarta és akarja magát mindennél jobban; olyanok is vannak, kik nem akarják, hogy maga lekopjon; épp ellenkezőleg, azt szeretnék nagyon régóta, hogy lehessen, és kibontakozzon, kiteljesedjen és beteljesedjen az élete a szerelmes egy boldog az Édes Élet!

- Mondták, itt az lesz, amit ők akarnak, és én azt hittem, az a jó független, szabad élhető élet a köznek is; a közteherviselés a szó legnemesebb és legszebb értelmében; lehet, hogy tévedtem, bár e tájon mindig sok a magyar ellensége, és nagy a nyomás a nemzeti kormányokon! Ki a rábízott magyar nép érdekeit mindennél fontosabbnak tartja a betű és a gondolat és eszmék elméi szerint, és nem a proletárok és nem a tőke egységét segíti elő, bár a világáramlatok

figyelembe nem vétele és az azokra való jó reakciók hiánya tragikus lehet egy nemzetre nézve!

- Mindig elszáll, és mindig e Nemzet a Témája, kit, kivel e Nemzet csak kibaszott, elkurvásította, eladta, elitta és elkártyázta magát, és a nagy álmodóit mindig! Mit vesztett el itt e nagy erős hűha ragaszkodás! Mit vár el ezektől, és mit szándékozik még adni ezeknek? Gondolja hálásak lesznek ezek valamiért életében, vagy halála után? Nevetséges az örök hajszolása az élet rövid élvezete helyett.

- Nem hajszolom az örök világot; az örök vagyok magam; velük vagyok régóta: az égi haza, az örökkévaló társak között! Az életem ez, hogy velük vagyok; imádság, írás és a mindennapok szürke unalma; időnként maga eljön hozzám és az bearanyozza e szürke hétköznapiakat; valójában azok is rózsaszín percek mikor mi együtt vagyunk az örök pillanataink: akár a lepedőm szarozza össze hosszú csíkokban, akár nyavalyog, sajnálatja magát, akár zsarnok épp, máskor gyámoltalan gyermek, ki mozdulni sem bír a kicsit is ismeretlen tárgyak között.

- Nem tudok figyelni most magára; a bélműködésemmel vagyok elfoglalva!

- A hajnal és a reggeli kávé jótékony és kellemetlen hatása főleg nem alvás után!

- Mindenre van válasza?

- Két lábon járó tünetények vagyunk mindketten: oldódó olvadékony jégtömbök patakzó szerelme, elasztikus hajlíthatóság, és olykor zsarnoki gyémánt kemény kontúrok, mikor Nemet mondunk, vagy azt, hogy nem megy...

- ... mindig talál valamit, min fennakadhat: egy sértődés, egy fényérzékeny követelés maga, kitől ha elmegek, mint egy kudarc sorozattól jövök el...

- ... ezt igazán sajnálom, de maga nyomul a testembe, ha az zárt és elszigetelődik; és maga zárul be és ellök, ha nyitott nedvező vágy érzékenysége ölelné és csókolná, falná a testét... nem bírja elviselni a szerelmemet, a harmóniát, vagy tényleg egy kéjgyilkos maga?

- Lehet, hogy van benne valami, hogy mi elzáródik és menekül, az kell, mi tálcán kínálkozik, azt visszautasítom; beteges, megnyomorított, nyomorék törpe lélekre vall...

- ... rosszul viselem bezáródását épp akkor, mikor kitárom mindenem; rosszul viselem, kellemetlen érinthetlensége nagyon, és már nem akarom, nem elég nekem, nem jó de romboló és pusztító: a beteljesülő harmóniára vágyom: a szerelemre: az igazira!

- Értem; az vagyok magának: a szerelem, a beteljesülő, de most ilyen voltam: éreztem, hogy nem fog menni és el se kezdtem, bele se kezdtem; nem volt ezúttal próba sem, mert éreztem a kudarcom előszelét...

- ... sajnálom, hogy nem hoztam lázba...

- ... vén vagyok és fáradt és üres és megalázott és cserbenhagyott megcsalt, elárult, kit maga is odadobott ezerszer...

- ... sosem vállalhatott engem teljes valómban; azért nem vállalhattam én sem teljes valóját!

- Nem csaltam meg ezen az éjszakán sem álmaimban, sem gondolataimban, sem cselekedetem árulásaival!

- Sértő az ezen az éjszakán!

- Ezen éjszaka már hosszan tartó és határtalan és mi ketten töltjük be, mert egymásnak maradtunk, azt hiszem!

- Gondolja? Hiszi?

- Több annál, de nem szeretem a kizárólagosságokat szóvá tenni.
- Lényeg szerint hiányzott reggel a gyöngédsége, mindennél jobban hiányzott, hogy megérinthessem és megérintsen: mire nem volt kapható, mert mint egy bezáruló kötőmb feküdt az ágyam mellett, de én magát nem megmunkálni akarom, hanem hogy szeressen: a múza, ki az életem pezsgőfürdője és lelence -
- ... ezt bízza rám, hogy miként tartom meg magamnak, miként hatok magára, és miként érem el, hogy szeressen engem! Érti az örökkévalóság, az időtlenség arcai tekintetét, mi én is vagyok és a követük magához, ki mindenem: a magáról régóta dédelgetett álmom, mert tudom, hogy maga az, kire szükségem van, és az, aki valaki számomra, akit Én valakinek tartok!
- Mit akar tőlem?
- A mindenség teljes ürességét a semmi térközök leheleteink vágyakozásain sóhajai: a hüvelyének remegését a viseletes vén csataló, egy gorilla faszára, hogy vágyakozzon rám, amint én vágyom magára, még ha gyakran sikertelen vagyok is; a kor vasfoga!
- Csalódott vagyok, ha sikertelenségét a korával magyarázza...
- Nem is azzal, hogy maga ne tenne meg mindent; maga, ha semmit sem tesz is ragyog és gyönyörű! Mármost nekem. Nem a sarki fűszeresnek, nem egy eltört üvegből kihulló fahéjszórásnak és vasreszeléknek, hanem nekem... én tartom gyönyörűnek, mert szeretem magát, és én szeretem régóta, egyedül; fel tudja ezt fogni ennek minden következményével? Nem érdekel az sem, hogy a hatalom lekoptatná, elszigeteli, agyonhallgatja, és halálra kínozza, ami alól és sem voltam kivétel..., ha tudni akartam magáról és a közelében lehetni! Az érdeklődésem maga iránt a foton-érzékenység: érzem és maga is érez: össze vagyunk csomagolva egy helyi értékbe... tán engem érzett, mikor hazatért!
- Reményeiben sose csalatkozzon!
- Akkor kezdek magával, mikor remélem, hogy sikerül...., ha nem remélem, mert tudom, képtelen vagyok, akkor nem próbálkozok; hogy magának ez nehéz, az élet nem mindig csúcsra pörgetett gyönyör, nem mindig gyönyör és kellem; néha a hiányban és a megvonási tünetek térközeiben, mikor szemeink egyesülnek és szét immár sohasem válnak: hisz magának mondta, hogy együtt fogunk uralkodni 40 évig!
- Nem vettem komolyan!
- Én igen, mert az üzente maga által, aki nekem menedék, és ki be nem csapott soha és be nem csaphat...!
- Az isteni választottak igaz uralmában hiszek csak, kiket Isten lelke és szelleme jár át és lelke lehelete lelkendezik, lelke lebeg a vizek felett!
- Jó!...
- Gondolja megint a szép sok szavaim, a himnikus, fennkölt és nemes szavak!
- Egész másra gondoltam...
- ... mire gondolt?
- A pinájára, hogy milyen isteni, pedig én csak meglehetősen jó nőkről álmodtam, de a maga pinája isteni... egy álomtenger, egy lázkatlan, egy tűzoszlop, egy erdőtüz, felhevült akarati mag ereje vágyakozása a legnemesebb, a legértékesebb iránt! Elfogadja bocsánatkérésként a vallomást bezárulásaimért, elmenéseimért, mit olykor kissé tragikusabbnak él meg mint ami, hisz valójában már nem is tudnék elmenni, ha akarnék se, késő arra már, túl sok minden történt miközöttünk!

- Nézem, próbálom függetleníteni magamtól; próbálok függetlenedni; - volt, ki azt mondta maga az, kit ő rögtön kidobna -, ki maradna akkor már nékem - gondoltam, és kitekintettem egy elképzelt rézkarcolat képzelt éjszakába maga nélkül! Borzalmas lehetne... a vágyakozásom intenzitása fel akarja magát falni mindenestül... Fél ettől?

- És maga fél még tőlem? Az én szörnyetegeimtől? A kegyetlen zsarnoki énemtől, ki kárörvendő, ha látja sebezhető vágyakozását, mert önnön magát látja, ki másnak kívánja látni magát, mint ami, és más kíván lenni, mint ami: fiatalabb, magához méltóbb akarna lenni, de mégsem bírja se átadni, se veszteni magát! Inkább olykor bosszúállón, kárörvendőn tekint vágyakozására és bezárul, de retteg a csukott ajtója láttán, ami mögött maga kiterítve fekszik a legkegyetlenebb és leggonoszabb álmaiban és nagy indulati hevülésében magára töri az ajtót a kilincs leszakításával, és maga nem érti, miért lélegzik fel oly megkönnyebbülten, mikor egy perc múlva viszontlátja magát, hisz az ajtót csak felületes nemtörődömsége csapta be, és újra ismét kinyílik... mert rettegek, ha tán már nem nyílna ki többé, ha azt találná mondani, hogy e tragikus elmenéseieért ne is jöjjön többé...

- Nincs erőm már, se akaratom ezt mondani magának!

- Nekem még kevésbé!

- Magához öregedtem...!

- Egyformán vének vagyunk, azért strapáljuk le egymást még jobban oly régóta... tán ez is a szerelem, amellett, hogy állhatatosan törtem magára a csukott ajtaját, ablakait és faltörő, nem kosként, de Isten Bikájaként viselkedtem, magát, mint az isteni lényt nem elveszteni e Földnek, hanem mindenestül e Földnek adományozni magammal együtt, hogy legyen valami isteni lehelet könnyebbsége, egy kis isteni lehelet frissessége, egy kis isteni nász, mire vágyott e Földön nemcsak az Ördögök Tenyészete, kik szintén nem állnak távol tőlem... ki legyen a nyitott létezés varázslata a mindenre képes abszolút szabadság, mi tudja, mivel tartozik, és mit követel!!! Érti szerelmem? Álmodjon most velem, mert ő halott, tudom, itt van köztünk és egységünk ő; de most álmodjon, - pontosabban szólok, hogy meg ne ijedjen: álmodjon velem is egy kicsit: ezt szeretném, a szatír, kinek gyönyöre a maga teste lelke szelleme, mit néha úgy gyűlöl, hogy inkább eltemetné magát élve a föld alá, mint őt ápolgatná, vezetgetné, szeretgetné és gondját viselné, mint egy elmeháborodott vén pöcs, ki szerelmes és e szerelem elfoglal már mindent látása mezőin, hogy ne létezhessen, és ne lehessen magán kívül más, hisz magát akarja forró láz tüzesen minden erejét és gondolati zsenialitását összpontosítván magát akarja diadalra juttatni, és maga által kapni még egy kis esélyt a pulzáló élet forrásán elidőzni még egy kicsiny parányit az örök mezőkön, mert aztán ki tudja mi lesz és hová kerülünk, ki mi ki hová kerül ki kicsoda micsoda fája fáját az örök mezőkön! Maga azt mondta e nemzet géniusza, és én a kísérője; ám legyen!

- És akkor ő ott volt közöttük; beárnyékolta őket, mint életében, és a kísérője a szerelem ezúttal kisajátította a szemét ismét egy-egy pillanatra, hogy a köztük lévő kötelékeket immár szakíthatatlanná tegye, mert mind ketten erre vágytak immár mind ketten egymást akarták forró lángok hevülésén... az egymás iránti szerelmet, el távol messze minden kízójuktól a szerelem kötelékeibe, és akkor megérintette a Férfi szerelem dudáit tőgyének bimbóit mi kivirágzott hajnalra kivirult virradatra -

- Ne ijedjen meg attól, amit most mondani fogok... -

- Hallgatom...

- Határtalan szeretem...

- Határtalan szerelmem!

- Egészségesebb, mint a makk; egészségesebb, mint a Makk túl 56-on immár szerelmünk diliház-edzett, szerelmünk börtön-edzett, szerelmünk túlélte minden agóniát az összes hajszál kifinomult árnyékait miköztünk, hogy legyen és lehessen, ez a szerelem!

2017. 09.24. 14h 28p

Sziget

- Ülj Kedves velem szemközt, de ne gondolj másra, mint én reám! - kérlelte Dionüszosz lázálmát, egy folyton álmodozó Nőt.

- Kedves atlétatestű, görög isteni alkat, ki gyöngéden szól, és időnként becéz, hogy másnap a pofámba verje a nagy öklét, és felrúgjon, mint egy gyenge lábakon álló faszéket...

- Fogd be a szád legalább az egyszer, édes, kedves istennóm, Te glóriában egy gránátálma telis-tele fáraóhangyákkal...

- mondtam neked, kedves isteni alkat, hogy ki folyton álmodozik és ábrándozik, az beszélhet is időnként, mert jó időben szólni és jókor hallgatni, és mert olykor cinkos, aki hallgat....

- Kedves istennóm, isteni hajnalsugár és esthajnalcsillag, mondtam, hogy nézz csak egyszer egy évben a lábad elé is, a többi milliárdnyi alkalommal nézegetheted a csillagokat...; Te hátha túléléd így is, ez másnak mégsem lehet követendő használati utasítás! Szívem szerelme, lelkem Iluskája!

- Álmodoztam, szeretni való isteni alkat karjaid között, de mennyit! És közben időnként lángok martaléka lettünk, és megtörték és eltörtünk, mint tiszta kristálypohár, ha Dobó kockáznak mi vélünk, mert biz annak végeredménye nem bizonyos..., csak végvéra...

- ...Ne engedd hát, hogy játszanak tevéled, nincs akkor dobálózás, de van gyökeresedés egy talpalatti föld rögében a szenvedély útjain, hová a szíved vezet, mert a hang mindig hallható, csak Ember legyen a talpán, jó erős, ki állja a viharokat a szűk úton, mi szívünk szenvedélye...; kevesebb álmodozás, szűkebb horizont, több megvalósulás és megvalósíthatóság...

- Szűk horizontnak híg a leve, és kicsi a keresztmetszete - az igazi érték az álomé, melyben rejlik a legtöbb energia, ha értelem vezérli és terelgeti, megszületik a nagy mű, az élet álma!

- A Sziget álmai lesz a Szépség alkotása, ha kibírja az Ember a maszkabált, az álarcos menet érdekszféráinak, a maszkok, a látszat jelentéseit! A Lét, a Létezés isteni és ördögi csatamezői menny és pokol házasságait!

- A gyermekeimnek, miközben megszülettem őket, sorra nevet adtam: Klára, Attila Ágoston! Szélvész iramban, bár nem álltam mindig a Vészt, időnként meg- és belezavarodtam...

- Ki az, ki mindig állja az idők borzongató, viharos játszmáit láthatatlan, isteni erőknek! Merj játszani! Merd kitalálni magad, ki is lennél a rettentő zivatarban, ha már bőrig áztál, és saját vulkánjaid kitörő üzenetein elégtél nem egyszer, de túlélted a parányi földi mezt, parányi, csöppnyi játékban....

- Szólíts, hogy szólhassak hozzád! Kacagj ördögi mód diadalmas szabadságban, és ölelj meg forrón, hogy karjaid közt elolvadjak, és akkor ne élj vissza hatalmaddal, hanem úgy nevelj föl, hogy óriás lehessen a semmiért egészen!

- Ülj szembe velem, de ne ellenkezz, csak figyelj, és bízz bennem, de légy eszeden!

- Szabad vagyok, még mielőtt karjaidba zárnál, mert másképp nem ölelsz meg úgysem, tudom...
- Mi a szabadság?
- Van, ki azt mondja, egy elmeállapot, és igaza is van...; egy tudatos erő és öntudat, mi kimozdíthatatlan önmaga állandóságából; egy vállalás és becsület a játékozó és szabályok figyelembevételével: az igaz, való választás lehetősége!
- Szeretlek egyre jobban, aranyvirág, arany virágzat!
- Szeretlek az arany testünk gyönyörei borára, mit mindannyiszor lehajtunk, ha egymás szemébe nézünk, és mit ott megértünk, a csonkokig az izzást, mi elrémiszt és kínoz és romokba dönt, hogy a következő pillanatban romjainkból felépüljünk újra és ismét!
- Ha szemembe nézel, és leszel csak egy szem, gyönyöröd mégis az egekbe lódítom, akkor leszek és vagyok boldog, hogy istennőm lelke szellemét bearanyozhatom, míg élvezni, mi szép bennem, jó és igaz!
- Az én atlétatestű, isteni teremtményem, ki gyönyört ad, míg gyönyört követel, és játszunk egymás lélekhúrjain, ha egymásra nézünk, és nem éppen valaki más foglal magába, ha bezár..., ezért döntögetjük rőt falainkat, hogy lehessünk egymás szemei, a másik aranya, kit szeretünk, - mert kicsi nekünk ez a ház, és kidöntjük az oldalát -, a magunk világát, miben bezáródik minden, mi a hagszományok lefejtésekor a lehetőségek áldásai...
- Dáridó, hejehujahaj, rózsapír és rózsás ujjú, orchidea arcú hajnal!
- Ha szembe ülsz velem, de nem ellenkezel, és gyönyört okozol idestova másfél évtizede múlhatatlanul, akkor teljesedjen be rajtad minden szép és jó, igaz álmod, mi való!
- Hegyen-völgyön lakodalom, hejehujahaj, dáridó, és ne fuss el előlem, te leány, ha vágyam polipkarjai, mi észveszejtő, ha fojtogat és bezárni jó!
- Szabad vagyok, és ölelése csak szabadon fogadhatom, mert másképp méltatlan lennék és vagyok tehozzád, ki a szabadság fenegyereke! A szerelmünk csak így lehet teljes, a beteljesülés, melynek szimbóluma: arany virágzat megrökönyödve egy bestia elvetélt álmain élénkületén...
- Ha szembe ülsz velem, és eljátszol gyönyöreim hangzatain, látni fogod az arcom...
- Elrémiszt rettentő arcom lánglelke szelleme, mi lángba borul arcom gyönyörén, ha a teljes átszellemültség, mi a megsemmisülés a kikapcsolásaink hajnalai a gyönyörben...
- Drágám, ülj szembe velem, de ne ellenkezz, és légy eszedem, míg semmisülsz, és vagy mindennem, ha kikapcsolod és lekapcsolod magad, és el- és betölt a mindenség semmijén szelleme -
- Kedvesem, mintha egy Szigeten feláldozottan vagyunk játékosok egy álomért: katonák, az értelem, az álom és az isteni szent zene, mi átjárja, hogy igazuljon, a világot -
- Beteljesedik...

Vitrin

Kinézett az ablakon és várta a szerelmet, és arra gondolt, ha valóban kurvának akarta volna eladni valaki, igazán, nem csak azok kik így kívánták „megmenteni”, akkor a legnagyobbat tévedtek ezen a világon. Egy apáca, könnybe lábadó szemmel, ki romantikus és az ablakon kitekintőként várja a nagy szerelmet és nem vár mást az élettől..., de nagy hatalmas szemét mereszti mindenkire, ki átlag fölötti, és mintha az Istenben lenne!

A képzelete túlburjánzó, mert a piros magassarkú annál magasabbra emeli a Föld fölé, minél nagyobb ott a káosz, az anarchia a mocsárrengeteg és fertő és ingovány...

Két évtized után értik meg sokan, hogy az kit gyűlöttek, csak szerelmet érdemelt volna, de csak a szív lát jól a szív, amely szeret; a gyűlölet és beteg szív, a használt és elhasznált szív a fáradt és züllött nem lát jól, szeme homályos mintha kék hályog lenne rajta.

- Szentem, Margit szívem, szentem, Klára szívem, szentem, Attila szívem, szentem, Miklós szívem... Kinga és Erzsébet!!

- Mi jó dolga volt egy kis ideig már sokáig miután három napja nem evett se nem -

- Miután megalázták és szép ruhába, mint egy mezítelen kurva kibaszott ócska fekete rongyot beöltöztették gálába, mert ő más volt igazán -; a szeretete öltözött, ha kellett, de lemeztele-nítette magát, ha bajban tudta és látta az övéit!

- Szentem, kérdezte tőle az író, mi a kedvenc időtöltése?

- Szentem, az író miként válaszolhatna erre mást, mint mindenképpen, minden üldöztetés ellenére, minden kínzások kínzása ellenére - kitalálták, kém, kitalálták, szajha -, nem!; minden más volt; e két fogalom mit takar, az ő nem volt soha, csak valami beteges képzeletük -

- Sajnálom, hogy csak kínozni tudtak, de szeretni nem! Talán én is ilyen voltam és én váltot-tam ki belőlük! Sértődős lehettem és könyörtelen, á dehogy - kiáltott a Másik; - Te szívem tünde teremtmény, á dehogy, magad voltál az irgalom, a pár emberrel kit minden után is szerettél, de a többiek egyszerűen nem léteztek számodra: ennél rosszabbat, nem tehet ember, mint nem venni tudomást a világról, nem tekintettel lenni a világra, nem figyelni se emberre se világra!

- Borzalmas ez a világ - szólt az apáca tekintetű: erről hallani és ezt hallgatni folyton, tragikus kínszenvedés, büntetés kirovása arra, ki álmait és önmagát és barátait: a klasszikusait szereti.

- Szerettem én sokakat az úton... jaj, bár ne csak kínozni bírtak volna, bár ne csak félre érteni és elárulni bírtak volna - gondolta, de nem mertte kimondani hangosan az apáca tekintetű!

- Elértem, ahová vágytam, a magyarok szívéhez; a Magyar Klasszikusokhoz, a magyar próféták a nagy magyarokat szeretők és értük aggódók hajlékaiba; de jaj, mennyi gyötrelmes gondolat kíséri e jelenléte! Mennyi elfuserált, elcsépelte, kisiklott harcos gondolata a Szerelemnek, ki csak túl félénk, tán kicsit gyenge szívű?

- Álmai nem engedtek túl sok más álmot, és ebbe belehalt: a minden egész darabjaiban! E darabokból a hön és állhatatosan szerető szív se bírt egészet kovácsolni!? Kellett, dehogy, vagy mégis; jó lett volna, de kinek és minek az egységét az igaz jóság és szeretet, az igaz barátság és szabadság hűségét; de jaj, túl sok a büntető és túl kevesen a sokat és igaz mód ismerő...; sok a megkötözött, a rab, az elme fogoly - a Marionett!

- Szentem, mi a kedvenc időtöltése?

- Az imádság és az írás!

- Amióta szentem ezt a füleimbe sugdosta, kit apám küldött, azóta minden áldott nap írok, vagy imádkozok, vagy írok és imádkozok, imádkozok és írok minden áldott nap! Az egészszé imádkozást darabjaimból; az egészséget betegségeimből: Te Hellász, kit imádkozok! Te Hun - Magyar Salamon Ágoston Attila, A Fiam, természetesen!

Az Én Fiam, ki másé!? Ő is szerette az a vadóc vén csataló... - Múlt lenne az örök? - Nem, örök az a szem és a magáé nem egység az már túlmutat azon!

- Mi mutat túl az egységen?

- Együttes szenvedés, együttes beteljesült vágy teljes hűség és mégis a szabadság megsemmisült határtalan szerelme, mert tartozol valakihez... csakhogya maga oda tartozik, ahová én, nos, ehhez mit szól?
- Imádkozzál és dolgozzál; mi mást szólhatnék, drága szentem...! Ne hagyd, hogy csúszómászó aljasság és alattomoság kiimádkozza belőled a még nagyobb szentet!
- Mondja, hogy a Fia Esterházy Attila Ágoston; a leánya... Klára egy vén csatalótól, ki időnként meg tudja baszni, de a nőnek már nincs méhe, tőgye van: mekkora dudái vannak és mily kemények és lógni mintha mankó támasztaná ki őket oly egyenesek! Szerelem első látásra?
- Mindig. Súlyra szeretek a Férfiakba! Sok isteni szikrát látok a szemükben, azaz sok angyalt, nos, mindjárt beléjük szeretek, kik aztán nehezen túrik, hogy egyikből se szeretek ki soha: kevés Nő van ilyen... igen!
- Én mindegyiket szó nélkül eltúrtem magának!
- Nem volt más választása...
- De igen... nem szeretni Magát... de az lehetetlen volt, mikor édes két szép kék jószágos tekintetét mi tudó mégis könnyörületes és irgalmas, énreám vetette, mint jó apostol a hálót halfogásra!
- Tisztelem mindenki szabadságát, kivéve, ha szerelmes vagyok belé, akkor néha lehetek kicsit tán sok és terhes, de Ámuló sosem! ... Más, okos és számító nő szerint egyenesen ostobaság az első pillantásra szerelem... kiismerni, megbízni, elvárni, követelni és tartozni!
- Talán maga sosem akart tartozni, adós maradni, ezért azokhoz vonzódott, kiknek nem volt mivel tartozni, így nem lehetett lelkiismeret furdalása, hogy az álmai adósan tartják; ellenben, ha nincs mit köszönni és maga mégis hálás folyton, hát jó kislány...
- Én folyton azért voltam hálás, amit kaptam az élettől ténylegesen; az érzelmeim heves szenvedélyes tüzeitől álmod, megbocsátást és állandó szerelmet! Ha nem volt kibe szerelmesnek lenni én annál inkább kreáltam magamnak álombéli rózsaszín hálóköntöst!
- Látja, az angyalai a férfiak szerelme szemében maga iránt: ezt szerette magában, ha magát, de folyton ki is akarták ábrándítani magát azok az angyalok, hogy térjen észre és lásson világot! Ki az áporodott elme és szoba rothadt és fertőzött bioszemét múltjából és a tudatalattija túl erős uralmából a tudatos elme uralmára önmaga felett, de maga ragaszkodott a szerettei a kízóihoz, mert nem mert élni, tudja miért nem, mert a maga fajta fekete romantikusnak, telis-tele komplexusokkal, - azaz lekötött használatlan energiákkal, agyterületekkel, lefagyasztott géniuszával és megkötözött lábbal és kézzel és a nyomorultakhoz való örült zseniális ragaszkodásával -; maga átkozott, világ megváltója típusú szerencsétlen, ki azt hiszi, magán múlik itt valami is, és nem más mindenki ítél magán is! És el is ítéli ártatlanul, és utána böfög egy jó nagyot, mert jól végezte dolgát; vagy maga azt hiszi a Magyar Szent Korona tetején trónoló Világ Királya a maga Krisztusa ítéli?
- A szíveinkben igen! Érti? A szíveinkben! Az enyéimmel, ha vagyok... a ragyogás; akkor is ott vannak a ragyogó tekintetemben, ha éppen nem gondolok rájuk és nem veszek tudomást róluk! Ért engem, mi az én szerelmem e Nemzet iránt és egy-két emberért?
- Torzszülött, agyonsebesült, tönkretettekéből szentek... kiráz ettől a Hideg!
- Engem a kízástól magától ráz ki a hideg!!

- Meg tudom érteni, maga azok közé tartozik, ki inkább éveig kínlódik, és végignézi a másik kínlódását, csak hogy azt hihesse még szeretet él a szívében és a világban... maga ostoba ragaszkodó!

- A ragaszkodásaim a lelkem, a ragyogó tág szemem tekintetének fekete aranya táguló és szűkülő pupillája: egy Vitrin!!! A lelkem szötte e ragaszkodásaim filmekhez, zenékhez, képekhez, zenékhez, pillanatokhoz és szerelmes percekhez... ez lenne a gyengém? A lelkem, hogy nem vagyok lelketlen; a semmibe vetettségem és az elmém, mi átszúr a létet és kitér boldogan a megsemmisülő és eltűnő határok és korlátok a megsemmisülő abszolút nincs és abszolút van tartományaiba bátran tart és enged, de ne legyen örök e nincs e levegőtlen tér, hol tényleg mindenedtől megfosztanak, hogy mindent, mit Isten már adott, vissza kéne adnod? Szerelmed e lélek tartományain és a lelkek kézen-közön, mert ki akarják ölni szívedből a szerelmet, de nem hagyod!!!

- Lehetetlen, mert vannak, kiket arról ismernek meg, hogy szeretik egymást!

- A Keresztények!

- Ugyan dehogy! Kik szeretik egymást!

- Mikor maga imádkozott, én boldog voltam a maga szférájában, mikor írt ujjongott magában a lelkem!

- Így érzek én most látván magát, az egészséges védekező képességét, az egészséges akaratát, hogy nem tudták megtörni és bábbá degradálni, holmi hatalmi kények és gyönyörök - kéjgyilkosok -, működtetett marionettjévé; ezt megakadályozni sokunk első rendű dolga volt, ha már segítséget kért!

- Érzem régóta a lelkét, érzem a szellemét magának, mintha Isten lelkét lebegni a vizek felett!

- Imádom, bár csak Istent imádjuk! Azért! Érti már hova tartozik?

- Érti már, kiket nem árulhatok én el, hogy az maradhassak, aki vagyok!

- Azokat, akiket én se árulhattam el soha, hogy az maradhassak, aki vagyok!

- Inkább a halálba ment?

- Igen. Sokakért; magáért elsőként a bűnök bocsánatára!

- Régóta kísért és beárnyékol...

- Egy hatalmas gyökérszál volt maga a szememben, kivenni bárkinek is azt onnan merőn ostoba próbálkozás a Lelkem volt Maga és a Szellemem egyben, mégse lehetett nekünk, kettőnknek együtt a testi jelenlét, isteni akarat okán, mit magáért tettem és világosan láttam: így helyes; nem gyötört a távolléte, mert annyira egy voltam Magával és annyira szerettem, hogy nem volt köztünk határ és választóvonal!

- Kihez engedett, ki szerelme a testem akarta is szeretni a Szatírt a szőlőhegyen a Bor szülötte a Bacchust, ki maga kicsoda a Bach a Patak, és én ki voltam a Niagara-vízesés, és lettem holmi elektromos felhőrengeteg, rendezett dzsungel...

- Másokért lett az..., azért az Istené: Psalmus Hungaricus; ha elfelejtelek: sosem feledek, sosem feledhetlek, ki legközelebb voltál...

- Már elengedett?

- Soha! Ki szeret, mindig időben jön segíteni! Ki árt, mindig rosszkor jön! Ki terhes, keresi magát és viszonya tisztázatlan énhozzám?!

- Terhes voltam valaha?

- Ha magához méltatlan pizlicsáré dolgokról kezdett volna velem diskurálni!
- Sajnálom; nem akartam volna!
- Így volt teljes; így volt emberi is nem csak holmi nagy szellemek találkozása, nem csak holmi istenek játszadozása egymás útvesztőin...; miután jön a spirituális kinyílás és kibomlás, hirtelen a rettenet és a határtalan a fény, mi elsöpri a józan személyiséget, de ez áttörés a nagyoknál az árjáró az ajtók mögé és a tisztesség, mi ide juttat az Isten közelébe; aljasság ide be nem léphet... csak a karakteres, bátor erős kiállítás...
- Túl ragaszkodó vagyok, mindig kellett, ha csak egy álom, hogy szerethessek valakit!
- Jön mindig, különböző formáiban és árnyalataiban és alakjaiban, akit, és akiket szerethet!
- És akkor felüvöltött a Nő a szexuális gyönyör és a fájdalom keveréke e nagy nyomás hatalmában; - mert a magyaroknak marad a matematika -, és a Férfi faszát úgy fejte kezei elméjével az érzékenysége zsenialitása, mintha egy szent tehene tőgyét fejte volna, és ahelyett hogy szívében megmozdult volna egy gyermek, a hüvelye kezdett remegni és mintha elélvezett volna a szeretett Férfi közelében: „Furcsa e Szerelem miköztünk!” - mondta és méhében megmozdult egy gyermek: Attila Ágoston, Assisi Szent Klára!
- Anyád, ne üvöls!
- Holnapra világvegét jósolnak!
- Tudósok, avagy egy hülye?
- Matematikusok és csillagászok is tudhatják egy bolygó görbület ívét egy másikhöz viszonyítva, hogy közeledik és ütközés és megsemmisülés..., de nem mondják, tán féltenek minket, esetleg félhessünk...
- Én már nem félek semmitől... lelkeink csak jobban elszabadulnak..
- Láncos kutyák....2017. Szeptember 22. Emlékképek! Emlékezés technika!
- Nem csak szürkeség, nem csak szürkület volt, nem csak üldöztetés, mert szerettük egymást...
- Nem foghatunk mindent a szerelemre!
- Nem bizony, de nélküle ki nem bírtuk volna az egy szent igaz! Mert nem tudtunk mást csak szeretni görnyedve terheink alatt; és megírjuk, mert már éreztük a nagy szerelmet felénk csörgedezni, áradni ömölni és zuhogván aláesni...
- A szerelem tébolyai rozsdás éjszakákon..., hogy nem vagyunk egyedül, de a szerelem intimitás, és meghal, ha nem vagyunk egymáséi, mert a szerelem kizárólagos és birtokolni akar, és hiába tudod és okoskods, hogy a másik szabadsága és nem vagy erőszakos, és a másik kiteljesedése; mégis ha hagyod útján e nagy szabad önmegvalósításában, hol marad a szerelmed, ha illetén lemondasz róla, vagy kíméletből, vagy mindegy mi okból, de lemondasz róla!
- A vitrin...
- A szóttas...
- Egy hálózat a lelkünk az én a világ a tudattalan és belelóg szellemünk egyre inkább a tudattalan világ tartományaiba, így a Buddha mibennünk beteljesedik a sors csomagja, amelyért lejöttük, hűek voltunk mégis terelgetett a csábító, hajlongtunk a túl erős szélben, hogy meg ne törjön minket!

- A házat a virágos kerttel akartad máshol adni nekem, mert Te nem voltál rá alkalmas és lehetőséged se volt, de miért nem mondtad, hogy ott maradj, mert itt halálra vagyok ítélve, szemed miért vonzott a halálos ítéletre vissza, ha nem bírtál el...! Se velem, se nélkülem, és kurválkodtál, és nem én tán, hanem Te...: mégis, ha mélyen szeretsz két embert, de máshogy, és nem lehet lemondani egyikről se, mert az árulás, és egyik se bír el tekinteted és ki jó már addigra megkínzott vagy az élet semleges normalitására túl beteg és az egész darabokban, a másik pedig kis óvodás megérteni mindent, mi benned zajlik és felelni tudni érted és mindenért, hisz kispályás és fogalma sem lehet, miben vagy a partner, mert csak egy gyerek, mégis hozzá is köt szereteted a szenvedélyes ragaszkodás, de nem bírod vállalni, mert félsz, a lényeged veszik oda a lelked a megalkuvásban és a másikkal végleg elhagyásában, kik aztán kényszerülve, vagy kedvvel, sátáni kacajjal vígan dobnak ki az éjszakába, vagy hiszékenyek, hogy maradhassanak a hatalomban kaphatók mindenre a rágalmak további kifestésére!

- Szentnek mutatod magad szívesen, de senki mellé nem voltál képes odaállni, mert vártad a minden fehér és rózsaszínt, de az nincs: az életet, a valót sosem merted vállalni senki mellett!

- Nem volt rá mód, nem volt vállalás, nem volt készenlét: szeretni a másikat! Mindig minden más fontosabb volt! Katonáskodás, karrier, művészi pálya, csak a szerető jelenlét hiányzott és a kiszolgáltatás, a közös kiszolgáltatottságunk volt nagy!

- Mégis mennyire szeretünk egyesek és gyűlöltek másikkal: talán neked a gyűlöletükre inkább szükséged volt mint a mi szeretetünkre!

- A huzavona szeretet belehal intenzitásaiba, főleg ha nem mer őszinte lenni és becsstelen a szándéka, mert titkos és rejtett rossz ravaszsgot a szerelem átvilágít és nem viseli a csűr-csavar számító alkudozást, kötélvonást!

- Elégtem, beleégtem szerelmeimbe mindannyiszor; nem öngyilkos voltam, hanem nem lehettem a szerelemben, mert én magam megsemmisültem volna... A félelem, a túl erős ragaszkodás, szenvedélyes kötődés lángjain megsemmisülni, a pusztulástól való félelem, ha a szerelem nem beteljesíteni igyekszik, hanem a fekete fogú vágy incselkedik, mi pusztító harc és életellenes hatalompróba a birtoknak tekintett tárgyon... És mégis erős a kötelék, mely, ha nyomasztó elvágjuk..., mert a szabadság mindenek felett való igénye a teljes embernek, de aztán teljes egész a másik hiánya, a másik, főleg, ha lelke szöttest pár ember csomózza és a csomók kicsomózásán, kioldásán születik meg az én világa az üres tejszínű halál az élet forrása...

Tudnod kellett, nem lehet, hogy nem érezted, mennyire szeretlek, és mégis kínoztál...! Nem hiszem, hogy nem tudtad volna, e szerelem képtelen az árulásra, lehet, hogy ezt használtad ki oly bátran vakmerő oroszlánosan kurválkodással vádolván, mert tudtad, az aljasságaidnak nem lesz következménye, mert e szerelmes nő mindenről hallgat majd, mint a sír, és tán gondoltad, azt érezted, bármire képes lennél, ha mégsem... Kevés ember van, kinél azt érzem, mindenre képes... Te olyan vagy: abszolút szabad lelked és abszolút szabad szellemed abszolút szabadon tartod lelked szellemét, és nem félsz a következményektől; vállalod önmagad mindenestől: mégis azzal vádolkodok, hogy felfelé óvatos vagy, és eltűröd, hogy ugráltassanak, a gyengébb félnek bátran odaütsz és verekszel; nekem az ilyen verekedés megvetendő és lehetetlen; erősebbekkel szívesen harcolok, de kihez tartozok, a Názáretihez, valamit nem enged! Egyikért feláldozni és beárulni a másikat a haszonszerzés és siker vágyálmain: lehet, ezért voltam terhes nektek: és kívántátok bár ment volna bárhova csak el, ne lett volna gondunk reá!

- Hazugság! Nem engedünk elmenni, mert nélküled nem bírtuk volna, de az a másik se bírta nélküled, és így kínoztuk egymást halálra, míg látva Sok húhónkat egy Nőért a Halál, ki véli betéve tud mindent, - persze a szeretet legyőzi a halált -, úgy vélte a Halál odacsap pontos

mérnöki tudásával, avagy összelő minket, hogy már elég legyen a sok különködő szabados lepke álom perpatvarokból, és lásson való világot a csürhe, az érzelmes hun-magyar, hogy mi fán termő nyílvevő az élet itt e tájon, hát lőttek is mireánk, és szuggeráltak belénk a manipulátorok sok jó húhót semmiért, hogy értsünk már a szóból, mert mi az ártatlan szerelmesek a hú álom fattyú kurválkodók legyökeresedni, megkötődni a Földön a Föld rögeiben a hangyás utakon földközelen! -

- Mennyire szeretlek, Te átkozott mostoha, kire, ha tekintek, elolvadok, elázok és jégtömbjeim oldott elfolyó patak langyos vize lesz, mert lángol a szerelmem e titokzatos rejtély iránt mi e Nő!

- Szeretett emberem e tájon! Egy állatkerti kérdés és válasz tekinteteink aranyozása mikor erősödsz bennem a hited, ha írok és vágyakozom Rád a szerelem Krisztus koporsója ég s föld között!

- Egy hatalmas férfié e mancs és nem medvetalp mi pinádat facsarja ki magának, de átkozott, mert szomja nem oltódik, csak növekszik a zaftos és zamatos nedves nagy pina szféráján...

- Az átkozott szerelmesek Dante poklában: és ha lehúzol egeim magaslatairól poklaid mélyére és nem húzhatlak ki, mert Te ott érzed jól magad és oda húzol le magadhoz az átkozott tűz poklába? Mire megyünk akkor mi ketten, kik láttunk isteni árnyak boldogságát!

- Erős vagy túlságosan is erős az isteniben; míg nem csábítód ki szeret, de kihívód és beteljesítőd egy kalandra, hogy teljesüljön valami előre álmodott tudat a fehér pillangó halálainkon a sikolyok kín és fájdalom nélküli szerelmes boldog és békés jelenlét árnyainkon!

- Védtelek hallgatagon és őriztem magam!

- Hallod ki nem mondott gondolataim?

- Igen!

- Félsz tőlük?

- Nem!

- Félek azonban a Rám gyakorolt hatásod hatalmától, hogy már késő, és nem tudok, mert nem akarok elszakadni tőled: veled akarok maradni örökre, mégis félek e láncos kutya állapotól, e szerelmes igától, hogy szolgáljalak és Te cserébe fizetségül a köznek vissza mond tekintetem pillantásai árnyait, mint egy gyönyörű papagáj ékes nyelvei! Érzed, mennyire kiszolgáltattott vagyok és alámos kis és nagy halálaim érted érzelmeim labirintusaiban teérted minden egy klasszikus háló foglyaként benned és ők és én és mibennünk ő benne egymásért a köz... - jaj, belebonyolódom siralmasan nyomorult kilátástalan vonszolódó érzelmeim, megvert oroszlán vagyok, ki szeret egy céda lelenc nyomorult nyomorékot, ki szentnek képzelet magát, és így hatása egy szentség árnyéka!!! A világ és én, mint akarat és képzet, nesze neked!

- Mindig megtalálsz a nyavalyogni való! Szerencsétlenebb vagy, mint én! Nyavalygásaid, szorult szerencsétlen szorongásaid nyomasztó légré nélkül nem tudsz létezni...

- Baszni akarlak!

- Közel vagy, mi beremegtet hüvelyem vágyakozását! Tudsz szeretni egy kicsit még mindig, mindenek után?

- Viccelsz velem, nem érzed szerelmem, nem érted mit mondom neked? Süket, vagy hülye vagy sebesült gyógyíthatatlan!

- Kikérem magamnak, hogy betegséget emlegess a jelenlétemben! Nincs mit gyógyítani rajtam, csak a halál árnyéka mi elkerülhetetlen mindannyiunknak!

- A hajszálam mi árnyékot vet rád az életet adó nem a halál!
- Tudom! Nem szeretnék annyira, ha nem az örök élet bugyogna és pezsegne benned és általad!
- Kell a pinád túl mértéken felüli immár vágyakozásom teutánad; borzalmas méreteket kezd öltetni, félek, megölsz és megöllek, mert elhagyni már nincs lehetőséged, de bírsz-e engem tartani, ki céda voltál és akadály- és gátfutó egy csapatban, hol egymásnak adtunk át mint akadályoztatott lelenc menekültet! Ki leszel és lehetsz még nekem, miután egyedül maradtunk az élők között, mert a halál távoli rejtelmek már se téged nem fog meg se engem! Csak mi fogható és lélegzik a viruló és remegő húson érzem tobzó szelleted és lelked frissességét mi határtalan gyönyörűség! Ennek tudatosodása mi levesz lábamról és mit el nem ereszthetek immár e kötődést e láncaim e köteleim, mik veled csomóznak egy lehetetlen megmaradásra, ha nem sikerülne, előbb végzek veled, ígérem, nem maradok itt én sem!!!
- Magányom, mit érzel, az intenzitás, mi átjár, mint huzat a házon, miután mindkettőnk veszteségei oly nagyok és kiszolgáltatottak vagyunk a hatalom hálóján, jól látom - mondod, de ha kihagynék valamit, kijavítasz, még az is, ne feledd! -
- Az elutasításod, mit már nem viselnék el egy elhúzott kezed egy mozdulatlan tested, egy hátat mit néznem kéne az arcod helyett! Ezt már nem tehetné meg következmények nélkül velem érzed mi rab vagy érzelmeim hálóján, és tőlem, kitől nem vártad egy kismiszett vénségtől kapod meg mire vártál a szerelmet, de kell-e tőlem is? Na, mondd, bátor vagy-e?
- Mindig vállaltalak!
- Lehetőséged volt kitekingetni, elhúzódni, félreállni! Már nem biztos, hogy így el bírnám viselni, és téged benne!
- A kis ház a virágos és gyümölcsös kerttel mit másnak oda nem akartál volna adni, ha engem is vele kell adni! Nélkülem vihetnek mindent, de engem nem adsz immár senkinek! Remélem, mindenki megérti és Te is! Zsarnoki? Igen. Túl régóta várom szerelmed és túl kiszolgáltatott lettem benne és általa, mert védtelek és szóltam és futtattalak, mint egy strici egy kurvát, hogy felébredj és láss, no, nem csodát, de a szürke hatalmi nyomort mi az ember ha bátor vagy látni a rózsaszín felhőiden túl mi való! A pinád belezem ki minden egyes csavarintás facsarásával, de nem elégítelek ki időnként, hogy vágyakozz rám még inkább! Gonosz csalárdság, számító rém rémség és rémület, hogy a vénségem mi ki nem elégül hagyja neked a kielégületlenséget, hogy érezd mit én nélkülöd, ha bennem a fázás és didergés a nincstelen be nem teljesülés a gyönyör kielégületlensége, hogy menekülök mellőled, hogy meg ne semmisüljek! Most jön majd csalódásod, hogy már a faszommal is fukarkodok önvédelemből, hogy ne ázzak ronggyá és ne égjek fel melletted, míg szerelmünk hevülése...
- Ismerlek, és testünk remegései egymásért képek sorjázásán, mint gyöngyök az isteni zene áradásán a nagy szabadság rejtek -, tévútjain és zsákutcáin!
- Az vagy nekem, mint testnek a kenyér és ...
- Rejtelmek, ha zengenek..., és benned sokakra és önmagamra végre ráismerek és feltekintek rabságomból! -
- Szeretlek, mert lényeglátó vagy és kevésből is a legdrágábbat adod vissza!
- Izzadt lepedőnket!
- Is! A pillantásom adod vissza a kízó a tébolyultat, a gögös fennhéjázót, ki tudja, neki mindent lehet és meg is teszi, de titokban, és nem kérkedik fennen hatalmával, hogy elvegyék tőle; és nem dobja a gyöngyöket a disznók elé, hogy mint moslékot fálják fel, és nekimenjenek a gyöngyök szülőinek! Nem vagyok naiv és túl sokért felelek, hogy hóböröggessek

folyton és panaszkodhassak, és kikotyoghassak másokra veszélyes részleteket, és közben dicsekszem folyton, hogy nem árultam el soha senkit, és mindenkihez hű voltam; ők vajon miként látják? Mikor vergődtek és nem voltál könnyörületes Te sem gyöngéden odahajolni és csókolni és becsukni az ablakot mikor a szakadó eső áztatta a szőnyeget és elnyeltük mind sikolyainkat! Kérkedsz szentségeddel, hogy Te makulátlan, de mi mind elárultunk téged! Hazudsz, Te rohadék céda kit imádok, hazudsz Te rongy fekete átkozott didergés; hazudsz, mert én ismerlek, mert szeretlek! Nem árultunk el, de megtettünk minden tőlünk telhetőt teérted, míg Te kényeskedtél és lazsáltál és pihentél; valóban mi átkozottak vagyunk és így ezen alapállásból kellett átmenteni valamit a hazából, a hazának átmenteni közben valami szerelmet is, de Te mit mentettél át, pár szöveget? Gondolod, ha már nincs magyar ki él, olvassa majd más műveid zseniális fintorgó fondorlatait a zsákutcáidnak kimagyarázásait, hogy gyáva voltál mindig vállalni igaz magad, mert rettegtél szenvedélyeid érzelmi hevülésétől; nem csodálom, meg tudom érteni, de akkor ne mást vádolj, hogy kidobott mikor Te húzódoztál hónapokig és választásra, döntésre alkalmatlan vagy, mit ráadásul erénynek tartasz és hűségnek becézel!

- Nem bírtatok szeretni engem; más dolgok volt!

- Mindenkinek sok dolga is van!! Kéreted magad? Milyen alapon? Nyavalyás! El kéne neked valóban egy ráncba szedő zsákutca!

- Csak zsákutcákban ténferegtem, de sok szép dolog is történt, míg nem láttam csak tejfehér ködöt és egy-két arcot, kit szerettem évekig egyiktől a másiktól az harmadikig vissza a kettőre majd jön az egy az egység nevében!

- Most is csak kérkedsz tébolyult széthullott szétesett darabjaiddal a múltad szétszóratásával! Istent férfiben keresni merő tévelygés! Isten különben sem szociális intézmény nem segítő övezet és nem is rafinált cselező futballpályán egy bíró, persze én sem tudom kicsoda ő!

- Bár láttalak volna jobban benneteket, vagy szabadultam volna tőletek árnyékok hatalmából, vagy segítségetekre lehettem volna, de én csak az erős és rettenthetetlent a gögös érinthetlent a másikat pályolगतó leereszkedő szavaitok nyomán bírtam ítéletet alkotni magamban, hogy nem lehet, mert nem kellek és nem szerettek igazán, nekem pedig csak arra volt szükségem, de arra nagyon!

- Az minden, amit Te a csak szócskával illetsz, és kiérdemelni kell, de elvárni mi jogon? A testek könnyen összeállnak egy éjszakai vágányos találkára, de a lelkek és a szellemi rokonság a szerelem-szöttes egy rejtelmes rejtély!

- Találkánk találkái, a találkozások új fejezetei és rejtelmek, ha zengenek, és talán még túléljük egymást kik még élünk és nem kínozzuk egymást, bár szeretjük és segítjük is titkos pillanatainkon innen és túl!

- Boszorka! Halálos mételey mi hatásod mindenekre!

- Hosszú gesztenye vörös hajában a nemes fehér az alpesi gyopár-láz és egy hűség egy szeretett nemzet iránt, pár férfiszem által kitekintő az örökkévalóság üres semmi mindenségébe könnyes szemmel egy emlékezés filmkockái a lázas rejtelemnek, mi emlékeiben is fájdalmas nyomokat éget, mibe majd behalt és hamuvá égett a szenvedélyes láz és érzelm hevülésén, de megalázni nem szabadott volna, nem lehetett volna, mert így lett mindenki vesztes! Nem ismerik a női lelket, mi összetör egy rossz szóra és gyanús mozdulatra mi csak kiszolgáltatottabbá tesz, a láz hevülésén, mi a szenvedély, a szerelem éjszakája, míg majd behaltam, haltunk, voltak, kik szórakoztak!

- Nem számít más, Te számítász és a tieid önmagadnak!

- Ez igaz!!! Amíg a szem ellát az enyéim! Nos?
- Mire megyünk immár agyonkínzott agyonsebesedett életünk vére fogytán elhullván ezerszer?
- Megpróbálunk menni még valamerre és jutni még valamire!
- Szükséged van még segítségre, folyton támogató mankót keresel magad mellé, hogy elviseld magányod?
- Egy tágra nyílt ajtón át áramlásom és bezáródik és kinyílik ismét, minek létezés a neve és mind itt kik szerettek és kiket én határtalan mindenek fölött és túl és innen életemnél jobban szerettem!
- Nem volt akkor hiába semmi, ha nem vagy egyedül és itt vagyunk, a szeretet, mi kísér, de néha a könnyörtelen, mi ébreszt, e szerelem; az áradó magyar nyelv zeneisége az isteni zene!!! A minden angyal rettenetes, és szemeinkben ezernyi angyal válaszol neked és győzni, á dehogy mint mondtam neked túlélni az minden, de túlélni velem fogod a határtalan szerelem a határtalan szerelemmel! AMEN! Szeretett Hercegnőm? Mi a kedvenc időtöltése?
- Jelenlét!

(hallgatás)

Hazafelé, avagy egy Élet képei, avagy a Napszerkezet

Csábítások

1. Árvácska és Liliom a kertben

Miután jobb vaskos combját a bal hurkás, már majdnem hájas combjára tette, megnyugodva figyelte a világ egy pár megszentelődött képét.... Miért is szentkép? Megtartó ereje, éltető és kibontakoztató, igaz ereje van, mi megérinteni képes és hozzásegíteni a lélek nyugalmaához, békéjéhez, és valódi küldetése, feladata elvégzésében megsegíti az embert -

A magyaroknak akartam írni mindig - gondolta, és felhúzta a szemöldökét. E mozdulatában a szőrös bőrpamacsnak rejtőzködött egész élete: kételyei, szerelmei, hitek és csalódások. Nem is olyan könnyű a magyaroknak igaz mód írni - gondolta. A világ a hatalmi intézmények fáradt és poros, poshadt és rothadó félben lévő kultúrpolitikájának sivárságán a génusz mindig életveszélyben van. Hamar feltűnik, hogy igazán más, és ez nem valami szexuális normálistól eltérő másságot jelent, hanem magát a másságot. Az eredetiségnek egy lángözön tengerét, egy izzást, amely egy szentségi erő, - fehér izzás -, ami, ha megérint, alapjaiban változtat meg, mert a természet megszentelt állapotában leledzik, és nem az írás fontos hagyományozó szerepéhez, de az élő lélek elementáris jelenléte, mi kisebb halálok és újjászületéseken át törli a rákövesedő, számára hazug rétegeket, hogy elérje a tiszta forrás csobogó eredetét, amely a lelkünk szabad ostroma a világnak.

- Szerettem határtalanul a világot! - kiáltott fel Árvácska, de naiv, szűzies lényem a becsületes, szerető harcban mindig alul maradt a lesben cselezők erőszakossága mellett.

- Vadállatoknak sem való hely ez! Nekik szükségük van a természet szabad reakcióinak megélésére az ösztön örvénylő forgatagaiban! A mérgezett természet őket is elmérgezi, mint az embert. A gonosz, mi éli világát egy gépesített, bürokratikus, megfigyelt és alkatrészesített embergyárban, hol az információ természete titkos érdeke és hatalma szerint rendezik be a világot egy ördögi elme tervezett világlátása szerint, amely a pénz koncentrációján alapszik, mi beavatottnak uralható, máskülönben uralhatatlan, és így mitizálható és az ember érdeke ellen való ördögi műveletek terepe. Mit akar e vadállatoknak sem való helyen egy Őzike, ki folyton vérveszteségtől szenved és árva, mert nincs, ki a lelkét befogadja, ha lenne is, az idő az, mi sosem érett eléggé, hogy átölelhessen...

- Az időben mindig jelen lévő, ami nem idő és nem a beteljesült pillanat, hanem egy titkát fel nem fedő örök minőség, amit kegyelem által kiérdemelni lehet - vélekedett Árvácska, és agytekervényeiben már nem járta végig a világ összes múzeumának tengernyi forma és színvilágát, színteremtény forma-változatait, hanem elidőzött harmadik szemében egy-két képnél. A szentség - gondolta, de sosem akartam szent lenni, szabadság szerelmében és szerelem szabadságában szerettem volna élni!

- Ez a szentség! - kiáltotta Liliom, és mérges volt szívében Árvácskára, aki mindig úgy időzik el a fogalmak közötti rések vérmes veteményein, hogy a lelke is kárát látja, elszilánkosodik a retorikai, mondattani útvesztők okos és kifundált, ravasz képződményeiben.

- Add át magad annak, mi körülvesz és átjár a valóság, mitől ne félj, de legyen egy páncélozott szobád, hová a valóságból visszahúzódasz! Nem kellene valódi páncélok! A lélek és a szellem ereje a valódi páncél, de ki méltó és ki érdemes való önmagának a békéjében a tervezett és tudott, szántsándékos ártás nélkül elidőzni? Csak a szent. Az egész hat mindig egyszerre; a szem iránya mi alakítja körülötted az életet. Mégis, aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni! - ismételtette egyre hangosabban, dobpergéssel felérő, szívbe markoló, elemi erejű diadalt érezve.

- Borzalmas a pokol; egy gonosz elmében egymást falják fel a paradicsomra is méltó emberi áldozatok. A gög zártsága, az hatalom- és uralomvágy, a másik eszközként való kezelése igaz ismerete nélkül. Az isteniben ott a pokol ismerete, de nem él a tudatos gonoszságban; a pokolbéli ott-e vajon az isteni ismerete, és mit tartunk mi isteneknek, a viláгурalmat? - kérdezte nem Liliomtól, hanem önmagától Árvácska. Már mindig is a magyaroknak akartam írni; egy szerelmes álom határtalan szerelme e nemzet iránt megakadályozza, hogy megundorodjam a való természeti állapotaitól, amiben leledzik; azért van egy-két maszk mögött meghúzódó, rejtett erő, amitől undorodom! Ez erő hatalomvágyó, kéjsóvár és kicsinyes és mindeneket megrontó, elpusztító erő a tisztulástól való rettegés és a tisztulás iránti vágy hiányában leledző kis szív és kis lélek számító halálgépszíj-gyára! Egy aszott, kiszáradt inkvizítor törvény szelleme az élet szent lelke minden áradása és megmutatkozó kiáramlásának gyilkosa! A pontos kiszámítottság precíz gépszíjgyára az élet természetes és magától megszentelődő jelenlétének félelme és hiánya egy mindent beárnyékoló Halál - Szem az Élet szeme helyett.

- Így nem lehet élni, csak a lassú haldoklást, mit rád mért ez ördögi inkvizíció elszenvedni! A lassú haldoklást, mert élvezik a kéjgyilkosok, hogy lassan megy ki belőled az élet, lassan leheled ki lelked, amelyet vélik, ők irányítanak, ők terveznek és ők tartanak fogva. A lélek szabadsága áramlásának a másik lélek és szelleme ereje és hatalma szab határt, teremti meg ez állandó titkon csatározó erő a világ gátjain határait és leosztott lapjait: erre holmi erkölcsi mázsolmányt ráfesteni merő hiteltelenség és igaztalanság az élet harcaiban. Az etika, az más. A fényben leledző egymás közelsége, mi szúrhat, fájhat, nyomhat, kínozhat folyton csak kín lehet, de nem érted mi a szülője és oka e kínzás miértje mi csak sokára érted meg, de lehet határtalan szerelem vonzalma és édes közelsége árnya is.

- Kötözött lovak kínja, ha körbevesz, megöl az a kín mindent egy szabadságra születő nép szívében! - kiáltott Liliom és paripájának nyergében átvágtatott nyolcadik bérleményébe nyolc csodálatos, zöld füves domboldalon át Árvácska szoknyája alá, mert tudja, hol a kapocs -

- Liliom, álmodtam egy nemzetet határtalan fényben láttam a szívembe karistolva térképét.

- Az élet álom! - kiáltotta Liliom, és megparancsolta Árvácskának, hogy ébredjen a valóra.

- Ébredj a valóra! - és mikor Árvácska a fellegekben járt, csúnyán megcsúfolta őt a szerelmében, amennyiben Árvácska napba nézett és megvakult, vagy folyton egy csillaggal, a Vénusz, Esthajnal Csillagával csevegett, és a földre, a lába elé nézni rest volt és túl büszke, mindannyiszor elgáncsolta szerelmében, mert nem akarta, hogy Árvácska hülyén és elvárásolt, belőtt állapotában haljon meg.

- Ha már meg kell halni, lássunk mindent, mi van; úgy is meg kell halni.

- Álmod is látni kell - háborodott fel Árvácska. Az álmunk a lelkünk drága kincse, mi erőt ad továbbélni és tovább vonszolni erőtlenségünk kínjait, az eltékozolt lehetőségek, a kisiklott életek emlékét. Az álmok valóra válnak, de az idő csigalassúságú és átkozott örökség tiszta álmainkban villámgyors képek víziói rendezettsége mellett. A vízió az eszményített, átszellemült Kép a lelkünk szelleme!

- Vigyázz akkor e drága kincsre, és ne vesd a porba az út mentén, de tudj a lelkeket uraló sivatag természetlenségéről, és a gonoszság térnyeréséről! Veszett csatából is kijöhetsz győztesen, ha képes vagy tanulni hibáidból, és szemedről lekerül a hályog!

- Álomban jártam virágok között, és elcsevegtem az illatokkal, és szóra bírtam a hallgatást, mert borzalmat és rettenetet sejtettem meg benne!

- Vízililiomos tavak rendszeréről egy csodálatos kert békéjét álmodom neked - kiáltotta büszkén Liliom és homlokon csókolta Árvácskát.

2.

- Nem is olyan könnyű a magyaroknak írni - vélte Árvácska, és megijedt, mikor Liliomot rosszkedvűnek, idegei tűrőképességének határain találta, ki ivott és lézengett egy aljas sivárságban, ami körülvette, de hiába menekült nem bírt szabadulni tőle, mert az mindenüvé követte, mindenütt ott volt - A foglya volt e pokoli közegnek, de mindent megtett, hogy édenné varázsolja e poklot maga és mások számára is.

- Patakok hús áradására, csobogó tiszta vizeire vágyom kacagó gyerekekre és vidám hazára, hol a szomorúság új öröm előcsarnoka, amiben ha leledzem, lassan eláraszt a béke és a nyugalom, a csönd -

- Isten mentsen minket a terror csöndjétől, a félelem, a bizalmatlanság a rágalmazások és gyanúsítások koncepciók perei csöndjétől! - süvített Árvácska, mint a szél.

- Egy kislány naivitása viharos erejű orkán benned, mi magával ragad mindannyiunkat, de mekkora kárt okozol majd?

- A lassú elkínzásunk, ki okozza, míg röhögi a szerelmesek kínhalálát, hol valaki párra sose találhat, mert keresztbe tesznek neki -

- Hagyod szótlannul, hogy szerelmes mellednek éles kardokkal és éles késekkel rontsanak, és nincs rá szavad?

- Komolyan gondolod, hogy a levágott Bárány beszélgethet a gyilkosaival? Még ha szót is próbál érteni velük, azok elkerülnek érthetően, joggal...

- A Csöndünk sikolyai beszélnek kínjainkról; a virtuális világban a kínok eljátszása a gonoszok jó léte -

- Tán régóta láttak bennem egy rájuk veszélyes „ellenséget”, ki az örökkévalósággal kokettál, mert oda tartozik: az értelem, mi álmodja a jóságot és emberséget az igaz tudást és szabad áramlását -

Tán ezért követnek, és le nem veszik rólam pillantásuk, tán ezért, hogy komolytalan játszmáik főszereplőivé tesznek, mint egy elterelő hadműveletet, míg jaj, tán ki nem húzzák alólunk az utolsó egy harmadot is mindenféle gyűlöletkeltés, vád, vádaskodás, rágalomhadjáratok közepette -

- Míg komolytalan játszmáik részese a haldokló, addig kényszerű áldozatán teremhet virág!

- Rühellem, ki maga gyáva az áldozatra, de remek az áldozat kiválasztásában, hogy maga javára fordítsa végül áldozata halálközeli energiáit; egy szóval vele gyilkoltasson!

- Szeretem a szemedet, én szeretem a dalt, és szeretem azt, aki engem akar...

- Szemezgetem az életem, a szemed szántása magjait -

- Mindig tudtam, hogy itt a két tojás egy tojás a három az egyben: a Szent Lélekben!

- Mégis úgy terebélyesedtem e kis tojásrántottától, hogy gótikus lelkem barokkos pompája barokkos testet ajándékba kapván hizlalt -

- Mi kívánsz lenni Tubicám, egy hurkapálcika, min nincs mit fogni, avagy egy gebe csontos csontjai nyomjanak a párnás dombok helyett?

....

3.

- Ki tartozik hozzám, azt az Élő Lélek dönti el, és nem lehet előírása semmi törvénynek, se intézménynek, de még nem is egy eszme, mi minket összeköt...

- Micsoda hát...? - vágott Liliom szavába Árvácska ingerült és feszült állapotában.

- Az élet és álmai; a sors és feladatai, a láthatatlan útelágazások visszatérő döntéskényszere kínjai: a keresztutak éjszakája a valódi természet útján, és nem egy virtuális művilág kietlen sivatagán a rágalmak mérgezett halálain az eljátszott sikolyok művi paradicsomai -

- A rohadt paradicsom! - mondta, ki kell vágni.

- Szeretem a paradicsomot a lédús savanykás édességet a szájamon alácsurogni az édeni eredőt...

- Szeretlek - mondta, ki kicsodát?

- Én a Magyar Nemzet vagyok.

- Épp azért... Imádlak...

- Istent imádjuk...

- Épp azért...

...

4.

- Esküszünk a Magyarok Istenére hát mind ki költő a néppel tűzön-vízen át a grófi szerűn és a bárói száj tűztengere óceányi vágyakozásán: egy kis Amerika -

- Egy kis amerikai sport, a pokol kezelése... államok államai a nagy fényességben! - merengett emlékeiben, és kitekinteni merészelt a füledt és levegőtlen szoba ablakán egy kis friss levegőért -

- Egyik kutya, másik eb...

- Főnix, hattyú, oroszlán, ez ám a béke, pajtás, ha a pacsirta fejünk fölött hajnalt dalol, és a melódiák varázslata édes és nem keserű, jó és nem gonosz!

- Javíthatatlan álombéli kukorékolás! - mondta, és lehajított mőresre a szakadék fenekére, de onnan is kitaláltam minden őrszemet elcsábítván kijátszván -

- Ez ám a Játék Varázslata! - hümmögött, és mielőtt újra visszalökhetett volna a szakadék mélyére, hosszú karjait körém kerítette, - kerítés -, rabjává tett, és hurkapálcika lábait kulcsolta körém: kulcs -, és lemeztelenítette magát, hogy ne féljek tőle: - Ez ám a Szerelem - mondta; minden más csak ámitás, csellengés és torz vigyor!

- Ágyamban jártál egy testetlen való árnyék: a Szerelem!

- És ki ágyamban járt a test valója is árnyék, ármány és szerelem!

...

5.

- Mind, kiket szerettem eljönek hozzám...

6.

- Az isteni költészet, az isteni zene, az isteni művészet, az isteni bölcsesség szeretete...

- Feküdj le! Mezítelen akarlak látni - szólt Árvácska.

Liliom ahelyett, hogy eltúrte volna Árvácska lemeztelenítő pillantását, félelmében és szemérmes félnék dühében, egy morcos morgás állandó szenvelgései között félrelökte Árvácskát, hogy az agyrázkódást kapott, és még hetek múlva is fáj a feje..., de sebj - gondolta Árvácska, ha e Liliomot szeretem e gutaütött rémséget, e béna fagyasztottat, e mezítelen, póre idegzet elhagyatottságát, e kínjai közt vergődő pusztulást, e hajótörött veszteglőt a habok között, - a mindenségben el vagyok veszve - kiáltott, és mindig mindenben ezen elveszettségéhez próbált hű maradni, így ha csábították volna is nem tette könnyűvé a közeledést senkinek az elveszett, mégis szeretnék, de megmenteni, annak reményét feladták...

- Már nem kell megmenteni! - üvöltötte Árvácska, már meg vagyok mentve, és rácsapta volna ezerszer már Liliom orrára az ajtót, de az ezt nem bírta volna elviselni, ezért Liliom nem hagyta, hogy Árvácska akár csak megpróbálja is az orra előtt betenni az ajtót, avagy netán azon végleg kipenderítse! Valójában Árvácska szíve volt túl magányos és ezért még mindig együtt voltak árvák időnként, mikor tényleg nem csapták egymás orrára a kapu helyett az ajtót...

- A gyermeki léleknek nagy tér kell és való jó elfoglaltság az időben, máskülönben elkövül, megkövesedik, mint egy ráncos korai vénség! - kiáltotta Liliom, és az épp akkor kiszáradt és vénlányos Árvácskát kihajította az ajtón.

- Majd ha elárasztod vizeid áldása a Medencét, akkor visszajövök hozzád!

- Nélküled hogy is lehetne áradás - vigasztalta Árvácska Liliom magányát.

- Olyan vagy mint egy kis malac ki túr, és mégis folyton az egekben hordja az orrát...

- A Férfin alant, és ...

...

7.

- Hurkapálcika a lába, giliszta, avagy féregnyúlvány a fasza, a tökei vérvörös duzzadtak az vérdús érhálózatban, a teste, mint egy gorilla a városi dzsungelben, a karjai hosszúak, a lábai is hosszúak és hurkapálcika vékonyak, a segge, mintha nem is lenne, egy tojássütő serpenyőhöz hasonlatos, amin ha sokat ül bőrkeményedés nő, mi alatt a segg csont és bőr, de a hasa mégis mint egy borral teli hordó hangos, ha büfög, - mézízű borral teli -, mit ő nem iszik, csak Árvácska, mert Liliom ilyenkor hallgat és medítál, míg Árvácska ír és Liliom jó búzát arat -

- Gyűlölöm az ilyen játékaid - dühöngött mérgében Liliom, és ilyenkor félelmetes volt, hát Árvácska félt tőle.

- Szeretettel közeledtem hozzád, de Te elrontottad a játékaimat sorra mind -

- Nem akarok játszani. Túlságosan hiányzol; ha veled is vagyok, ha nélküled is vagyok, mindig Te hiányzol! Nem bírok rajtad osztozkodni, fáj; még ha én megosztott is vagyok a kényszerűségeim okán...

- Nem gondolod, hogy nekem is lehetnek ilyenén kényszerűségeim...

És dobolt, dobolt volna Árvácska Liliom teli hordó hasán, ha ő ezt felettébb nem gyűlölte volna, mert inkább azt szerette, ha a nem létező faszán csüng, függ, és függőn rajra ragad -

...

8.

Időnként Liliom felvette a Kankalin nevet, és hódító útjára indult...

Ilyenkor félt csak Árvácska igazán, hogy egyszer tán tényleg nem láthatja viszont Liliomot.

- Olyan Nő kell most, ki egy ernyedt, lekonyuló, lompos és bozontos fasznak egy mankón is jó; nem olyan csacska, ki csak gótikus katedrálisok tornyaiba bajusszal tud beleszeretni - sértegette Liliom Árvácskát, kit halálra sebzett, de Árvácska már másnap visszavárta, és Liliom már másnap visszajárt, nála járt, nála hált.

- Nem bírom nélküled! - húzta föl bozontos szemöldökét, mint egy festőpamacсот: beszorultam - vonított, mint egy kivert kutya.

Ekkor Árvácska boldog volt.

9.

- Lehet, hogy nem bírom nélküled én, de nem merem bevallani - borzongott Árvácska, és elillant Liliom orra elől, aki ezért úgy megverte, hogy évekig nem bírta kiheverni.

10.

Liliom mérges volt öregségére, hogy egy vén roskatag fasz, és csak álmaiban tudja úgy isten igazából megbaszni az ő Árvácskáját -

11.

- Pont, pont, vesszőcske, készen van a fejecske, rövid nyaka, nagy pocakja, készen van a Török Basa - hergelte Árvácska Liliomot, aki fel is paprikázódott a paradicsom helyett, és a sokadik pohár bor után lehajtotta a sokadik kis pohár skót whiskyt, és úgy, olyan pontosan, ahogy volt, nekironított Árvácskának, hogy az elélezett. (Részletektől kíméljenek!)

- Mikor elmész, látom a harmadikról a kopasz fejed, amint rózsaszíne tövis nélkül kipiroslik az őszülő haj alól; a mámoros fiatalság és a pusztulás verseng egymásért, és nincs megállás, mert épp elmenőben -

- A mindenkori elválások örömei és szégyene - korholta Liliom Árvácskát, és attól fogva sosem ott hagyta el a házat, hogy Árvácska még véletlen se legeltethesse szép szemét kopaszodó fején.

- Termékennyé teszel, és azt mondod, hogy impotens vagy és mindig másokkal is baszok - emlékezett Árvácska, és mérges volt Liliomra, aki úgy véli, amit szabad nagy ökörnek, azt nem szabad a kis ökörnek, és még inkább és mélyebben, rémült kétségbeesetten szerették egymást, és úgy lapult hozzá a testéhez, mint deszkarésbe, üveglapba; a bőrük szinte perzselt, és azt hitték elégnek:- Megtalált a társam, aki méltó, a tűz fölött, a tűz körül, a tűz alatt és mögött, de együtt is égünk hamuvá? - kérdezte riadtan Árvácska, amiért Liliom azonnal úgy lehűtötte, hogy hónapokig melengette a testét másokkal...

12.

- Nem tudod, hol végződik az én és hol kezdődik a te? Az egység. Az egység halmazai metszetein egymásra nézünk és dalolunk tovább...

- Az egész látása nem a mindenkivel baszás története vigasságai - húzta el rosszallóan száját Liliom, és szerelmében és indulatos részvétől átítatván kipenderítette Árvácskát, az meg úgy szűkölt magányosságában, hogy Liliomnak öröm volt ezt látnia, de Árvácska milliószor e játszmába belehalt...

Akkor tudta, hogy hol végződik a te és hol kezdődik az én -

13.

- Az úszómedence siralmai... egy Nő szenvedélyes falása, ki retteg, hogy teherbe ejted..., miért, nem szeret, vagy hosszú, magányos útjára éppen akkor indul? Mit tudhattad akkor - dűnnyögött Liliom, és e szenvedély éveikig ébren tartotta érdeklődését minden más Nő iránt...

14.

Váratlan egymásba zuhant két test, és magja megtermékenyített -

15.

Az volt a vég és a kezdet, de körök körök hátán és szürke mind és lapos korong, mi sosem gömbölyödik, de Árvácska úgy határozott, hogy Gömb lesz, és szeretni fog...; akkor kezdődött a pokoli út. Volt bőven, kit szeretni, de nem voltak szeretők, csak számító júdások, aljas, kis faszok -

- Húzd el innen a nagy picsád, míg nem késő! - kiáltott valaki Árvácskára. Ekkor életében először depressziós lett Liliom, a házat el nem hagyta volna, - a székét meghagyták -, ekkor végképp nem merészkedett egy ideig az utcára...

- Gyere, drága Pöttöm Panna, hadd dugjalak el a zsebemben, ha túl nagy is vagy....

Ekkor Pöttöm Panna „Árvácska” megnyugodott..., és Liliomot várta, hogy az hosszas huzavona után újból leterítse, és seggéről álmodozzon piros magassarkújában, miközben hull a hó és kisiklanak a villamosok, de Árvácska teste meleg és szerető és ömlik a whisky az asztali jó -

- Úgy tudnál élvezni, ha vennék egy műfaszt, és a seggedbe dugnám, mintha egy Szépfíút a Filozófus?

- Dehogy - sértődött meg Liliom, és arra gondolt, hogy tényleg soha senki nem baszta seggbe még képzeletében sem, csak ez a Nő, ez facsar ki mint egy citromot, és én e Nőt mint a citromot -

- Ez ám a Szerelem - viccelődött Árvácska, és mint egy szelídített vadmacska dorombolt a Férfi mellén, és miután lefeküdtek, testük összeért, és ércesen kulcsolódván simult és olvadt egymásba és elélvezett -

- Szeretlek - kiáltott Liliom és felhasogatta Árvácska mellét, hogy az ne bízta el magát, és soha el nem feledje őt; Liliom nem bírta volna ki, ha elveszíti végleg Árvácskát, hát úgy hasította a mellét diribdarabokra, hogy a gyógyulás eltartson több mint másfél évtizedig...

16.

A folytatást senki se ismeri pontosan....

17.

A Hetedik Te magad légy - üvöltötte, és tömjénfüsttel kifüstölt minden oda nem valót, és aranyat hozott és mirhát -

18.

....

Hazafelé, avagy egy Élet képei

Salvador Dalínak

1. kép

Dalí Úr, a Lovagom, ki égetett pecséttel írt, ír és írni fog a szívemre, megállt az ablakban, és arra gondolt, hogy nem kell neki ez a Nő, mert ez a Nő naiv, egy holt-halott hisztérika, ki nem tanult mást csak üvöltözni, és a másokban a szálkát, de magában a gerendát sem venni észre, mégis vonzotta valami e Nőben ellenállhatatlan erővel, mintegy mágikus varázslat eredményeként, mintha szerelmi bájtalt itattak volna velük...

Haragban vagyok az Apámmal - gondolta, mert a Hős, ki végre sutba dobja az apját és anyját és felnő végre érett emberré léssen; erre jön ez a hisztérika, egy Sárkány toporzékolni tudó dühével, és okádja felém a Szavakat, szépeknek annyira nem is, de jóknak se mondhatók, de olyan intenzív erővel hömpölyög egy áradata a szóknak, hogy engem is, ki ura magának egy-egy pillanatra képes leteríteni, hogy nagyobb erővel térjek ismét magamhoz erőben, erőnek erejével, mert mi nem vitás e Nőhöz erő kell -

Dalí Úr, mint ki jól végezte dolgát, mielőtt még arra gondolhatott volna is, hogy becsukná tán az ablakot, mert ez a Nő nem fésüli az ő jelenlétében a loknis, hosszú aranyhaját, és hajóit nem éneklí szakadékba, üzent a legközelebb élő rendőrtisztnek, hogy tartsa e Nőn a Szemét, de annak fogalma sem lehet semmiről..., miután letette a Kagylót, és abból hirtelen igazgyöngyök gurultak elő, és látta az ő Gáláját a Csendes-óceánon vergődő és hányódó

kagylóból Vénusz-Aphroditévé átalakulni, megbánta, hogy bevonta a rendőrtisztet, de késő bánat, gondolta, mikor a Nő beviharzott hozzá, és azt találta mondani, hogy Áradás és Árvíz van, és neki elsőként kell a gátra kifutnia, mert a homokzsák kevés, az erő kevés, és ezen daliás Úr imái nélkül, amit meg tudott érteni, semmire se mennek a Honvédők, és mindent elmos a szürkésen gomolygó mocskos Duna árja!

Eltakarodsz már tőlem, Te Ebadta Hunja, kell nekem, gondolod, a gátvédő, homokzsák szerep, mint egy díszpinty-imádkozó! Erre az ő Gálája úgy megszeppent, hogy tíz évig nem mert menni Dalí Úr tájára sem, hiába integetett az a levegő égen át, és küldött cuppanós csókokat az éterben, és suttogta kedvesen a fülébe, hogy Istennőm, úgy imádom, az az istenverte Nő csak azt válaszolgatta, hogy Istent imádjuk! Epp azért - mondta Dalí Úr, de mit sem segített, mert az ő Gálája folyton egy virágos kertről és kis házról ábrándozott, és nem foglalkozott mint egy Istennőhöz illik, - pedig tudvalévőn az volt -, az Ég Uralásával, mert mint minden Nő mindig más kell neki mint ami van, és ő, az ő Gálája a szabadság és szerelem bajnoka nem akart uralkodni! Utálok minden hatalmat - mondta. Téged szeretlek határtalan, és ekkor Dalí Úr ahelyett hogy Testét végigcsókolta volna olyan állati hatalommal esett neki a Nőnek, hogy az eredmény az lett, hogy Testét megcsókolta, szemét ízeire szétszedegette, - így végre látsz majd -, haját milliméteresre vágatta, hogy a szerencsétlen úgy nézett ki mint egy koncentrációs tábori szökevény, hiába kérlelte a Fodrász fél órán át, hogy ő ugyan ezt a haját le nem vágja, az ő Gálájának kísérletező kedve lévén akkor éppen Assisi Szent Klára szerepét alakítván, úgy gondolta, hogy ha már nem kell Dalí Úrnak, akkor a világ összes pestisesét, leprását neki kell meggyógyítania, nohát, gondolta Dalí Úr, kedvemre való e hölgyemény, úgy tud játszani, hogy pillanatra se tudhassam róla levenni szemem, ami pedig a tehetség kész bizonyítéka, és miután az egész belváros azon röhögött, hogy Dalí Úr kibújt a Krisztus Szoborból, és az ő Gálája elé vetette magát, és a Világ összes Kertjéből a legkülönbözőbb illatú és színű virágokkal kedveskedett az ő Gálájának, az úgy megijedt e váratlan csodára, hogy elkezdett sikítózni, hogy Félek!, és kiszaladt a Belvárosi Templomból. Dalí Úrnak pedig már a futás gondolatára is inába szállt a bátorsága, és bedobta a törülközőt, mielőtt még mély letargiába eshetett volna, és azon gondolkozott, hogy hogyan tovább e Szent Klára Magdolnával, ki egy véle a Keresztjén, de megijed a hódolat virágaitól..., és ekkor majdnem becsukta az ablakot, de egy váratlan meleg fuvallat megakadályozta őt ebbéli igyekezetében, és karosszékebe zuhant..., és másnap arra a megnyugtató érzésre ébredt, hogy Halott!, és ez minden dolgok legigazabb rendje halottnak lenni, de arról az ő Gálájáról csak nem tudta levenni a szemét; egy delejes vonzásban daliás szemeik folyton egymásba akadoztak és csimpszkodtak, és nem tudtak szabadulni egymástól...

2. kép

Gála Klára Gravida halott! - üvöltött Dalí Úr fájdalomában a nyolcadik égben, és tizennyolc évre üvöltő oroszláná változott, mintha az egész agyát kikanalazták volna egy eszement agyonrázott, agyonütött, agy rázkódott, egy megzavarodott elméjű gáláns és daliás Úr üvöltött a nyolcadik égben mennydörgőn és csendes hallgatagon. Én öltem meg - mondta, és mosolygott, és látta Gálát csonkjaiból új életre kelni, és hogy ezután minden rendben menjen ráküldött négy fehér köpenyes mütös orvost, kik mindent tudtak életről és halálról, és ahelyett hogy Gála szívét visszaadták volna az életnek, kioperálták és rácsok mögé dugták... egy istennő szíve börtönben volt az aznapi világhír az istenek birodalmában, de az istenek tudják, hogy mi az emberek birodalmában egy élet, az istenek birodalmában 10 -28dikon másodperc, és hagyták lassan elvérző, annál hevesebben dobogó szívét a rácsok mögött elsorvadni...

Gála Klára Gravida egy halott, nem létező Istent szeret, és minket, kik az istenek vagyunk fél vállról vesz és magát sem tiszteli, így míg józan belátásra nem tér addig a börtönben marad.

Gála Klára Gravida ahelyett hogy bevárta volna szíve lassú elhervadását, és az agónia, a lassú kínhalál egeket is fel -, megrázó kínjait elszenvedte volna vagy átmászott egy fénysugár követeként a kulcslyukon, vagy egy hatalmas női mellet formázó dobogó vörös kősziklává, - dobogó kővé -, változott, hogy a szíve illetén dobogása hallatán egy örökkévalóságig nem alhattak az istenek, ezért elrendelték Gála Gravida szíve szabadon bocsátását, mert az istenek a Gála Gravida felől érkező zajok és fergeteges lárma és fülsüketítő robajtól már nemhogy aludni nem tudtak, de lélegezni se immár, mert Gála Gravida szíve folyton minden őket, az isteneket szolgáló egérlyukból, patkánylyukból, pokoli gyűrűből feléjük lihegett eget verő ocsmánysággal egy kísértet hangján hódítván és csalogatván, hogy szeretlek benneteket! Az istenek e Gála Gravida szívetől úgy megrémültek, mert az mindegyiküket lassan de biztosan kifárasztotta, felőrölte és jó étvággyal bekebelezte mintegy kannibál, és folyton kacagott jóízűn, mint egy kislány és azt suttogta, hogy szeretlek benneteket!

3. kép

Szeretlek benneteket! - kiáltotta Gála Gravida, de kopjatok le végre rólam inkvizítorok és rendőrtisztek és maffiózók és a világ összes halott ügynöke, egy halálgépgyár rendezői és fogaskerekei kopjatok le végre, vagy hozzatok sok kazal virágot Dalí Úrral holnap kötendő esküvőmre! - üvöltött Gála aranya, és miután ezt kiáltotta mély meditációban körüludvarolta a világ összes rendőr-maffiózóját, inkvizítorát és fogaskerek halálos ügyintézőjét, hogy Dalí Úr el se bírta képzelni, mi ütött az ő hön szeretett Gálájába, de állta a sarat, és próbált lépést tartani a történésekkel, mert a világ rendje, hogy a fehér kígyó a fekete kígyó farkába harap, de ez még csak egy rendőrállam és én ÉLNI akarok és levegőt venni, hát Gála asszony végigcsókolta a világ összes rendőrtisztjét és inkvizítor-maffiózóját, csak úgy dőlt a lé, a Pokol aranyai árasztották el akkoriban a Duna-medencét, mikor Gála asszony a Hungarokért túlélni akart minden kínzást és megaláztatást és perpatvaros pokolt és csúsztató intrikát és rágalomtanyát, és a szíve dobogott, hogy fellármázta és felrázta az egeket a Tudás népét uralomra juttassa a Fény városát!

Mikor pénze nem volt, hónapokra visszahúzódott tisztulni a környező hegyek erdőségeibe és futott és futott, míg üvöltő fekete oroszánok kísértették, de megtörni nem bírták, és bár a kutyákat is ráuszították, az összes rémesen vicsorító átokfajzat megszelídült Gála izzadt bűzén: magukra ismertek, és mély, életre szóló barátságot kötöttek vele; Gála Gravida így élte túl az udvari intrikákat az erdőségek lomjai közt időnként összekacsingatott egy-egy Nagy Úrral, mire ezt az Úrinőknek elbeszélve mindenki az utolsó szajhának és kurva kémnek tartotta az Úr és az Úrinő mind Gála Gravidát; egyre forróbb lett körülötte a levegő, de nem értette, miért....

4. kép

New Yorkban már csaknem egy éve nem álltak az ikertornyok, de megmaradt ott egy árva kereszt, és még nem jött létre Emlékpark az áldozatok tiszteletére, de virágokkal és levelekkel emlékezett ki-ki a szeretteire, amikor egy Nő csak futott csak futott galériából ki és be, képektől képekig, és heteket töltött Szépművészeti Múzeumok képzőművészeti tárlatain és írta fejben a művét, miközben titkon örült, mert egy Férfi úgy lihegett körülötte mint egy kiskutya, de a Fasz épp akkor állt föl New Yorkban az ég összes energiájának hevességével, mikor a Nő a műalkotásokba temetkezett és fölöttébb járta volna végig New York összes bárját, pubját, kis kocsmáját, ahogy tetszik, mint e kisfiú faszát nyalogatta volna, bár nyalóka ide vagy oda szerette, mert jó íze és jó illata volt, de ne most - üvöltött rá Gála asszony a

Kisfiúra, nem látod, hogy mással vagyok elfoglalva, és mikor az a New York öble szigetei között imbolygott, és egy párra meredt, kik ők voltak, és megkérte a Nőnek a kezét, a Nő évtizedekre a Szabadság-szoborba költözött (New York és Budapest) közt ingázva, és le se vette a szemét a kisfiúról, holott az már rég máshol játszadozott, és csak időnként érintette meg a kis New York-i kaland eltévelyedett útjának emlékei égető zivatarként vagy parázsló oroszlánsörényként a szívét...

Nem érted meg Dalí Úr, hogy áldozatok vagyunk kivette a Duna-jegén, és nincs, ki tehetne róla, hogy így alakult, de elkávéztuk, elbarikádoztuk, elhallgattad és elhazudozgattad, és nincs bocsánat csak nálam, de az kevés, és nem menekülhetsz, és nem menekülök már, de kezeidbe sem haldoklok többé, miután úgy feküdtünk, mint agy-halottak a Duna jegén, és a Nép Koronás királyt kiáltott..

5. kép

Miután Gála asszonyt a Varázsló darabjaiból végre újra összeillesztgette a csonkhoz a fejet és karokat és combokat és lett újra Több Fény, és olyan volt mint egy mozaik, vagy egy montázs e Mary Shelly Frankenstein, és mindenki fellélegzett, hogy mostanra jó illatok szövetkeznek majd a hazáért, a kisfiú azt találta írni, hogy Gála Gravida őt végleg elvesztette most és holtáig őt fogja visszasírni, mert ugyan már úgy törődni véle senki se fog immár, mint valaha ő törődött, és ez mint egy hatalmas kardvágás volt Gála Gravida szívének egyenesen irányítva, hogy ő mint egy tetem egy hulla halott azonnal elterült, kidőlt, és évekig mosolygott mint egy agyalágyult, de senki se bírta egy szavát se venni mert csak menekült és menekült és mindenkiben ellenséget szaglászott, mire a kisfiú látván mit tett, hol hátat mutatott egy fekete elhasznált, rongyos agyonszakadozott szürkés Rongynak, Gála Gravida Dulcinea Beatricéjének, hogy az hátha újra szerelemre éled iránta, vagy meglátogatta, és míg a Nő idiótán mosolygott, és szavát se lehetett venni, csak Halál Uramat, Halál Uramat ismétlően hajtogatta, addig a kisfiú egy másik Nővel smárolt a Taxi-Park kellős közepén, hogyha Gála már halott, legalább ő le ne maradjon semmiről - így és helyesen gondolkozott.

Gála vére lassan csordogált, és vérében nyomot hagytak az istenek, és Aditi-Innana a szerelem, a harc és a termékenység istennője virágaival hintette telis-tele Gálának elfolyó vére patakjai mentén a sírhalmait, egy egész hun hadsereg maradéki támadtak fel vércseppjein a Szent Asszonynak a Szerelem Istennőjével rokon szent céda cemenének..., mert Csaba királyfi csillagösvényen...

6. kép

Chicago belvárosában egyenes gerinccel álltak a fehér vitorlások árbocai, míg Gála Gravida, ha nem képek előtt írt, hát kegyetlenül szenvedett, mert szívében három Férfi, más néven a világ Három Legnagyobb Ördöge volt és fekete praktikájuk gyakorlataként kémeket küldtek Gála Gravidára, ki mit sem sejtőn elárulta, hogy Három férfi él a szívében, nos e Három Ördög összefogott, hogy jól megleckéztesse Gála Gravidát, hogy mért nem csak egy, de egyik legyenek én bennem, gondolta Gála Gravida és égnék fordította szemét, miközben a három ördögfi egymással, avagy egymás ellen szövetkeztek Gála Gravidáért vagy ellene és ezt így két évtizedig, hogy a Nő nemcsak szépen megőszült, de bibircsókós lett az arca és inkább egy rossz mostohához és vén boszorkányhoz hasonlított, mint frissen ficánkoló pisztránghoz a hegyi patakokban..., akkor valaki elkiáltotta magát, hogy Hazaáruló, mármint a Nő, Kiszáradt Vénlány, nos akkor volt csak nagy a tűzvihar és támadás, mert mindenki rípiyára szétlőni igyekezett a fejét, mint megérdemelten egy kurva tetű kémnek, mintha nem

minden második pajtás az lett volna, csak épp a Gála Gravida törte máson a fejét: a Magyaroknak akart írni! Kiszáradt Vénlány! Erre ő mintegy Őzike kizárólag az erdőben biciklizett, és az őzek és szarvasok, vaddisznók kicsinyeivel sereglettek hozzá, és a kerecsensólymok és sasok szélesre tárt szárnyukkal hasították a levegőt - így védvén Gála Gravida lelkét, míg ő menedéket lelt az erdei tisztásokon és ösvényeken és a templomi orgonazene tiszta hangjain, de ha az orgonaművész Férfi volt az úgy tett mintha Gála Gravida rögtön helyben ha nem is elcsábítani, de leteríteni akarta volna, pedig az a nyolcadik mennyországban lakmározott az angyalaival, és rá se hederített holmi orgonaművészi lélekre, ha hullt rá az égi manna, a Liszt a Felhők Zsákjaiból....

7. kép

Gála Gravida akkorát üvöltött, hogy nem csak az összes ég minden angyala felé szárnyalt, hanem a poklok minden ördögei összesereglettek szövetkezni ellene, de hiába fenyegették meg, hogy hagyj már abba, ő Gála Gravida csak üvöltött, hogy kínja fellármázta az egeket és a poklokat, hogy minden ördög és minden angyal egybeszaladt, és úgy öltre mentek, birokra keltek egymással, úgy egymásba olvadt egy Nő miatt a sok lélekszellem, hogy már a Gála tejfehér ködében senki se látta ki kicsoda ez volt ugyanis a Menny és a Pokol házassága, vagyis az Elvesztett Paradicsom angyali és ördögi harcai, hol a nagy dulakodásban mint egy szivárvány olyan volt az ég, senki nem volt leválasztható a másiktól, és különben is milyen kis rezgéstartományon, a spektrum mily kis tartományán látunk színeket is egybe mosódva, mert minden egyé lélegzi magát a nagy dulakodásban szétválaszthatatlan, és mire e nagy elvegyülésből kiválsz, Te Gála Gravida olyan vagy, mint egy Tört Tükör, mely darabjai újra és újra összeállnak a szívedben színről színre látni nem az álmaid kivetüléseit, hanem, ha elég bátor vagy a valóságot -

Őseid hegyét ne hagyj Sólyomszem, Szivárványszem!, ultraibolya -, infravörös... hullámok hátán is a kommunikáció, és különböző frekvencián ha legelteti is az Univerzum a nagy Halál elméit, és elmosódott színárnyalataikon egymásba és összecsókolóznak is a habok és hulláink összekocognak is, és jégbe hűtött pezsgőt nyitva koccintanak a pezsgés agyi hullámain mint angyalok kezeskednek a jövőről...

8. kép

Dalí Úr az ő Gálájának még véletlen sem egy almaültetvény összes almáját negyedelve magyarázta el kedvesének, hogy mennyi is tulajdonképpen az Idő, hanem az almaágakba körteágakat oltott, és az újonnan világra jött termést lehallgattatta.

Hát nem érted, amit én a Nagy Csönd hallgatásán pantomim mutogatok neked, hogy Kuss a Neved, és ha már más vagy mint én fogd be a pofád, vagy én fogom be neked?

Hallgattak...

És lassan a Kert kivirágzott a nyolc folyó vidékén, csak ők hallgattak tovább; így hallgatják agyon egymást, mint bűnbakot az ellenségeiket az ellenpárt szócsövei; így vonulnak ki halálra a Világ legszebb Parlamentjéből, ha a Másik beteszi a lábát...

Dalí Úr ha Gálát időszerűtlennek tartja, akkor Gála vár...

9. kép

Az almaültetvény almái idővel rögtön megsúgták DalíGálának az időt, mihelyt tudni szeretnék volna, ilyenkor egymásra mosolyogtak, kuncogtak, mint egy kisfiú és kislány, és elszaladtak a világ végére örömben, amit mások menekülésnek fogtak fel...

Az almaültetvény fáira aggatott, függesztett órák úgy megnyúltak, mert az örökkévalóság emlékezetében is egy perc néha csigalassúsággal múlik, míg máskor egy hét is száguldván rohan, hogy utol nem éri senki...

Egy lopva rajtakapott pillanatban a Kert fái alatt Dalí Úr egy Fehér Lepedőbe csavarta az ő Gáláját, hogy az lélegezni se bírt, levegőt sem kapott, így senki nem hallhatta, amint a Nő sikít és süvölt, hogy Levegőt!, én Attila király itt vagyok...!, talán jobb is így, mert biztos az Őrütl naplójában képzeltek volna magukat, nem egy szerelmes pár át- és agyonizzadt lepedőjébe belecsavarván maguk kutatván a hun-magyarok rótt, azaz rovásírással írt szent iratait...

10. kép

Olyan vagy, Gálám, mint egy vörös bömbölő múmia, és karjaiba vette agyonkínzott testét az ő Gálájának..., miután éhhalált és szomjan egyként haltak a sziklasírról el nem hengerülő kő barlangjában, mint Aida rabszolgaasszony... Istennőm, hol a stukker - kiáltott föl, olyan a házam, mint egy lövöldetér, nincs más, mint megkövesedett tyúkszar és szitává lőtt Fej..., miután az elgázosított és elmérgezett légtérben mindenki a barátját fejezi le, így a végeredmény épp ugyanaz, mintha ellenség az ellenségnek, de miért egymást kaszaboljátok le - kiáltott a Magyarok Nagyasszonya, Gála asszony, és kikacsintott a bús, viharos felhőjű egek közül...

11. kép

Ha Dalí Úr mérges volt, vízbe fúlnak csúfolta szerelmét, és elnevezte Bánk Melindájának, vagy Hamlet lett, és az örület vizeire kergette az ő Ophéliáját..., akkor az egész Udvar évekre attól lett hangos, hogy Gála megőrült...

12. kép

Eltelt milliárd éjszaka és az azt követő éjszakán nem várta meg Dalí Úr, hogy Gála újra üvöltjön egyet és paranoiás skizofrén gyanúsán kórházba kerüljön, hanem ráfogta, hogy szerelme, Gála asszony most nem a Százak vizeiben, hanem egyenesen a Föld valamennyi hullámába megmártózni igyekszik, így a hullámozása el fog tartani még egy ideig...; világszöttek ide vagy oda, mikor a házak sorra imbolyogni kezdtek, és már senki se tudta ki kicsoda a sok szitára lövöm lövedéktől a fejében, azaz a fejek oly kótyagosan imbolyogván gurultak, hogy a házak belső udvaraira eső emelet korlátjai is mind az udvar felé kezdtek bedőlni és beszakadozni, hogy ott már élni nem lehetett...

Apám házának szerkezete egy aknamező..., mert apám vagy hátat mutat, és nem törődik velem - panaszkodott Gála Dalí Úrnak, vagy dülöngél, vagy fogja magát, és kiugrik az ablakon előlem, vagy a kezét húzza vissza, ha meg akarom fogni, vagy mindenáron el akar

rabolni, pedig nem is szeret, hanem titkon gyűlöl....; hisz sose akart gyereket, nemhogy egy Gálát, ki port nem töröl, de porba ír, és nem érti, hogy nem kell senkinek, mert neki se kellett már, és a Jó büdös Istennel el nem hiteti ebben az életben, hogy ő a Nap, és hogy jól jár vele valaki is, tehát kell...

Gála ekkor szeméit az égre vetette, és elméje bár milliárdnyi darabra hullott és agyát ripityára lőtték, ezért ott feküdt a város szívében felravatalozva, és jöttek rá a darazsak, a legyek, azért a Szent István Bazilika még ma is áll, és Gála az Árpád-házi szentekhez:- István, Imre, László, Erzsébet, Margit, Kinga, Hedvig és Piroska imádkozott -, míg a légteret ellepték ördögök és angyalok, és a Bazilika kupolája alatt oly nagy dulakodásba kezdtek, hogy már azt se lehetett tudni ki kicsoda, nos ekkor Gála asszony úgy vélte, ha homokba mint strucc nem is dugja fejét, de kivár, mert az ocsút a búzától, és különben is szeretett az mindenkit, volt kit kényszerből, - erőszak, vágy, magány és elnyomás okán, volt kit igaz hű szerelemmel -, de míg cseveg, semmiről mesél és regél a felszín, hallgat a mély, és szíve titkát és titkait soha senkinek nem fecsegte el, így nem sejtette őket senki, mert akik gyűlölték, vagy szerették úgy is tudtak mindent, minek hát a sok hűhó semmiért...

Gála teste ha nem is bedarált sonka, de nem is feltétlen a Bazilika Kupolájába ki- és megfeszített Ura és Istene, és nem is a Gótikus Katedrálisok Tornya, így hát Dalí Úr megnövesztette bajuszát és az égnek fésülvén pöndörítette, hogyha nem is mint egy hústorony fallosza meredt is az égnek, hanem mint a magyarok bajusza, és kardot rántott, ha kellett párbajozott, és díszmagyarba öltözött..., mert Gála az ősi Hun - Magyar Nemzetnél jobban senkit és semmit nem szeretett..., ezért ha csak tehette mezítelen ült meg minden paripát, és hosszú hullámos gesztenyebarna haja lobogott utána a tűző napfényben, vagy a hallgatag telihold fényén...

Ekkor a hunok k. e. 8. században Belső-Mongóliában éltek, rovásírással írtak sziklákra, selyempapírra ecsettel, és katonai demokráciában együtt döntöttek sorsukról, míg hadakoztak fejlett kézműiparuk volt, fő jövedelmük az állattartásból, de mellette kereskedtek, és gyönyörű geometriaalakos és állatmintás művészetük volt -

Dalí Úr rémüldözött, mikor Gálája mezítelen egy szál karddal nekiment a Pokolnak, és a Pokol mélyéről kiáltott, Uram hozzád, hogy szabadíts meg: Segítség! Segítség...!, akkor Dalí Úr nem volt ijedős, de minden haja szála égnek állt, és természetesen, mint az Úr Lovagja hajadonfőtt és mezítelen kard nélkül kihozta Gáláját a Pokolból, hogy, hogy csinálták, senki se tudja, de a világ összes autópályája bedugult, éktelen lárma és jajveszékelés hallatszott, de ők, DalíGála megúszták pár horzsolással és égési sebekkel...; de amit mindezek után Gála Hercegisasszony az ő Dalí az Úr Lovagjától kapott az nyomdafestéket nem tűr, de Gála még évekig az eset után vagy remegett és ijedezett, vagy sírt, vagy hátra szaltókkal vágatott az egeken és örült magányában csak ordított és üvöltött, az istenek hiába szánták Dalí Úr haragja határtalan volt a billiomodik hatványon...

Ez a SZERELEM...

13. kép

Mondjátok - üvöltözött Dalí Úr, van ennél idiótább, hülyébb és elcseszettebb, szerencsétlenebb és nyomorultabb, azaz elbazilikázottabb Nő ezen a hét heted országon, mert lemegyek

akkor én érte az Alvilág mélyére a Fehérlófia, és Gálám helyébe ültetem a Felhőkbe, hadd lógassa lábát, azért a Nőért én Gálát lecserélem, csak mellettem lehessen örökké, hogy én felügyeljem minden szava borsát és minden mondata fényét és sóját, nehogy rosszat tudjon írogatni rólam...

14. kép

Dülöngélő házak beomló emeleti kerítései között egy-egy töklámpás, és a belső udvaron Dalí Úr pödri bajuszát, és míg apja el is fordul és csak hátát látja folyton és visszahúzott kezét és a tőle való menekülését, egy bicikli, egy aktatáska az iratoknak, és Gála hölgyike kislány nem hisz a szemének, de örömkönnyekeket sír édesapja mellkasára, kivel madarat lehet fogatni örömeiben, és akkor apja nem megy se piálni, se pszichiátriára látogatni, se hangversenyre, se templomba, se a város összes kocsmájának útját nem járja be aznap, hisz ez mégis a főváros és sok a kis kocsmá, hanem feje Gála mellkasára esik, és sír....

15. kép

Egy nyomorúságos szobakönyha nem messzi a magyar történelem egyik szimbólumától a Terror Házától, és a sivatagi hosszú és pipaszár lábú elefántok, és égőnyakú zsiráfok árnyékában Gála megküzd a Zongora billentyűzetén lelke isteni dallamiért és egymagában egy szál karddal és mezítelen nekimegy a Terror örökségének, és bár összezár a pokol és bilincsei kezén lábán és fejében a fekete csápok, miután mégis eleresztik már a fehér csápok sem érik el, csak az isteni zene dallami kergetik egymást a klaviatúrán egyik szólam hömpölyög át a másik szólamba, egyik patak a másik patakba, és lesz folyó és folyam, amely a tengerbe ömlik a folyam torkolatában: ezt fessd meg Dalí Úr az Ártatlanság Múzeumába, mert úgy szeretlek süvít Gála....

16. kép

Miután Dalí Úr Gála agytekervényeit mind kannibál módjára kikanalazta, kirándulni hívta Szerelmét, leheveredtek a zöld pázsitra kankalinok és százszorszépek között pacsirta és csalogány dalára pillangók szálltak és táncoltok a fényben egy genetika által megrajzolt koreográfiára, és Dalí Úr akkor úgy megdugta, dugaszolta az ő Gáláját, mint egy Vadállat, hogy a Nő a zsarnoki terrorja alól sose akarjon többé kitörni és máshová elmenekülni, és Gála készakarva maradt hát... az Ostor ott lógott bekeretezve a Szoba falán, és elég volt, ha Dalí Úr Keresztre nézett és Gála rögtön énekelt, és az Ostor hallgatott mozdulatlan..., így szerették egymást....

17. kép

Hol az a fékevesztett, pokoli, férges, és agyonszakadozott Cipóm! - ordította Dalí Úr, és Gála szemét, ha ilyenkor ellepték a könnyek, szívére ölelte a Nő buksiját, és mindent azonnal megbocsátott, és néki minden megbocsátatott...

A kerti ház udvarán a diófák alatt henteregtek egy kicsit, hogy a hancúrozástól és hempergéstől csak úgy hulltak rájuk a szőrös férgek a fákról, ilyenkor Gála, mint egy kislány körüljárt a kert szegletén és minden virág fejét ujjai közé fogva leszakította a virágok fejét és

nagyokat kurjongatott hozzá és hahotázott, ráült egy hintalóra és kiperdült örömeiben a világok világa összes világaiból is, mint egy búzaszem, mely jó földbe hullik....

Dalí Úr ezen időt arra használta fel, hogy meditálván nézegette a Csendéletté összerakott frissen szedett és megrakott gyümölcstálat, a gyümölcsökön a vízcseppek mint az igazgyöngyök, és Gála fejét képzelte hozzá, jó nagy dudákkal, értsd Gála álló csöcseivel az Ég felé, mert ez az állás az Ég felé párhuzamosa kötötte össze őket egy balos keresztet egy jobbos kereszttel, kéz a kézben, nem pártokra kell ám gondolni, hanem ecsetek és csöcsök párhuzamosaira a kézben mint a keresztút napjai metszik egymást a végtelenben, ami nagy baromság Dalí Úr szerint, bár négyszögesített körök voltak DalíGála heppjei, pedig szintén nagy baromság..., és mire mindezt végig élték és gondolták és elmélkedtek, úgy felforrósodott a homlokuk a koponyájukon, hogy kénytelenek voltak egymásba elvezetni hóháztartásuk mint egy télen állandóan fűtött kazáné örök hevülésük egymásba elvezetni....

18. kép

Mit akar tőlem? - üvöltött rá Dalí Úr az ő Gálájára, és ezért Gála asszony úgy megsértődött, és mint egy mimóza megszeppenvén összerázkódott, hogy azt találta mondani Semmit, és évekig nem látta aztán Dalí Urat, - nem akart terhére lenni -, és félt, nehogy azt gondolja róla a daliás, hogy egy ragtapasz, mi nem kopik le soha, és ragad, mint a kosz...

Ekkor történt mégis, hogy Dalí Úr házába Gálát becsalogatta, és szép lassan komótosan kevergette a vaját a mézzel, és kente a kenyérré, hogy mihelyt Gála hahotázni kezdett azt mondta neki édesen és kedvesen, hogy megcsípett a hülye kígyó, az pedig bosszúból Dalí Úr kopasz fejére loccsantotta a reggeliző csészéjéből a pár korty maradék tejet..., ilyenkor Dalí Úr halálos nyugalomban mint egy agy-halott ücsörgött tovább a reggeliző asztal mellett, és se szó se beszéd, de megtáncoltatta az ő Gáláját, és örömeiben nagyokat kurjantott a fejében közlekedő tengernyi biciklis és autóstoppos és autóparkos láttán, akiket ő irányított, miközben Gála táncolt és énekelt, hogy rengett belé a Ház és kicsinosítom, kidőlt, bedőlt, ütött-kopott, hát itt vajon, ki lakhatott, ez bizony az én házam és mától fogva a Tiéd is, így szól a Rigócsőr királyfi meséje Domján Edit mesemondásában...

19. kép

Dalí Úr feje tetején a pár hajszál ilyenkor kedvesen danolászott, mint szarvasagancsban az információ, és madárcsőrben az ének..

A Ház mint egy Elvarázsolt Kastély, és benne a labirintusos folyosók, amint tekergöztek benne a kislányok és kisfiúk, és örömeikben sikongattak, vagy félelmükben sikítottak, mikor eltévedni látszottak, ilyenkor Dalí Úr, ki nem kedvelte a gyerekeket maga is egy kis gyerek lévén kényeztetésre és anyaöltre vágyott, mágikus tükröket tologatott a gyerekek elé, hogy azok rémületükben tótágast álltak, cigánykereket vetettek a tükrök egymásba eső vonalain, és az utak úgy csúsztak ki lábuk alól, hogy öröm volt nézni... ilyenkor volt Dalí Úr gonosz, és féltek is tőle a gyerekek nem mint egy törperegimenttől, de mint egy gonosz varázslótól...

A Kínok Házában, hol az Embert mócsingos péppé verték, és halálra kínozták ártatlanul, csigára húzták a gerincét, vagy a büntető zárka fél négyzetméterére zárták, na poklok poklai el véletek, és ne vezessetek rosszul, de szóljatok, ha már most én vezetek..., de a magyarok házai, jaj ne legyenek mindig a terror és a kínok házai...

20. kép

Jaj csak Gálát biciklizni ne kéne tanítani, mert akkor rögtön Porschét, avagy Mercédészt akar...

Gála azután évekig imbolygott biciklijével magányosan végig, keresztül-kasul a világok világain, és várhatta Dalí Urat, mert az vagy kardoskodott, vagy csatába ment, vagy festegetett, vagy nőzött, vagy piált, hát Gála egyedül imbolygott... nem kellesz, nem érted - üvöltött rá Dalí Úr, és azonnal letépette Gálát, és évekig foglyul ejtette, hogy tudja is meg az a Nő végre, hogy merre is lakik a magyarok Jó Istene -

21. kép

Szex no kommentálva...

Az Erotika pedig mint a Hajnal fényugári, avagy vágyakozás villámcsapási az éjszakában, mi eléget, vagy egy hullámmozgás két lélek és szellemtest között, mi egymást folytonosan átjárja és megtermékenyíti, vagy erőszak bilincse, hogy el nem engedlek, és nincs erőd többé elhagyni engem...

A Halál azonban mint egy Fekete Felhő, mi fojtogatja az embert és el nem hagyja, mi mintha állandó tűzben égetné az elmét idegtépő, fülsértő hangfoszlányaival, agyat sértő mátká, ki halálra kínoz, ha élsz, zivatarjain, mit ereje produkál...

... és a két halott DalíGála imádkozott és elterült, vagy fülsüketítőn veszekedtek, és egymásnak estek, ugortak, egymásnak hátat mutattak, és gyűlölködtek, tán mert megijedtek önnön erős érzelmeiktől, hogy azok megsemmisítik őket, így inkább, ezt megelőzve öngyilkosok lettek, nehogy a másik ölje meg őket -; mégse bírták egymást elveszteni, és körük sereglettek az ég angyalai, a forrásokon feltörő vízsugarak táncoltak, a madarak énekeltek, a sivatag kivirágzott, mert Dalí Úr az egeket ment gyarmatosítani, hiszen nem bírta elviselni az ismeretlen ismerőst, a Halált az Élet ellen, és kikergette magából összes tudattalan felettes, ismeretlen szellemeit, hogy legyél, és elűzte magától átkozott tudattalan lelkét -, akkor megnyugodott, mert maga volt, de nem egyedül, hanem mind vele volt kiket szeretett..., de még mindig nyugtalan volt, ha Gálára gondolt, kit életénél is jobban szeretett...

... és még Gála olvasott és írt, Dalí Úr nem lehetett soha se tudni mit csinál, mert életét titokba burkolta be..., és csend és hó és halál, és friss hótakaró a temetőn és a telihold árasztja a fényét -

...ha Dalí Úr kirúgott a hámból, és esetleg nőzött, azt Gála mindig tudta, de ezt Gála iránt érzett határtalan szerelmében cselekedte meg, és a szálaik még sűrűbb szőttessé szövődtek a mintázatokon...

egy elárvult csónak kettőse, egy sivatagi rózsa a kék égen, és ha holt vagyok is veled, szerelmem..., ha tested nem is egy katedrális, de egy vágóhídról szedegetem tagjaid és illesztetem össze..., de remélem nem lesz baja a magyarnak..., és fekete papírra ákombákomokat, a fehér fény - és fehér elektromos betűket írogatod egymásra, hogy a Mű teljes legyen egy Nemes Fehérke, Havasi Gyopár -

22. kép

Más is maradjon mint Lövöldetér, Gála úgy döntött, hogy életben marad, és a lövedékek, a spionok és spiclik között olyan jól lavírozott, hogy hol az egyiket kötötte be szerelemmágiával, hol a másikat; így éldegéltek Dalí Úrral.

A szerelemmágia a legveszélyesebb, mert a lövedékek között nem alszol el, a szerelem elaltat, azt sugallja, hogy már a készbe értél, nincs semmi dolgod ezen a világon: mégis kinek csak a mágia része van, és nincs szerelme, hamar lebukik; előbb utolérik mint a sánta kutyát, mert felfújt lufija, - rövid ideig tartó vágy, akarat, sekélyes érzelmek, érdekek mezején -, gyorsan leeresztődik külső nyomásra, az érdekek és érdeklődések változó alakulása lévén; a szerelem a legistenibb adomány, és csak a bennünk élő istenarc adománya a tiszta víz forrásán belőle megszülető Élet: olyan lett testem szelleme mint a Nap ontom ugaraim, és az veszi mindig ki rászorul, leginkább látom is, máskor csak érzem, hogy veszik, de nem tudom, kik... a Nap nem maga irányítja sugarait, hanem sugárzik, és van befogadója..., ha van..., mégis nem véletlen az, ki is fogadhatja, de rejtelmek zengése körül, miként és hogyan is van ez a szellemek fizikája nyomán... valami adok-veszek mobilitása van, és a valódi értékek és érdemek mentén történik, és adott szellemi erő, ki értesül jelenlétéről, kinek muszáj... a természet és a kegyelem és az isteni gondviselés törvényei szerint...

Egy ember neuronjai lehetséges kapcsolódásai száma több mint csillag az univerzumban, tehát egy ember minőségi értéke egy lóversenyen legyőzi a csillagok lehetőségeit... például szerelme mérföldek távolságában is megmentheti szeretteit a szerelmével, és elpusztíthat valakit gyűlöletével...; a gyűlölet és szerelem, a gonoszság és szeretet harca törésvonalai mindig a legfontosabb törésvonal lesz az emberiség életében, mert a legelemibb az akarat energiája mentén... az érdekek és erőviszonyok, az értelem hálózatai erre épülnek rá, az ember ösztönlény marad elsősorban intuitív, tudatlan megmagyarázhatatlan vonzalmakkal és taszítások választásaival és kötődéseivel gyűlölet és szeretet mind kötőerő, és így szerveződik mély és tudatlan, ha kell hormonális állati ösztönök alapjain a történelem: talán efelől érthető meg a karma, és amit egynek a legkisebbnek, nekem teszitek példázata... semmi nem vész el, amit a másik iránt érzünk és cselekszünk: lenyomat marad egy leheletnyi finom hálózaton a szellemünk az emberi szellemi láncolaton erőnlét, a lélek és szellem sajátossága szerint... és folyamatosan alakítja a szellemek rendjét, akikhez tartozunk, akik felé fordítjuk tekintetünk, akiket szeretünk, gyűlölünk... az egész egységéért, a másikért mi nem felelünk... a magunkét kell rendben csinálni, és minden megy úgy is az elrendelt úton, mert máshogy nem lehet... mégis felelősek vagyunk egymásért..., és ha ezt nem tudjuk visszaüt ránk előbb mint gondolkánk: ez a természet etikája, amit őseink tudtak... még az ellenség szabadságát is tisztelték: csak az uralkodó körüli törzsfők, az Udvar, ha kell tartottak rabszolgát; minden ellenséges rabul ejtett katona „szabadként” betagozódhatott a katonai demokratikus rendbe...

23. kép

A természet amint a beavatottak rendje hierarchikus: mégis ez a leginkább problematikus kérdés mára. Az első természetén létrejövő második természet az ember által létrehozott ipari környezet kitermeli harmadik, azaz virtuális természet adta sajátosságait és törvényei, amik ugyanúgy visszahatnak az emberre és viszonyaira, életére a társadalomban mint az ipari környezet... nem lehetünk naivak, hogy a háborúk, a termelés és minden emberi kapcsolat minősége és sajátossága napról napra gyorsabban változik mint mi követni tudnánk... erre rátelepszik a bizalmatlanságból, a titkosszolgálatok mindent átszövő rejtett uralmából adódó hatalom és félelemkeltés a fennálló technikai lehetőségek segítségével, és a 100%-ban eltorzítható kapcsolatok, amiket nem segít meg a hallgatás filozófiája, mert szellemeink iránt

alázattal tartozunk, és jelenségek könnyen félremagyarázhatók még a szavak is, mert épp a fennálló viszonyok miatt a sikeres nagy szellemek nem mutatják ki valódi érdekeiket és taktikai-stratégiai terveiket: a tűz közeli értesültek pedig mindig manipulálni tudják a kicsiket..., és nagy szellemek játékszerei könnyen lesz az ember... a naivitás, a rossz helyzetismeret, a felelőtlen beszéd és tett és cselekedet mind káros ... a szabadosság is a szabadság helyett: az első egy felületes kiszolgáltatottság az adott helyzeteknek, az utóbbi a legnehezebb rendezettségéből történő cselekedetek és tettek viszonyrendszerei...

A beavatottak rendje is hierarchikus, ezért fontos, hogy ismerjük pontos helyünk és önmagunk és a másikat az úton..., és ne ártsunk, legalább tudatosan ne, ha lehetőség van, segítsünk!

A gyerekcipőben lévő szellem is mutatja már fogait, mégis vigyázni kell rá, mert sok veszély leselkedik rá: a manipuláció lehetőségei technikailag 100%-osan adottak, és a szellemi térben örökkön jelen lévő; mégis, mire egy nagy tehetség megmutatja valódi szellemét és abban megerősödik, a legveszélyesebb szűk ösvényen jár, tehát a befolyásoltságainkra nagyon rá kell kérdeznünk, hogy mifélek és milyenek...

Az ön- és emberismeret, - a bizalmat senkinek sem szabad automatikusan rögtön megadni... a testiségünk, szexualitásunk is lehetne okosabb, bölcsőbb alapokon, hisz kötődést jelent -, mégis véd minket a teremtésben jelen lévő rend, amely megengedi a káoszt is a rendezettségben belül...

24. kép

A zavaró szellemek mellett ott vannak a segítő szellemek (akár egy jelenségen belül); mégis a nagy szellemeknél mind ismerjük a Pokoltánc fogalmát... aki dudás akar, lenni pokolra kell annak menni; miért? Amíg az ördögi erő nem részed ki vagy szolgáltatva neki, és kijátszhat mind a szellem ki bírja és használja... a természet része az ördögi csábítás és hízélgés a könnyű műutak felkínálása, melyek nem a tieid, a gyönyörbe és kábulatba veszés, az eksztázis a legvonzóbb ezek közül, mégis jelenlétük fontos a spirituális fejlődésben; elutasításuk ostobaság... kiszárít és megöli a lényeket az élet nedveit szárítja ki; ma már elenyésző az a szellem ki ellene mond az ördögi erőnek, minél inkább farizeusi jó szövege egy szellemi erőnek, talán annál kevésbé mond ellent az ördögnek!... a látszat mindig csal...; ki poklát prezentálja szabad attól...

Minden az uralomról szólna, sem igaz okvetlenül... az önuralom, mi elengedhetetlen... az elme és a szellem uralma...; a szellem azonban a legfinomabb jelenség és talán az elme hullámai gyorsabbak a fénynél..., és komplexitásában verhetetlenek...; a Gép csak irányított feladat elvégzésében ver meg minket... az elme szabadsága elengedhetetlen, hogy az ember gépiesítése korlátozott legyen... nagy ördög mellett közvetlenül az égben talán egy nagy szent is áll: ez is a természet rejtett törvénye az elektromágneses anyag dualitása elrendezettsége okán, amire minden hullámtechnika épül..., - bár a szellem nem anyag, vagyis nem ismert anyag -, de a természet része, pld.

az autonóm személyiségben, ki szabad igazán, e nagy ördög és nagy szent kvalitásai együtt jelen vannak benne, de hogy ki kicsoda, azt a szabad akarat dönti el; mégis e szabad akarat részben programozott a természetben, részben élő a kegyelem és a szabadság minden pillanatban, de erő és választás az előfeltétele, tehát eleve elrendelt és szabadság együttese valóban, mindegy karma vagy mi szerint, hogy ki mit választ a lehetőségei közül, és mi a szerepe az egész univerzalitás színpadán: van ki különböző ördögi praktikákat eszel ki, és másokat a barátság felszíne alatt halálra kínoztat, van ki minden áldozatra kész másokért, de ez a szellemi valóság, együttlét és együtt áramlás során sokszor nehezen választható szét, és a

játékmezsgyén az idő terében is változik, gyakran az egyén se ismer önmagára, hisz öntudatlan viszonyok adta helyzetekben is változik, ami az embert illeti, állat és angyal között, mert az angyal abszolút tudatossága is szerepére korlátozott csak az Isten művében...

Másért nem felelek, de felelős vagyok érte tudás, hit és erő szerint...

A Jungi fehér és fekete mag uralása... talán a fehér és fekete mágia uralása is körülöttünk, mikor a magam világot újra és újra elrendezem, nő az információm önmagamról és világomról és csökken a Hő a termodinamika törvénye szerint..., így a túlélés lehetősége...

25. kép

A Hullám Természete az enyém - kiáltott Gála; minden hullám (infravörös -, ultraibolya...) sajátossága szerint használódik fel sávszélességen egymás közvetlen közelében sokféle különböző dologra -

Az Ember különböző hullámhosszokon és rezgésszámon isteni eredetét mutatná, de ez tudjuk kis korlátozott spektrumon érvényesíthető... még kevesebbet bírnak a hullámkülönbségekből, mint egy HARDVER, amin az elektromos felhő biztosítja a másolatok készítésével az eredet, az agy védettségét, egyfajta frekvencián az anyagterelést a kódok nyomán: az anyaghasználat funkcionális, de az információáramlás az információk korban a legfontosabb mind a katonai mind a pénzügyi hadviselésben, az úrkutatásban is... a szerelmi hadviselésben is (rossz szájjal mosolyog) egyszer kihallgatták, hogy három férfi él a szívemben, utána 16 éven át nem heverte ki e titok kifecsegését... ezt a titkom ugyanis nem javamra fordították, de felteszem nem is a szeretteim javára! - Óvatosan a telefonokon átvitt üzenetekkel és szellemeink maszkban!!! hírvivései irányain is óvatosság... Van, mikor egy szellem meg se mozdulhatna adott helyzetében, hogy ne ártson, ha ezt felméri ésszel, nyugton marad: nagy intelligencia kell hozzá, és nagy tehetség a csapatban való együttműködésre, és tudni, csapaton belül is ott sokszor az ellendrukker...!!! Főleg ma, amikor a csapatok leginkább nagy ördögök körül alakulnak; tán így volt ez mindig is! Esetleg mind ellendrukker, csak egy segítő..., vagy egy sem, mégis -; ma már a rejtőzködés, a terepszín a létezés alapvető része és csak Isten lát szíveinkbe és ki szeret, módjával... ennyit a paranoiás kritikai módszerhez..., mégis ha kifecseged titkaid az is egy rajtad túlmutató terv része, és alakítja, ha bonyolultan is a jövőd -

26. kép

Apám, meséli Gála a Dunai hajós folyton a nagy vizek áldozata volt, vagy a szerelemé, vagy lelke gyűlöletéé, vagy az alkoholos italoké..., tehát a szex, pia és nők apám ennek az áldozata, de nem árulom el melyik Apám is éppen. A Nőket gyűlölni legalább akkora fogság, mint imádni őket, elhíheted egy Nőtől, kinek Gála a neve...

Apám gyakran volt darun, és folyami és tengeri hajókikötőben, én is imádom a vizeket, de nem Száz Víz vagyok, hanem Milliárdnyi Víz az éjszakák és nappalok örök váltakozásának örök vizein: a teljes víz a csillagjegyek szerint is hullámzó áramlása és áradása vizeinknek mind csillagjegy, mind az aszcendens szerint; állítólag a kínai horoszkóp szerinti évem se rossz, mert a Patkány bármennyire undorító, sok hasznos tulajdonsága van: nem véletlen vagyunk mi emberek annyifélék; a Patkány legfontosabb tulajdonsága, hogy minden lehetlennél lehetetlenebb helyzetből is kitalál, és életben marad; no erről ne többet, hogy Gála

miként is maradt életben Dalí Úr közvetlen közelében annyi éven át, de a legfontosabb, hogy határtalan szerelem -, vágy - és akarat -, energia-többlettel rendelkezett mint mások; mellesleg nem maradt le Dalí Úr mellett fantázia dolgában sem; olyan dolgokat látott meg pusztán lehetőségként és valósított meg, amelyeket mások elképzelni se bírtak, vagy túl finnyásak voltak az adott dolgot illetően..., márpedig az életet azért kaptuk, hogy éljük és ne haljunk, és ne ártsunk...

Apám, a Dunai-hajós sokszor volt a rongyosra szakadozott idegrendszer megsemmisülő végein a semmibe tartottság a védtelen pucér idegzet szorongása az ismeretlen árnyékában; mégis mindig tudott ember maradni, ha időnként sok is volt az alkoholos víz benne az egyéb vizeken és az imbolygó hajó maga volt apám a hullámzás és minden tartozékai..., ha nem lett volna hullarészeg a fájdalom, a veszteségek sorozata, a reménytelenség és a kisiklott élet érzetén biztos nem éli túl a két uszály alatti átúszást az örvénylő vizeken..., mégis a humora az emberszeretete, a kedvessége, hogy mindenkire volt egy kis ideje és jó szava, mi megvédte sok mindentől; Gála erősebb, magasabb vizeken és egekben nyomja az ipart, de kimértebb is épp ezért és talán ezért időnként szögletesnek tűnik...

Apám, a Dunai-hajós úgy volt a Szerelem, hogy könnyen megégtél a közelében, mert a Szerelem jön és megy, a legmélyebb nyomot hagyja, de aztán másnak adja, amit tegnap neked; mégis, ha igazán szerelem, nem múlik, és el nem hagy soha, még ha testben rég eltávolodik, avagy halott.... visszajár, miközben átváltozik olykor gyűlöletté még néha mintha vége is lenne és elszürkül, elvész, majd egy más élethelyzetben újra megtalál..., mint a hagymás krumpli a proletárnak természetes, egy kitelepítettnek nem az, de a Szerelem az más... aztán, ha Apám szerelemmel tanítja, hogy a paprikás krumplit hogyan is, és az legalább olyan fontos a teremtésben mint az angyalok és időnként a Portörlés, akkor egy Apának minden megbocsátható, főleg ha a Leány is a Szerelem -

A mély, nagy, örök gyűlölet a világ és helye iránt a legnagyobb betegség, és csak egy nagy harc utáni igaz Érzés gyógyíthatja, mert a nagy gyűlöletet nem semlegesíti holmi példabeszéd a szeretetről: a nagy szerelem és áldozatkészség valakik iránt talán az egyetlen mi azt semlegesíti: borzasztó körülmények között rettenetes helyzetekben, mikor hajszálon áll és bukik sok minden, - mondjuk a hatalom csúcsain -, kevéssel is rengeteget árthatunk másoknak és magunknak, egymásnak...

Apám, a Dunai hajós, ha kikötött szigetein, és elmélyedt egy-egy szerelmes arcban mindjárt megkönnyebbült, mert átjárta a világ iránti szeretetet, de ha nem bírta tovább üvöltött, hogy Segítség!, de ezt így is kell, mert élni kell, nem halni, és néma gyerekek anyja se érti a szavát, néha...

Gála gyakran bújt szerelmes arcokba és energiákba, mert a képzelőereje és fantáziája is segítette ebben, és mániákusa volt a szabadság és szerelem kettősnek; a hatalom túlságosan sosem érdekelte, sőt tisztességtelennek tartotta, mert mások szabadsága számára szent volt... az önuralmat azonban fontosnak tartotta, és így ha az másokon lévő uralommá is vált, a természet törvényének tartotta; ki többet kap, ki erősebb, többekért felel, és többért tartozik felelősséggel...

Gála egy Föld körüli tánc, és feje a rendezettség, bár folyton előbújik az Ismeretlen, és újra rendezzük világainkat nyomdokain a tejfehér ködnek, az átlátszó nincs bokrain...

Apám, a Dunai hajós tánca, és a szerelmes Nők csöpögtetik feje búbjára a jó hideg tejet... (Gála)

27. kép

Dalí Uram Koronás Uralma, ha szerény lehetek, Én vagyok.

Gála

Gála határtalanul szereti a Hun-Magyar Nemzetet és annak nyelvét...

A Szent Korona a teljesség... a világi és egyházi földi uralom... valaki erejében és ereje által, ami rajtunk túlmutató erő... köztünk, de eredete ismeretlen... az áldozathoz, a miénkhez és Krisztus Áldozatához nagy köze van..., de nem az áldozaton van a hangsúly, hanem az Ember és a Világ iránt érzett nagy Szerelmen, ami okán az áldozat csak hozzárendelődik, mert a nagy Szerelmest mindig elkapja a világ és a történelem gépszíja, akarja, avagy nem, mert a nagy teljesítmény már születése bölcsőjénél feltűnik a bölcsék szemében, ismeretükben, és kitudódik, és megkezdődik a csábítás és hajsza a legnagyobbakért... Gála kitartott a hun-magyarság iránti szeretetében bár végig egyedül volt, ha titkon segítettek is mások...

A Szent Korona egy Test és különböző tagjainak más és más a dolga, mit jól kell elvégeznie, és nem a másik dolgával törődnie, bár e közösség lényege a szolidaritás egymás iránt: a nehéz sorban élőkért, a tehetségesekért és a közös vagyont gyarapítókért egyaránt -

És miután ezt Gála megértette, Dalí Úr nemcsak mindannyiszor megitta a frissen fejt tejet, hanem úgy megdugványozta az ő Gáláját, hogy annyi volt a termés és oly gyönyörűn kivirágzott a Sivatag, a Szerelem Sivataga, hogy öröm volt nézni, miként ontja sugarait a Nap, de vigyáz arra is, hogy senki napszúrást ne kapjon...

Kód

Mit jelentett volna neki a kód: papa11?

Talán ezért faggatták, és várták csak várták a Varázsló halálát; az utóbbi lehetetlen volt. A varázsló rég halott volt, de kit szándékozott hol békává, hol kurvává, hol kurva kémmé varázsolni: ő élt és élő volt, és megfogadta, hogy annyira szeret valakiket, hogy sose halunk meg! Őértük, sose halunk meg! Mi, kik szeretjük egymást, azért élők! Az élet kiszámíthatatlan, mint Isten, kit senki sem ismer, olyannyira, hogy csak magunk tudattalan és tudat fölöttes holmi szellemi és szexuális csúcsra pörgetett pillanatai a beteljesületlen teljes hiány telítettségében érzünk át valamit mintha az istenit: mégis ki olyan bátor e kissé szögletes kereké, oválissá teremtődött koponya zárt határtalanságában ítéletet mondani hol ateizmusra halált kiáltani, hol az Istent féltőket üldözni, kínozni, hogy csonkított testük míg üvölt a kintől és a szerelem a testvér hiányától, addig mások e még élő heroikus csonkokra köpnek és elnyomják rajta cigarettacsikkjük végeit!

Mit jelent e kódbúvár kódmagyarázó kódhalász vadász gyűjtögető népségnek a papa11: a pápát; tévednek; apámat, jobb útra tértek magyarázataikkal: mégis elképzelni egy dülöngélő

holtrészeg szorongó apát a szerelmes agónia állandó kóros állapotában és ezt mint a kód eszméje mögött lapuló bálványt feltételezni merő ostobaság volna!

Apám örök: de ki a tetű ennek az apja: ha A. C. az apja az az angol kémiszolgálat világra kiterjedő hálózata; ha ellenben B. H. az apja, akkor az U. S. A. világméretűvé duzzasztott milliárdokat, ha nem milliárd emberfőket és trillió dollárban mért pénzüsségeket fordít a világ uralmi helyzetének biztosítására, nos, most találjátok ki, ki lehet ennek az apja, ha egy kurva csak és mindig más férfitől pottyantgat a világra egy fattyú kölyköt; mégis apja csak egy rohadék gengszter lehet; azt akarom megkaparintani: a ki kicsoda játszma labirintusos ösvényein!

Még ti ki kicsodát játszotok, addig én pár szál legénnyel kiimádkozom a cseresznyéskert összes szál cseresznyéjéből a magokat!

Miért, mert határtalan a szerelmem ez iránt a nő iránt!!!

Nő növekszik; ellenségem lenne bárki is, ki ismer, tudja egy Buddha nő szótárából hiányzik a szó: ellenség!

Csókok árján és vizei áradásán érezzük, ki szúr, ki tapos, ki üt, ki nyom, és ki szeret, aztán valahogy elboldogulunk a szívünkben élő isteni áldás rejtekútjain!

Nos, a gyűlölet, mivel kezdeni nem igen tudunk semmit, főleg, ha a csótány - féle mindig a legkülönbet gyűlöli, ki viszi keresztjét másokért, és nem csak leszakítja az uralom édes gyümölcseit... mégis e tájon, ki uralkodik, veszett kutyává varázsolják, ha nem vigyáz, és mindent elhisz, amint a halott varázsló a fekete bogarat füleibe ülteti, avagy a macska szájába az egeret teszi, avagy amelyik vérebet ráugrasztja a macskára és így tovább..., amelyik vérebre ráuszítja az oroszlánt, és amelyik oroszlánt a varázsló édes álomba segíti, míg a halál uralmát tökéletesíti, minek a kicsiszolt szabadsághoz semmi köze, de a totális államok simulékony, súrlódásmentes álmához közelítőt elérni szíveskedik...

Mi a megoldás; kedves olvasó el nem keserítlek én, de nincs megoldás e szögletes kerekded ovális fejűek között, de azt se mondanám, a kihalásuk lenne az egyetlen megoldás, mert akkor én se írhatnám e jelentést neked, mi azonban nem kémjelentés, de a hűség és a szerelem okmánya egy-két emberért, ki élt a Földön hozzám hasonló bátor kackiás legény és leány, kik csókot röpítettek egymásnak téridőkön által egy talpalatnyi földért, mit annyit borított vér és veríték!

Leány, húzd ki magad az Istenért, ki van vagy nincs neked eldönteni nincs jogod, oszt tedd a dolgod, Te furcsa tünemény kibe eregette füstjét, láza verejtékcsoppjeit és tüszentése nyála sikamlós gyöngyeit a meg nem fogalmazható ki kicsoda!

Európa, Te vén, Te okos, ki a múlt magyarázataival ki nem elégíthető nőszerű szülemény el nem csábítható a régmúlt köveivel az Új Élet kell neked, de élet a múlt kövein új meggyőzések az abszolút zene az abszolút matematika a kiszámítottság és a legzseniálisabb megmagyarázhatatlan géniuszi ihlet lázas örömujjongása!

Az abszolút tudomány a szellem abszolút teljesítménye a természetfölötti tapasztalat a fizikán túli a metafizikai a fizikáról gondolkodás, hogy van-e gondolataink és hiteink és a párhuzamos találkozó metszeteken a gyöngyök zsibvásár pergő csókjainak, a negédes szerelmek párás és ködös és hamvas halovány párás eregetéseinek, a hangos fingoknak van-e fizikája és az mi? A szellem fizikája érdekel téged, a Széchenyi Istvánra nehezedő feltételezett nyomás és a végső golyó és Mikes levelei? Képzeld, hogy titokban egy Eszterházy különítmény vezette ki Törökországba Rákóczi Ferencet bosszúból; Széchenyi István különítménye pedig Angliába Kossuthot, hogy ne szabaduljanak a tehertől, megérkezvén a megsemmisülésbe, illetve a könnyebbségtől, amit vállalkozásaik, nagyhangú felelőtlen hóbörgéseik okoztak az országnak: A hét teringettét virágzó Sehonnaiak Pálcája áldja meg e Nő minden vállalkozását, kit szeretek, hogy holmi köpcös szobrokba szerelmes, ha már mindig szerelmesnek kell lennie, még ha nincs is már kibe, mert minden létezőt ki volt elfogyasztott régen, hát magával dolgozik, ki szerelmes, és holmi kő oszlop bálványimádójaként megálmodja egy sok csillagos kék özönt, egy Új Európát, ki régi hitekkel nem elégszik, de hit nélkül elpusztul!

Krisztus Urunk, de nehéz az magyar és az sárosi az pataki és az cseszneki Kereszt és az út! Egy ingovány; mennyi idegen akarattal, hogy ki se lát belőlük az ember, csak az írásaiba menekítheti szabad és saját vélt akaratait, amelyek beteljesülésétől csak az Isten óvja meg, mert a csöndzárkában megfosztották minden szótól, de a billentyűzet várja az előre és ismeretlenül is elítélt sorokat, és Mihály és Mikes napján az Ember! Az szerelmes az magyar és világsors!

... Szántottam gyöppöt, vetettem gyöngyöt, hajtottam ágát, szedtem virágát..

Kihúzta magát édes kurva kém rongyom?

Elviheti magát is az ördög, ha így húzza el a nótám... kiáltott a leány és befurakodott a Gorillája, a Medvéje, az Oroszlánja a Szent István Apostoli Miseruhája a Szent Király Palástja alá és oly melege lett, hogy hirtelen az Északi-sarkra kezdett vágyakozni...

Mekkora szerelem! Egy csók és más semmi, de a csókok vannak, és hirtelen olyan örömujjongás kerítette hatalmába ezen szerencsétlen és folyton csak kiszolgáltatott és üzetett és üldözött nép és nemzet kiváló, no nem cölöpjei, de oszlopos tagjai iránt, kik még sírjuk mélyéből is feltámadnak, ha itt e nemzet tagjai a fájdalomtól és kínjukban üvöltenek, mert nem találják egymást és maguk, mert körös-körül vannak véve halálos ellenséggel, bár e szó nincs a buddhai nő szótárában, ezt csak úgy tapasztalja, miután majdnem ezerszer kiontották élete meleg véreit, mert szeretett, csak azért, mert őket szerette e szerencsétlen üldözött sorsú és üzetett menekülő menekülteket a világ minden táján szétszóródott, nélkülöző nagy okos szószátyár tudósokat, kik nem mindig rózsás virágzó adományokat köpnek ki a világra szülötteit, a pszicho-horror gyermekeit, a tudatosan elmérgezett szellemi, azaz légi övezetek hadi ütőképes kilőtt töltényein a robbanásokat!

Hiszek... a természetén és az emberi szellemen túlburjánzó több-ben, egyfajta igazságban, mi láthatatlan diadalmaskodó erő, és féken tart mindeneket: elsőként engem, egy láncos kutyát a hitében!

- Isten rabjai? - kérdezi.

- Á, dehogya! - válaszolta, mert kérdezték.

- A szerelem! De ez nem hordja kint, fehér ingére kivarrva szívét, hogy mint egy nemzeti színű kokárda hangzó szózatai minél hangosabbak, annál kiürültebb nem létező sallangok, hanem minél inkább üldözik annál hallgatagabb, de nem gonoszabb, hanem létezőbb! A szíve mélyén valakik emléke él a csöndben: egy daliás termet, büszke és magas homlok, egy átizzadt lepedő lelkesedése egy álomért, az elhagyatott árvák megsegítőjeként, kik szabad prédái ügynököknek, láncos kutyáknak, szabadságot üvöltő hierarchia láncszemeinek: mindez nem elítélendő zagyalék, de volt ki úgy védte a kicsinyeket, az árvákat, a nőket, kiket szabad prédának tekintettek, és mindent szabad volt megtenni velük - vélték, mert holmi kurva kém fekete rongynak állították be őket az ellenséges és mindenre képes és mindenre kapható gyűlölet fenegyerekei! Gyerekek a javából! A mindenre kapható, a mindent elhívó, a bármit végrehajtó eszközök mások kezei használati tárgyaiként! A félelmükben semmire vissza nem kérdező, semmit nem kérdező magukat csonkítani kész áruló gyermekek, kik szabadságuk és laza sértődött tudatalatti szabadságvágyukra hivatkozva követik el a sors programját, mindent mi a szabadságtól oly távol áll: Sorstalanság!

- Mindenre az képes, kinek nem maradt semmije csak az öntudata mérgeivel!

- A hűség a csókokért a csókok iránt mi visszatartott elárulásaiktól, de nem a dokumentációtól!

- Közel! - kiáltott és belebugyolálta a szerelmes szféra közelében egy álomba magát, hogy túlélje a borzalmat mit látott, de úgy gondolták, neki nem lett volna szabad látnia...

- Mit is? - kérdezte a Nő. Csak a szerelemem láttam irántuk. És a harcos energiát, hogy megmutassam nekik, köztük vagyok, és velük az utolsó napig egy harapó csók, mi remélhetőleg néha áldásnak is tűnt számukra, nemcsak átoknak..., mi életükbe elvegyült!

- Maga azt kapta mit mi: együtt voltunk! Egy különbséggel, hogy maga még él pár kis különccel átmenekíteni mit még lehet, a szerelemet, ha maga az, hát azt!... A szerelemet!

- Mi más - gondolta a Nő, de nem merte hangosan kimondani, nehogy illetéktelen zavaró tényező meghallja a totális államok tartozékai közül!

- Megtettem mindent, mit tehettem, hát tiszta a lelkiismeretem? Úgy vélem, igen, mert tiszta a lelkiismeretem!

- Jó - kiáltotta, de nem szívzaggató és szívfacsaró fájdalomában ezúttal, ha e Nőhöz hasonló nyomorult tengődő hívőre esett a tekintete, kin minden tekintet mint lézer átlengett, átviharzott, mert szitává lőtték korábban, mert megtehették büntetlenül, mert nem tartotta semmi őket a viharban az elhullt sárga árva nincstelen és senkije semmije sincs leveleket, mikbe belekapott a viharos szél és örvénylőn forgatta a nincstelen kietlen elhagyatott tájain a sikolyoknak: ilyenkor nem akart az lenni ami, hanem ők mind egyszerre akart lenni és átadni nekik mi ő volt: hatalom, erő, uralom, és kőszikla-talány mindenkinek az isteni rejtett bujdosó rejtelem szerelmes igazságai, mit saját gyámoltalan vergődő sehonnai és senkije sincs semmije nincs kifosztott árva maga emlékein tanult meg és gyűjtögetett, hogy ki szereti részesüljön bölcsessége szerelme szférája minden csókjai áldásából, a tekintet gyümölcsöző virágos kertjeiből, de jaj itt a hízelkedő árulónak, ki azt hiszi e hallgatag talány vak és beteg és rég kihullott minden isteniből, mert az erőszak óvatosságra intette és az okosság bölcs

lépései megtételére kérte, de minden árulástól mentes maradt, amit feltételeztek róla, de szívébe csak az láthatott, ki szerette, és ki szívébe látott az szerette, és ők tudták, hogy szeretik egymást és ki közel és ki távol és ki a legtávolabb a csókok özöne mezején az áradásos szerelem a tekintetek között a próbálkozásaink egymásért dideregve a túlélésért, hogy a kínzás még elviselhető legyen a kiszolgáltatottság imáin a megtartó erő az aljasság az alattomos mindenre képes erők ne mossanak el végleg mindent, miért élni érdemes! Nem számít itt sok minden: értsd, nem az számít, ki kinek a kije, hanem miként éli meg és miért és mit cselekszik a szerepében! Siránkoznak, hogy nincs gyökér, mikor a szabad egészséges szellemünk légzőgyökereit mérgezi saját fennálló hatalmaink mágnesező eltérítő, a totális államok uralma paradicsomai felé, mely a szellemi elcsökevényesedés, a testi puhány erőtlenség és uralhatóság megvezethetőség és megvehetőség!

A fogyaszthatóság és fogyasztás uralma és a tőkekoncentráció uralmi központjai az alkotó és hívő, a látó ember ellen, értsd, mit tesznek a Birodalom belső ügynöke erői ellenünk; ők ássák alá hatalmuk fenntartásáért minden csírázó új spirituális mozgalom megszülető újjáéledését, legyen az bármilyen gyökerű, mert a szellemi erőnlét és a testi erőnlét nem kell a rabszolgáltatott választott uralomnak!

Már ne csodálkozz így a fehérségnek mi az Ősi Európa veszte jóslata, ha a kreatív alkotó erő ellenőrzött lefülelt, elhallgatott, és a gőzünk úgy terelődik az aljasság és alattomoság a mindenkori fennálló uralom csatornáin úgy mérgeződik, mert elmergezett a túlerőben mi az elektromos álmunk képzelgése a világ, mint akarat és képzet elvén és szellemünk elektromos kódjai feltöréseiről van szó. Így nem lehet megtartani: szellemileg egészséges szabad nemzetekkel lehet, kik bölcsek, és látják valós helyük és lehetőségeik és helyzetük a világban, de azokat megtartják, megerősítik, és nem adják ajándékba másoknak eladván semmiért mindenük, mert túl olcsók, mert nincs önbecsülésük, csak szaros félelmük, mert nincsenek barátaik nincs nemzetük semmijük nincs csak szaros életük egzisztenciájáért a félelem!

- Küzdj e félelem ellen és tárd fel okait és dolgozz e félelem ellen és megmented a Tied; ennek nem ellenszere a múlt hitei szavai nem erő mi táplálja azt; a félelem legyőzésével feltámad spirituális erőink a Szent Szellem és Lélek árnyain, de addig önmagunkkal van dolgunk!

Nemcsak mi mit vétettünk!!!

ELLENÜNK MIT VÉTETTEK!!!

A kettő összetartozik a múlt feldolgozásában, hogy megszabaduljunk nemcsak a bűn árnyékaitól, de a minket megsemmisítő akarat árnyékai aljas alattomos bármire képes minket semmiért egészen kiszolgáltatató ádáz erőitől!!!

Ez lehet a jövő alapja a kölcsönös emberi félelmeink és e félelem gyökerei feltárásainak alapja, és mit tudunk mi az Ember tenni minden valós veszéllyel ahelyett, hogy nem lévő veszéllyel riogatnánk magunk még plusz a veszély árnyékait szabadítani saját magunkra!!!

AMEN!

A Mikes és Rákóczi és Esterházy, és kiöklendezett álmai fergetegeiből a vágyakozása egy szerelmes szabad és intelligens szféra iránt, mi nem büntet, mint egy ütődött kínoz untalan, mit sem sejtve az alárendeltjei kik is, mert vagy félelmükben hallgatnak vagy megalázottságukban, mert vagy becsapták őket, vagy hazudtak nekik, vagy túlságosan átlátnak egymáson; de a lényegét, mit pedig a szájukba rágnak, nem értik mégsem, vagy tompák, alvó szögek a

jéghideg homokban egy feladattal plakátmagányban ázó éjjelek, vagy tompa ostobák és hiszik, mily tudó intelligens isteni lények, de csak árulásra képesek, odadobni másokat a halálnak, halálra kínozni másokat öntudatlan tudatlan, míg nem is ismerik őket, és fingjuk nincs az egészről, de saját félelmeik, fájdalmaik, kudarcaik és torz fekete fogú vágyaik foglyai ők, míg maguk lángja tüzein égnek el, hisz oly erős bennük a vágyakozás, a szerelem tüzei, hogy maguktól ijednek meg, saját árnyékaiktól, mert az a legnagyobb és legpusztítóbb erő, önmagunk árnyéka(i)! Nem, mert tudathasadás, hanem mert nem vagyunk egyedül - mondta és a játéka sem nem lehet monológ, nem egyszereplős, hanem sok szereplős, mert másokról tudomást nem venni, arról ami van merő ostobaság - mondta. Provincializmus, a rosszabb májú mondta gyarmat, nos, magadra ne dobd még egyszer önként a vizes lepedőt, ha áramlik a közeg, de ne burkold magad fekete lepelbe se önként, ha van más lehetőség, mert süt a nap és a színek a fény csalóka visszaverődései csupán; létező a fény!!

Megijedni a fénytől minő ostobaság! És vakondokokként bebújni földalatti vájatokba, hogy ne bántsa szemünk a fény! Mégis éjszaka aludni kell, és ki kell élvezni a sötétség áldásos teremtett jellemzőit a haldoklás és újjászületés ciklikus visszatéréseinek: csókjaink áldomásos és talányos rejtelmes rejtelmi útján a vállalások -

Miként szeretlek!

Miként mennyire szeretlek!

Miként mennyire határtalanul szeretlek!

Te édes mostoha!

És akkor arra gondolt, hogy annak a férfinak, kire pedig vágyott, nem állt fel sokáig a fasza, de nem aggódott emiatt csöppet sem, nem azért mert hülye volt, és nem értette a Férfi természet agyafúrt és zezzugos kiismerhetetlen rettegett életét, hanem mert más érdekelte...; de megrémült mikor a Férfi hímvesszeje hirtelen, nem várt pillanatban akkorára dagadt és mint a Világkereskedelmi Központ képviselője két ikertornya egymás tetején magasodott volna, akkor megijedt, inába szállta bátorsága, és meg sem állt nemzete gyarmata szívéig, míg hajtotta orkán erejű vihar, csalódás és halottá remegték magukat, egymást, míg összelőtték őket halomba a fekete csuklyásoknak tartott pogányokat!

Természethívó pogány ős-hitűek - ezzel lötték ki őket a világból is, és még mindenek után csak azon csodálkoztak, hogy az egyik pinájának a lyuka lett akkora, mint a Csendes és az Atlanti-óceán együttvéve viharokkal és tengeráramlataival együtt, a másikkal meg a fasza, nem holmi ikertornyok egymáson képeire hasonlított, hanem valami elektromos felhők adathalmazai adathalmazai vágy lett volna fájó fejük tengelic szemek gyászain az újjászületés, a szétszakítottóságok sikolyai után az Új hazát hitei szabad gyermekei a hűségnek és a szerelemnek, nem mintha ősi fényhitű hithű pogányok lettek volna, de ami igaz az igaz, hogy valakik visszaéltek velük, mindenestül, mert álmaik delein és hajnalain szerettek, hittek és alkotó szerelmeik árnyain szemek tekintet csókjaink üde gyöngyein megmerítkeztek a gyűlölet pokoli éjszakáin és a hajnalok édes határtalan szerelmein!

- Szerelem - kiáltott a Nő és beviharzott a déli délceg daliás ablakon!

- A viharszemű gyöngyhajú Leány - és apja akkorát vert a fenekére, hogy bíbor lett, mint a remek színű pünkösdi bazsarózsa!
- Már megint keveri a szezont a fazonnal; a szerelemnek sem bocsátható meg mindez!
- Ami összetartozik; és ami nem! Ehhez tartsa magát, maga szélütött tökkel ütött népség egy személyben!
- A csótányok és kukacok a felfújt lufikon - mondta volt valaki bár nekem ahhoz közöm se volt bár része vagyok az egésznek: lufiknak és Isten minden túlélő furcsa szülöttének legyen az Búvár Kund hazáját veszteni nem akaró dalia vagy egy szaracén szarmata!
- Már megint bekavar mindent levesébe! - róttá meg az apja, de a Leányt ez csöppet sem zavarta, ha jobban tudta minden apja minden apjuknál, hogy ezúttal e nemzettel nyerni fog és nyerni akar, és se utána se előtte özönvíz nem lehet!

- Amen - üvöltött apja a leányra és elsimította ősz haját magas homlokán; no azért maga tévelygő sehonnai... -
- Apám... tudja, hogy a Fekete Leples dalia magánál még szebb ezért se magát se Fekete Daliát nem hagyhatom éppen és imígyen a Husztra és az építkezés!
- Apja ekkor haragos lett a leányra, de nem mutatta ki, mert túlságosan szerette e leányt a szíve mélyén és az a Fekete Leples Dalia belül csupa Fény volt!
- Magának ez is az is maga, átkozott Leány - morgott magában, mint egy Mosómedve, de a Barnamedve nála erősebb lévén rálépett a körmére, amit aztán a mosómedve levágott, a körmeit, hogy ne legyen sebezhető sérülékeny pontja, mint más antik hősöknek, pld. a sarka, vagy germán hősnek a hátára esett levél, mi nem ért varázslébe nem mártódott. Ott találta őket a méreg, hol védtelenek; de ezek a forogatókönyvek gyanúsán egy szörnyszülött tervei, ki mindig rontást hoz az emberi fajra ahelyett, hogy szerelemet és szabadságot, értelmet és a Jó Szellemet!
- Leányom, fene egye a maga összes Ikertornyait egymáson álló faszait egymáson, és fene egye a maga összes Fekete Leples Daliás faszát, kit időnként maga öntöz és vigasztal és ápol és gondoz, mintha egy növény lenne, ki a maga rózsavízére szorul!
- Apám azt hiszi, minden forrás, mi élő, kiapadhatatlan a szeretet nélkül? Nem kell az érintés, még ha az elektromos felhők viharai összes kódja járja is át informatikai agyának tekervényeit mintegy világgépezet világegyenletét a viszonyok arányai számmértékében arányszámait!
- Leányom, csak egyszer fognád be a szád!
- Apám, meghalna a remény a Földön akkor! A Szeretet Szava végleg kihalna itt e Gyarmaton, mi a Vég...
- Leány, kösse föl a gatyáját és kösse föl a mi gatyánkat!
- Igenis! - suttogta a Leány.
- Féltünk még? - kérdezte az apja, szorongunk még, érzik, akik azon élnek, még érzik szorongásainkat, kik azon híznak, mint zsíros kukacok nagy hulláinkon!
- Nem kívánok másnak se félelmet helyettünk átplántálva félelmeinket, mik vannak csak áthelyeződnek, hanem bánni kell tudni velük, míg szeretjük egymást! Ciklikusan, mint egy kerékpár kerekei forgásaiban ősi félelmeink a világkerék gerjesztett pszicho-horrorja! Hol egyik fél hol a másik egymás ellen uszított félelmek és ki közel a tűzhöz a pusztító és bábozó a nevető a végén! Ki lenyúlja a busás hasznot!

- Az izzadt lepedőnkön láttam a szemét és láttam a lelke rejtelseit és a jövőt ki lesz!...
- Jaj, miként bírta el!
- Sehogy... belerokkantam, majd elárultak, behaltam a féltésbe és magam nyomorú siralmas sorsába!
- A leghatározottabb szerelemmel mondom apámnak, hogy sajnálom!
- Fel a fejjel, mert vagyok!
- Hol?
- Mindenütt jól, de leginkább otthon!
- Szívemben?
- Is!
- Emlékeimben?
- Is.
- Hol még?
- Mindenütt jól, de leginkább otthon!
- Hol az otthona?
- A szeretet és a halál birodalma!
- Nem mindegy!
- A szerelmes halál és a halálos szerelmek birodalma...
- Az függő birodalom... nem akarok függni senkitől!
- Éppen ez a lehetetlen és a bölcsesség úgy élni, hogy tudván tudjuk: függünk! Sokaktól... nemcsak a hatalmasoktól; tán a leggyengébb kiszolgáltatott árváktól függünk a leginkább, mert az ő sikolyuk az égig elérnek!
- Szerelmes Apám, de borzalmas volt!
- Mindannyiunknak borzalmas volt!

És akkor az a szerelmes hun-magyar írás szférája egy író emlékezetében végleg elnyelte a Leányt, mi megsemmisülését önként választotta e magyar nyelv szerelmes árnyékain feloldódni és megsemmisülni végül... Milyen áldozatokba kerül ez, ha előre tudta volna, biztos nem vállalkozik e sorsot beteljesítendő a szűk ösvényen végig és végestelen végig járni, még ha ellenkező irányba is mozdul a futószalag, és ő megy szikár testtel hívón, mezítelen kimerevített büszke mellkassal kidüllesztvén melleit az éjszakában: valakikért, akiket szeret!

Még ha a káosz kaotikus és az áteredő bűn torzított lelkei szellemi és a világ bűnös árnyékai tévelygéseire is ítéltetvén megy szikár büszke, kimerevített mellkassal a szíve útjain, és nem felejtí soha egy pillanatra se kiket szeret, még ha azoknak sincs másra se ereje, se hite, se kapacitása, csak kínjukban elátkozni, milliószoros halált kiáltani rá és ezerszer is megátkozni és saját halálos kínjaikat örökítvén átlényegülni neki beléje a kínzásnak a kínjaikat, akkor is nem felejtíheti őket, kiket szeretett árva maradékait egy bátor és hűséges, jóra való harcos és tudó nemzet utolsó bátor maradékainak, hogy az írásai hitén új hitekre, új természetre feltámadón életre találjanak a jóra való hit a szeretet a béke és igaz álmaik valóságain, a szabadság árnyain!

- Úgy nyomult, kedves Gorillám, mikor zárt voltam, mint egy zárdaszűz, és most impotenciájába záródik és burkolódik, mikor nedvdús pinám lédús nedvei ezernyi fehér őszibarack - ültetvény nem holmi száraz és kiszáradt vénlány-gyapotmező, hogy kész siralom magára tekinteni!

- Képzeld kedvesem, ha nem lenne miért siránkozni, kiapadnának könnyesatornái után hüvelyei és a Kárpát-medence folyóvölgyei a légköri általános felmelegedés következtében! Én vagyok, ki figyelmeztetem közös korlátainkra, és boldogságainknak mi minden vet gátat és mi minden akadályoz!

- Szerelmeinkre - kiáltott a nedves nagy picca és átkarolta szerelmeit és emlékeiket a gyászos szürkeség uralomra erőszakosan törő ártalmas, ki ha én nem átkozott alattomos legényeire!

Szánalma minden szerelmével nézett erre a Nőre, és megdöbbsent, mert nem gondolta, nem is képzelhette, hogy bármit is életében szeretni fog; semmiről sem bírta elképzelni, hogy szerethetné, - ő, mint egy ekkora ördög, ki számít, nyomorúságos fillérjeit rakosgatva egyiket a másikra; tehát semmiről sem bírta elképzelni, hogy valaha is szeretni fogja, de Nőről aztán végképp nem, így ezen érzés, e szánalmas tekintet szerelme e Nő iránt - miként igyekszik ily szánalmas igyekezettel, és mi táplálja, mi ad neki erőt; nos nem holmi saját nemű iránti vonzalom, más szóval mintha lesbikus lenne, avagy homokos a Sivatag a sivatagi Festőecset és a kialvó aurája és vadállatok a szemében; nem mindez nem akadályozta, de egy Nő - túl kevés a nyomorúságos lelke feltörekvő uralmi igényeihez: mi van akkor, ha épp egy ilyen agyonnyomorított, de öntudatos és ambiciózus nővel akasztja össze bajszának minden szálát vesződséges szerelmek között éktelen gyűlölet harcos csataeszközök éles csattogtatásai kellős közepette, hogy reng és remeg belé nemcsak a tartomány, de e széles nagy határ minden határtalan lelke szellemével együtt!

E Nő, ki nehezen felejt, de tanulni képtelen és uralmi ösztöne vágyai az eget felhős fodrozódó széleit veri, ha nem kap a hatalomból, mi neki immár kijár és övéinek!

- Félre ostoba képzelgéseinek, maga gyászhuszár, ostoba fajankó, kinek, ha azt mondják, nem kell a pénz csak a szellemi fejlődés, bosszúból úgy ásatja el élve szerelmét, hogy csak a pénz kellett neki, ami nincs, és azért hagyta ott, mert nem akart dolgozni!

- Nos, félre az ostobaságokkal! Még a sírban sincs nyugtunk egy-két élehetetlen magát nem vállalni képes túlméretezett emberi szörnyszülöttől - kiáltottak az istenek és felkapták fejük a sírból, hol pedig oly békésen pihegve elpihentek: kik lármázzák fel múltjaink egeit!

- Bár főztél volna mikor kértem, és nem sebeid nyalogattad volna folyton kis kertes házikókról telis-tele virággal álmodozva! Jó olajos bő paradicsomos lecsót erős paprikával és minden jóval benne! Akkor bezzeg írni akartál mikor írni kellett volna akkor kertes házat, mikor tanítani kell, írsz, és így tovább, a kiszámíthatatlanság gyönyörei a nők között elveszőben... ki jelen csókol, az nem kell, ki kimúl, az már hiába kell, Te szélütött sebesült agyonkínzott nyomorult seggfej!

- Rossz a maguk bioritmusa. Akkor áll fel, mikor a nő vadászik, és akkor konyul le, mikor negédesen, mint kis házi cicus bújik: a maguk hormonális tervezett készletével éppúgy lehetetlen számolni, mint a mi vérekes végbeleinkkel és szíveink vérellátásával!

- Maga egy lehetetlen matróna - kiáltott apám. Megint rávetette pillantását egy szerelmes tekintet, szempár, de jaj, megint késő annak, jaj de eljár megint ennek a matrónának a szája, hogy ne lehessen semmi az egészből, mert valójában minden intimitásra képtelen!

- Ha nincs intimitás, meghalunk; ha az intimitás nem tisztel úgy annak bennünket, mi mik vagyunk, hanem folyton visszaél tekintete tudásaival, hát az ördög vitte el azt az intimitást! - feleselt apjának a Nő, a Leány, kivel saját belátása szerint mindig mindenki csak játszott és visszaélt, mint macskák az egérrel! Kund Abigél!

- Lányom a maga tetemre hívásai!

- Apám csak ne azt szidja ki oly annyira szerette - kiáltott most már a leány is, ki inkább nagyokat hallgatni szeretett, ha csak ki nem hozta valaki sodrából és nem vadállati nősténnyé provokálta, hogy szeretteit támadta folyton semmiért egészen, míg ki támadott, volt annak a fején bőven, és túros a háta, hogy róla lakmározni lehetett volna, pedig kiéhezettek semmire nem kapnak jobban, mint egy túros hátra!

Nos, e szerelmes nőstény még a holt isteneken kívül a sivatagi ragadozókat is képes volt a női nem iránt szerelemre ébreszteni, persze a női nem választott egyedei iránt csak!

Ilyenkor a sivatagos homokos, de nem buzi, csöppet sem perverz szexualitású, de igencsak az élet ezer gyötrelmétől és fájdalmas veszteségei között megnyomorított férfiúi szívek csábító hódítóiként szerepelt e pár női kötelékes hálózat a szigetek szapphói címmel az évkönyvek lapjain!

- Már megint hová merül el szép szeme világa! - róttá meg szigorú apja rőt szigorral és szigonyát a távoli kedvesek szívébe kilötte figyelmeztetésül, hogy a leányáról pedig minden alattvaló emberi férfi teremtmény szemét levegye!

- Igencsak megharagudtak ezen isteni teremtett lényekre ezen férfiúi teremtett halandók, és bosszút állni összefogtak az istenek ellen, akiknek tudva lévő emberi teremtmény nem árthat, de sikerült ártani az őket szánni tudó tündérleánynak, az istenek leányának, ki úgy szánta ezen emberi fajta szenvedő és kínlódó, kínjában üvöltő népét, hogy velük üvöltött évekig, és nem bírta tekintetét levenni róluk, ezért aztán meg kurva kém fekete rongynak kezdték el becézni, még szerettei is!

- Ó, a teringettét, húzta ki magát végül az isteni Leány, és kezébe vette az ügyeit: Mit nekik teherautó, ha a Kárpátoknak vadregényes tája, és minden elkóborolt medve embereket és fiait falja fel éhes félelmében!

- Ó, Te ki inkább elégtél bőröd rejtett zugaiban, mintsem hogy hozzám érj illetéktelenül a rád bízottra!

- Én ki inkább elégtém vágyakozásomban Te utánad, mint könyörögtem volna a tőlem elhúzott kezedért!

- Te szerencsétlen, nem vetted észre mily nyomorult, éhenkórász csavargó vagyok én, mit akartál épp tőlem, te szerencsétlen!

- Mindent tőled akartam!

- A mindent megkaptad a szerencsétlen testi nyomorúságot nem osztottam meg veled a haldoklásom nyögéseit a végbeleimen és számon kihányt maradékaimat semmi áron nem akartam veled, kit szerettem megosztani!

- Az is kellett!

- Vettem észre; le nem vetted rólam szemeid pillantása tekintetét; itt az egész; most boldog vagy?
- Igen!
- Miért?
- Mert azzal és azokkal vagyok, akiket szerettem!
- Nem hányod el magad, hogy milyenek is ők valójában?
- Mindig is tudtam milyenek, de nem tudtam, hogy kicsodák mégis, mert oly gyönyörű volt tekintetük súlya rajtam áldott és átkozott, hogy szabadulni ezen tekintetektől lehetetlen volt...
- Tente baba tente, szerelem ez vagy Te? Az álom és ébredése a keserű hajnal fekete Teje?
- Gonoszkodsz? Gonosz lettél?
- Nem vagyok gonosz; de időnként ébresztőnek gonoszkodok egy kicsit. Ébresztő!
- Érted már, hogy ha mi se lettünk volna nem lett volna senki és az mit jelent?
- Részben; de nem lehetek elfogult a másik szempontjai iránt! Mégis a határtalan szeretetem mindig a Ti pártotokon állt, az önmagam ellenében!
- És most?
- Hiányoztok; a távolodók...
- ... közelebb vagyunk, mint bármikor...
- ...nem érzem, oly leheletnél könnyebbek vagytok, mintha itt se lennétek, mégis itt vagytok az árnyak a halál mi szerelem!
- ... magad fogalmaztad meg a teljes átlényegülésed a feladatra a megsemmisült átlényegülés a határtalan kontúrjait vesztett mindenségen feloldódott leégett és átlényegült a szerelemmé! Mi is ezek vagyunk és így vagyunk együtt a szerelem!
- Kemény dió!
- A világ táncaira gondolsz, a feltört kemény dióra, a bélre, mit kieltünk gerezdjeit lassan agyi tekervényeink faltuk fel egymásért aggódva, egymást átkozván dideregve, egymást imádván pokolra kívánván őt, majd imádkozva őt a mennybe!
- Te átkozott, Te drága!
- Hiányoztok!
- Te nekünk mennyire nagyon! Annyira egyek, hogy már nem lehetne jobban és minél inkább átlényegülten egyek annál megsemmisültebb kontúrokkal falak nélkül, a határtalan szerelemben az édeni nyolc folyó vidékén, valami édeni éteri békességes szerelem oltalma alatt a géniuszok isteni birodalmában, az isteni minőségben, mely az a fajta szép, mi nem lesz soha felmosórongynak se elegendő televény!
- Na, ez, a mi lányunk! - kiáltották örömmel és megkarcolták az egeket áldásért a világra!
- Gorillám, büszke leszek, ha faszát még egyszer jó keménnyé felállítom, és nem fekszik mellettem reggel, mint egy kidöntött nagy hórihorgas Fa -
- Én is szentem büszke leszek magamra nem különben, de kegyedre a leginkább, ha maga iránt szentem szent szerelmem álló faszom kegyeit záporoztathatom, kacsóját a kellő tisztelettel szép tiszta habosra nyalogathatom, és míg éteri tündéri kacsóit nékem a szerelme-tes és minket soha többé el- és szét nem választható nászra felém odanyújtja, addig Gorillája

áldásos imákat epedőn kiáltja egész közelről magának: - Istennőnk! Megmenekültünk: maga és mi mindannyian!

Szerelme áldásos sivatagos bojkottjai és lidérces labirintusos zezzugos ösvényein nyomorultul, de mégiscsak megmenekültünk új életre, új halálokra!

A Fekete Leples ekkor mélyet lélegzett fennen hangzót, és tüdejét friss éteri levegő járta át:
Megjött az esze ezeknek!

És a Leányt, kire régóta vágyott elborította Fekete Leple mindenestül apástól anyástól s daliás hercegestül és gorillástól és medvés vadkanos turulos mindenestől, szarvasaival és őzeivel sas madaraival együtt, csak azért mert az égtől ez a Leány volt néki párjául kiszemelve az Apja és isteni Kedvesei által a bú feledésére, az öröm hirdetéseire!

- Gratulálok - kiáltott az apja.

- Én is - kiáltott az isteni Kedvesek Körtánca.

- Köszönöm; van miért, mert bennem bár nagyon veszélyeztetett és célkeresztben voltam is, mégsem és nem, nem győzte le se a világ se a halál se a határtalan gyűlölet szerelmemet a szeretteim iránt! És megtartottam testvéreim is e szerelmes nászok árnyékain kézen és közön a határtalan szeretetben!

- Sikerült, Gróf, sikerült az álmom!

- Tudtam, hogy magával sikerül, maga nélkül pedig nem sikerül az én álmom! Ezért kellett minden áron itt tartanom, minden áron! Ha dolga végezetlenül ment volna el örökre boldogtalan lett volna és én is!

- És most?

...

- Mi volt az álma, mert nekem egy nemzet egészsége és boldogsága, és mit legjobban szerettem a világon értük imádkozni mikor mérgezték az elmém a gyűlölet emberei!

- Az álmom egy ugyanazon nemzet büszke jóra való boldogulása volt, hogy e nemzet kihúzza magát végre és boldogul önnön erejéből kit nem mer gyűlölni se vádolni alaptalanul senki többé, mert tart tőle annyira, hogy rágalmazni nem meri! Ez volt az álmom!

A Fekete Leples, ekkor történt, hogy mélyen a Leány szemébe nézett: - Jó, megkegyelmezek, mert tudom, hogy az, és az volt végestelen végig, kinek állítja magát és kinek tartják, kik szeretik! Azért tudom, hogy így van, mert én szerettem végestelen végig és nem szűnő mód egyre jobban., ki az én szívemért és szellememért harcolt, míg másokat lesett, kit szeretett szintén, de már ... elfáradtunk magyarázkodni másoknak és magunknak is!

A Hattyú-szívem szabadsága nincs a Fekete Leplem alatt; sem a turulos bába ki gyermekeit segíti életre azúrnak...

Nahát, ficánkolt örömeiben egy hal a Csendes-óceáni partokon mégis fehér és piros lesz az Hunok országa Magyarország!

Árpád-sávokon nácik és bolsik, komcsik és tőke-multi globalizációs csinovnyikok nélkül! Nyitott, de nem ostoba, nem önsorsrontó, nem olcsó, de tartása legyen és büszke az a Nő, kit én szeretek - mosolygott huncut mód a Vezír és kacagón megjegyezte a kedvese után szabadon:

- Elverjük Török-mezőn a Habsburgokat?

És szerelme a daliás fehér húsú őszibarack-ültetvényes a nagy fehér kandúr leánya balettcipőjében kitáncolt az eregetett lufik között nagy vígan a hajnali telivér a Zefír éjszakába nyelvtörők nélkül szabadon kísértvén és kis zsarnokok között balettcipőjében betáncolt nemzete szívébe egy-két számú hármaskörtermek és kápolnák templomok imasarkai zugai után a tantermekbe és hatalmasat kiáltott a rosszkedvű kis ördög fiakra, hogy messze hét világra elhallatszott: ELÉG VOLT!

- Tudtam, szólt a Gróf, tudtuk, hogy maga viszi tovább a szerelmet, de hacsak egy röpke pillanattal a kész előtt jelentkezik, valóban visszavonhatatlanul tönkreteszik, és a tragédia bekövetkezik immár végleg, regenerálhatatlanul...!

- ... és most?

- Tudja már a választ, ki magában dolgozik és ismeri a kérdést és a választ!

Mégis olykor, mikor sokat írt, gondolkozott, avagy nem sportolt eleget, az övéi nem az övéi voltak, mert nem engedték nekik, hogy az övéi legyenek; kicsik voltak, nem tehetők, parancsoltak nekik is, és csak ímmel-ámmal ragaszkodhattak hozzá a felszínen: akkor kimerült, mint egykor az apja, de ahelyett, hogy azt mondta volna halkán csöndesen és szelíden: - Fáradt vagyok! Üvöltött a hozzá legközelebb álló szerető szerencsétlen - önmagával -, mint egy fába szorult Féreg, hogy mégis mit képzelnek róla, hülye ő, és nem tudja, mi folyik körülötte? Az egyiknek kurva, a másikkal kurva kém a harmadiknak fekete rongy kurva kém: másfél évtizedig tartó meghurcoltatása utóöngéivel, valaki hülyesége, téves ítélete, hiszékenysége és becsaphatósága miatt történt; esetleg zsarolhatósága miatt, mert már a kezeikben, az ellenség kezében volt mindannyiuk, az életük....

Halottaim mind elmentek, halottaim mind itt vannak: a határtalan szerelemben!

Egyiket még nálamnál is jobban meghurcolták talán, mert ostoba volt, de fellengzős, gőgös, és téves ítéletű: az is lehet, hogy mindenkinél hercegibb életmódot folytathatott árulásai nyomán, az is lehet, hogy erényei következtében élt hercegek módján: bár az erény önmagában kiszáradt vénlány, mint a falazó mondaná: ugye? Mégis a falazó szívében és a leány szívében mindenki másnál nagyobb szerelem volt, de ki nem mutathatták több okból sem...; különben is ne fuss olyan szekér után, amely nem vesz fel; nekik fontosabb volt pár befektetés, és a biztos külföldi partnerek, mint az övéik?! Minket pedig nem engedtek egymáshoz közel, hogy szerethessük egymást; a leányt nem engedték azokhoz, kiket szeretett; elválasztották a szeretteitől, elszigetelték módszeresen, hogy uralkodhassanak rajta...

Ez a 2017-es Mihály-napi (Babits, Vörösmarty) temetőlátogatás -

Mindannyian odakerülünk pár év ide vagy oda, de a lelkünk békéje, mikor megértjük mi miért történt: lassan de biztosan elszólják maguk, kik már nem bírják se idegekkel, se akaraterővel fenntartani a mocsaras ingovány állapotát! Úgy hívják szakszóval, mint tudjuk a történelemből: szivárogtatnak: „A CIA és a KGB mindent lát a Nagy Testvér!” Orwell

És az aranyleány!

Ismerek valakit, Arany Jánosnak hívták: így talán arany és nem vas, de Wass; erről mégis inkább az jutott eszébe, le nem pattanó kínzói azt akarták eszébe juttatni, hogy akkor ott egyszer igaz se volt, a vőlegényjelölt féltenek azt mondta, hogy neki nem kell a pénz, de az együttes szellemi fejlődés lehetősége: Igen, és a forróságot nem bírván, gondolja, fél évet lehúzhatnának együtt, majd utazhatnának; és neki egy lakókocsi is megtenné, míg ő fest, és a nő ír a magyarságnak magyar nyelven: ilyesmiket - ja, vagy ez valakiknek nem tetszett, mert kisajátították az írás és a véleményformálás és véleményalkotás jogát a fizetettek. A többi, hogy ne haljon éhen, ennél többre tartották a leányt, és azt akarták, maradjon békén a seggén ott a földi paradicsomban, de a szíve a leányt a szerencsétlen foglyokhoz hazahúzta szabáditani! - Itt kezdődött el a tragédia -, mondott az az aranyleány a vőlegényjelöltjének ezt is azt is, ki azonban tapasztalatlan, ostoba, gőgös, üres fejű, hiszékeny, megtéveszthetőbb volt mindenkinél, mert a tapasztaláson, az élet nagy megtapasztalásán, bár 32 éves volt, nem ment át, burookban tartották!!! Utálta is a nőket, mint harsogta a papagája: kár, hogy a Nő meg naiv volt és mindezt nem tartotta vészterhesen komoly dolognak! A papagáj szavait, hogy a szerelme utálja a nőket: nem akarnak dolgozni!!!

Csak hogy ez itt a legnagyobb minőség értelmében és érdekében akart dolgozni a férjével együtt: erre az együttesre nem volt a vőlegényjelölt sajnós képes: magát akarta csak; a másik jó lesz cselédnek!

Tűz volt a szereleme; ő pedig csak víz: lassú víz, partot mos; a teljes tűz, mi elég és feléget mindent és gyors égésű: a természet is tiltotta ezt a frigyét, mégis a szív valahogy mindkettőjük szíve halálos beteg volt és lett attól fogva, hogy elválasztották őket a hatalmas véleményalkotók! És egymás varázslatos közegében éltek: gyűlölet-szerelem légkörében: az egyik a köteléket szerelemnek, a másik gyűlöletnek nevezte: mindegyik önmagából indult ki; az érzés betöltötte és magával ragadta őket: sajnós hosszan tartó perverzitás volt az övék, hogy a valós élet elől meneküljenek a valós élet lapos szürke unalma elől az álmok birodalmába a szuggerálhatóság, a báb-jelleg a nem szabad önrendelkezés, a nem autonómia irányában! Mégis megmenekültek: erősen ragaszkodtak az életük álmaihoz! Egymáshoz!!! Az egyik a festéshez, a másik az íráshoz!

Aztán a hatalom birtokosai úgy üvöltöttek vele, a Nővel, hogy őket ugyan már ne akarja felszabadítani, de addigra egy romtemető volt az ország idegen tervek és érdekek szerint eladósítva!

Látja, magának ez volt a Mihály-napi temetőlátogatás -

Maga olyan, hogy még a sírból is kiimádkozza a szeretteit, kik vagy végleg elviszik magukkal, vagy megsegítik életében, mint nem akármilyen Fát, egy nem akármilyen Fából való Teremtényt!...

A kislány a nappalimban dús lombú koronás fák között hintázik... tudtam, hogy maga viszi át a szerelmet, de féltettem határtalan...

Napszerkezet, avagy a Bálna Leánya

A szeretetet nem lehet kiérdemelni! - kiáltott, és elviharzott az éjszakába, mert mondták, hogy egy Villámhárító, de nem volt semmi és senki más, mint ki vágyott az igaz szerelemre, egy virágos kertre, hol nincs Pénztárca, nincs számolás, ki mennyi, mi mennyi, de érezhető a szeretet...

- Az igazi szeretet a legritkább! - kiáltotta, és jól elverte érte a Nőt, hogy mi jogon meri feltételezni, hogy őt szeretheti, avagy szerethető egyáltalán?!

- A Hatalom és Halál, csak ez és semmi más? - döbönt meg a Leány, és nagy ürességet érzett a szívében. Az Apámat keresem; az ő szerető, de elveszett Lelkét. A Semmi rojtjain és áramos kisülésein szellemünk csillagai.

- Jobb lenne, ha Attila is Sört inna, és nem kutatná folyton a Csillagok Titkait.

- Tán már nem is szeretlek, mert nem engedted magad szeretni!

- Összekevered a másokon való Uralmat és Uralkodást a Szeretettel. Mindig oly jól tudod, ki mire való, ki milyen Kurva, ki-ki, kit, hogyan kell megbüntetni, és azt, hogy hol az Igazság! Tán ennél tényleg szimpatikusabb, ha valaki kételkedik, de megtapasztal, míg nem enged közel magához, és nem ítélt, nem ítélezik, de nem tagad meg, de érez, míg átengedi magán a valóságot!

- Kipróbálnak a Mesterek, de kit Szabadnak neveznek tán a leginkább Rab a Hallgatás és a Titkok mintegy Katonai Rend Hierarchiája szövetségén.

- Mindig Szabad akartam lenni, de nem mások kárára, hanem egy Segítő Szellem! Mások rajtam akartak felkapaszkodni a Szabadságukba, és lassan és észrevétlenül tönkretettek, mert az Élet Nedveit, ha kiszárítják és lecsapolják, ha egy Sivatagra kivetnek, és nincs körülöttes a szerető Élet, csak a Hatalom Konspiratív Vesszőző és Verőlegény Mesterei, az a Pokol!

- Sokakat szerettem határtalan, két Embert az Életemnél jobban, de nem elég, ha Te Magad szeretsz és vagy a Szeretet, az kevés, a szeretet légkörében kell élni, és nem egy alattomban gyilkoló hatalom halálgépjárban; sokakat szerettem határtalan, és sokakat nehezen felejtettem.

- Az adok és kapok világa, és miként alakulnak a strigulák ebben a rendszerben, nem tudom.

- Egy Villámhárító és egy Elmegyár, egy Elmét áthelyező förmedvény, tán egy Kém, tán Ördög, tán Angyal, de mi lakozik szíveinkben?

- Fontos, hogy mi lakozik szíveinkben, ha nem tudjuk kimutatni, és nem is akarjuk kifejezni, mert ez a filozófiánk, hogy rezzenéstelen arccal, szenvedély nélkül végigjártsszuk, avagy végigharcoljuk az életet, mert elköteleztünk vagyunk valami mellett, mert a Szív halott, de kell a Hatalom!

- Nyavalyásan fojtanak el mindent, aminek nem látszik rövid távú haszna.

- Elfojtják, amitől Félnék, de a Félelem jelenléte nem Szeretet; az Más...

- A Szeretet, ami úgy juttat el Önmagadhoz, hogy nem Vádol, és nem Erőszakoskodik, és nem akar meg- és összekötözni, hanem Szárnyaid bontogatja, mint Segítő Szellem, míg az Ártó Erő tombol...

- Talán ez a lényeg, az ártás és a segítség szelleme; mégis tán az árt legtöbbet, ki segíteni akar -

- A szellem annyiféle: színváltós; az Irónia eltakarja, ki és mi nincs, de azt is, ki nagyon is létezik; de ismeri már a világot, mely folyton alattomban hátra támad, mégis tán őt esetleg az Irgalom elasztikussága élteti maga és mások felé -

- Te vagy az egyetlen, kitől elfogadtam egy kis időre a megkötözöttséget, mert az Élettel töltött fel, mert szeretetből fogant; annyi a Gyűlölet Börtönőrei, az Érdekek Védői, a Katonák!

- A lelki sebesült sérüléseit meggyógyíthatta volna egyszer valaki, de csak egy légi iszony, egy úrbáb, egy köpőcsésze szörny volt, telis-tele rejtett és frusztrált gyűlölettel -

- Régóta azt hitték, hogy felfaltak mindenestül, de azt kell lássák, hogy élsz, mint egy folyam hömpölygő hullámaid és kacagó benned egy patak...

- Majdnem megölték Bennem a Gonoszság, a mindenáron Hatalom és mindenáron Pénz Mesterei az Isteni Szent Zenét, mely szeretni képes...; borzalmas volt felébrednem -

Akik mindent csak legyilkolni, agyonverni és szitává löni képesek...

Akik mindeneket csak megalázni képesek...

Akik mindent csak tönkretenni képesek...

Akik mindent csak boldogtalanná tenni képesek...

- Állt egy Nagy Fasz egy Szobában, és én alig kaptam Levegőt!

- Kiadták a Parancsot, akik tudják mindig, ki kurva és ki nem, hogy másszon Rád, mert az ellenség Nője voltál; de mindig a Szerelem kínhalála lett belőle, mert nem vagy akárki és ők nem akárkik!

- Szoptam le verejtékes, ocsmány Faszokat tisztára, kik maguk tisztának hazudták, csak hatalmi szálak szövétneki voltak: nem csomózom, hát csomózzátok! Nem! Nem a Faszaitat össze, nem a Pók, ki faszaitat behálózza, nem egy Híd, bár a Magyar élni szeretne!

- Kerecsensólyom Csőrei, mi szíveinkbe vájnak, de torzított és mérgezett és súlyozott (Tömeg) és gázfelhőkben és sugárfelhőkben szellemeink, ezért legyetek óvatosak, körültekintőek, mert a csatazajos viharban lemészároltok mindenkit, mire már csak egy hulla halom vagyunk magunk; nem, nem egy Temető, mert ott tisztelik halottaik és imádkoznak értük; nem Temető, de egy Hulla Halom!

- A Kerecsensólyom, mi én vagyok, és egy ragadozó, egy Érdekelt Látás, de egy Segítő és Gyógyító és Szerető Szellem, de megmérgeznek és elszigetelnek minket a rágalom és ármány, a koncepciók perек szülői, kik ránk másznak, ránk tapadnak, hogy tönkre tegyenek minket, és egy börtöncellává alakítsák a Földünk, mert az információk birtokosai és azokat eltorzító, csúsztató, maguk halálai...

- Egy börtöncella összelőtt lakói megérik és tudják, kiben, mi lakozik, ki, mit, miért mond, míg a szíve egy szakadék hasadékai, de ott valami más is szól és más beszél, maga a létezés beszél az ellentét, avagy a sok más, más valaki -

- Áteresztő képesség, emanáció, és a befogadás és a kizárás...

- A befogadás és kizárás, a halogatás, a szeretet és félelem, a reménység és félelem egyénre szabott, arcainkra, és finomra hangolt a hatalom, a katonai parancsuralom, céljaink, energia háztartásunk függvénye, és ha lett légyen Villámhárító, hát az volt a Dolga..., mert ha Ő is gyűlöl és gyűlölködik, ha ő is mindenkit elárul, és lefejez, és kilök és kitalál, és nem őrzi, mi van, a valót, hát a nagy Tragédia tán bekövetkezik a végleges Pusztulás és a Megsemmisülés, mert ami Nincs annak Bokrai véznák és kikezdi azt az ellenség, mert a Gondolat, az Álom és a Képzlet oly Való, és egy Irgalmas Arcban nem kárhozik el a Lélek -

- Az akasztott Ember a szívemben; oly nagy rajtunk a szellemi nyomás, oly rettentő a Pokoli Sivárság, mert egy kamatos kamat árulásai, egy határtalan kizsákmányolás, egy embertelen és kegyetlen zsarnoki Rend, mi tisztára akarnak mosni, kik TISZTÁK -
- Kődobáló Inkvizítorok mindig nagyrészt FÉLELEMBŐL cselekszenek, de a félelem nem lát tisztán, ezért a pusztulás kezdete hordozója, ezért törekedjete nem félni! Remélni, nem muszáj, de bízni és létezni szükséges; aki létezik egyszerre nem létezik -
- Az egész az övé, miből arca kisimul -
- Az egész mindig mozgásban, de van, mi elnyugszik, nyugvó övezet és örök minőség -
- Istent, kit nem tudom, ki kicsoda, mégis imádtam, mintha szívemben egy iránytű -
- Túl agyhalálon érzem szerelmedet, mi nem a világ, és nem is én vagyok -
- Túl agyhalálon is tovább él az örökkön való minőség, mint egy test nélküli, fizika nélküli, tehát mágneses elektromosság nélküli, téridő nélküli, elme nélküli egy örök dimenzió, hová minden út befutó, de nem egy matematikai és nem is erkölcsi törvény, de a szívben egy iránytű, mire figyelj, és a lelked üvöltő parancsszavát el ne hallgattasd, mert akkor halott vagy! Egymásnak ellent mondó parancsszavak a lelkedben, keresd a megoldást a kompromisszumok, a megegyezésre való készség és nem az erőszak és nem a korlátoltság mezején, hanem a csönd békéjén, viharfelhők villámain is figyelj e lélekiránytút és izzadd ki a megoldást magadból, de vigyázz, mert sok a nagy és erős Gyűlölködő Ellenérdek, ki elpusztításra les tán évszázadokon át, mert nem vagy népszerű Lélek, mert követelsz magadtól többet mint másoktól, mert tudod, semmit sem adnak ingyen, de a Te Követelésed édes és szeretetteljes, könnyű Teher a jó akaratúaknak!
- Egy Szentségbe Beöltözés más, mint az Átöltözés, de a második színlelt színei mögött is megtörténhet a szentségbe beöltözés, mert az utak különbözők, de ne legyetek átkozott elkárhozottak -
- A Test, mi melegségre és védelemre vágyik, de ha a Lélek halott, és a Szellem csak árt és sose segít -
- Van mikor nincs megoldás, az a megoldás, hogy nem választhatok, mert akkor magam árulnám el!
- Kimozdította őket a gyűlölet, kifordította önnön magukból..., valami lehetetlen PER által -
- A magyarokat meg kell büntetni, mondták, pedig szerelmetes szabadsága befogadta az egész világot, de a Férj egy gazdasági, katonai összefüggés-rendszer, a Feleség pedig a Férj maszkja, holmi erkölcsi törvények mögé bújt, mik meg se akartak lenni sértve...
- Napszerkezet; ha büntetni akarják a magyart egy gyűlölettel súlyozott gyarmatosító Világrend árnyai, akkor lenni szeretnék a határtalan szerelem szabadja e Magyarországot: egy sváb-szász, szlovák és szerb és horvát, de elsőként Magyar!
- Áldás lenni és nem átok!
- Add, hogy áldás legyek és ne átok!
- Ha meghal a Szeretet, de legyen mégis, ki átviszi a Szerelmet!
- Tisztul, erősít, megőriz, megszentel!
- Szeress, ha bírsz, miután mindent elvettek Tőled, mit kívánsz?
- Azt az Irgalmas Szerelmetes Arcot, kit végig szerettem, míg mindent elvettek tőlem a semmiért mindent egészen...

- A büntetést elrendelők manipulatívak és ritkán igazak, és egy láthatatlan hatalmi erőterben fecsegnek ostobaságokat; egy szót, mi Ige meghallanak, és kiforgatják, úgy kitekerik, betekerik, hogy rá se ismersz már önnön való értelmedre..., de a 99 egyéb Szót meg se hallják, de hallják, több, tudják, de agyon hallgatják, mert a Hatalom idegi labirintusos ráncain tekereg a kigyózó Fény és a Félelem, mely blokkol minden valós tudást -

- Mikor sikítottam Érted a rettentő Hiányodban, hol voltál Te akkor...?

- Haldokoltam....

- Ha mondod, hogy szükségem van Rám, ott vagyok nálad mindig...

- Így haldokoltam...

- Milyen és hol van Halálod?

- Itt vagyok... borzalmas vagyok még neked, vagy már a bársonyos érintés...?

- Megsemmisültél, mintha nem lennél...

- Szeretsz még?

- Mindig szeretni foglak...

- Én öltelek meg?

- Igen. Mégis élek, de időnként nagyon fájdalmas a szorítás a szívem körül, mintha milliárdnyi darabra hullnék szét egy energikus szellemi világok terei, mi hirtelen összeomlik, mégis egy szerelmes erő, a géniuszok szerelmes ereje megtart engem egy életre, mert határtalan szerettelek Téged és ezt a Világot...

...

- Tarts meg Engem!

- Légy bátor megsemmisülni és újra élni a Szemeim Szerelmén... sose tudnálak bántani!

- És ha én más se vagyok csak a bántás?...

- Ugyan, dehogy...

...

- Grófnő! - szólt Beethoven, és látta, hogy zseniális Művész, és hogy Ő is az, de neki mennyi minden más is van: Napóleon, és a Fogaskerekek -

- Sajnálom - mondta a Grófnő, hogy maga is e Pokolban kényszerül helyt állni, ami a Föld és fogaskerekei! - és üvöltött egy hatalmasat. - Nem lehetek a Magáé - folytatta, de mindennél inkább a Magáé leszek..., ért engem, Szerelem?

...

A maghullatás a Jó Földbe, Jó Termést hoz, és terméséről ismerszik meg a Fa -

Magvetők és maghullatók: az első csoport a Van Gogh - féle, a másik csoport az Esterházy-féle -

És a virágszakítók, az ártatlanság megrontói ..., azok az ördögök, a tudatlan, kegyetlen gyermekek, kik nincsenek felelősségük tudatában, és a hálózati tiszték...

...

Ült és látta magát... szférájában sok kis csirke, tyúkocska csipkedte auráját, a Hajnalt a sok éjjel és Este után - (Esthajnal)

Ült és látta magát..., amint Hatalmas Gépkarok csőrei vájtak volna belé, végleg elpusztítani, szúrt sebei nyomán lassan elvéreztetni -

És látta, amint e Hatalmas Gépkarok lassan lehanyatlanak és a Géplélek összeomlik, megolvadnak a kar csőrei a napsugarakon, mi teste aurája -

És látta, hogy a Szeretett Lélek meghal, és ő nem akarta, hogy az meghaljon, mert nagyon szerette: Nem akarom, hogy meghalj! - mondta, és feltöltötte jó illatú energiáival, hogy lehessen az a Szeretett Lélek jó illatú Energia -

- Szeretlek! - kiáltotta.

- Haldokoltam - mondta.

- Sajnálom a végtelenségig - riadozott.

- Iszonyodom mindentől, mi körülvesz, csak Tőled nem, kit mindig akartam...

- Én is akartalak, de rengeteg dolgom volt még Önmagammal és a Világgal egy Isten iránti vágyakozásban...

Jaj, a Rendőrnők és Rendőrök szűk agyú, kötözött korlátoltsága: Rendőrtiszték legyenek a legintelligensebbek - mondta, e köszikla alapra lehetne építeni, és ne legyenek aljasak, az aljasság kizáró ok kell legyen a rendőrtisztin, és vadállat és verőlegény és szadista végképp nem lehessen Titkosszolgálati Tiszt végképp ne -

Tudta, hogy megadtak volna neki mindent, ha őt és őt és őt és őt is elárulja..., épp ez volt lehetetlen, de azért megírta, amit a bőrén érzett, sokakért...

Valaki rajta kezdte pályáját, hogy lehet ellenálló Szerelmeseket két hét alatt Kicsinálni...

Csak nem akart sikerülni a szerelmesek és az ő és ő és ő és ő végső elszigetelése, hogy Uralkodhassanak rajtuk -

Mintegy Szélvész Kisasszony - mondta, de tudta, hogy e Szélvész Kisasszony, ki szeretetre méltó, és hogy ezt értésére adja, ízekre szedte a Szemét, hogy az lásson.... akkor vesztette el szeme világát, mit a Szerelem mindig idejében, a kellő Pillanatban visszaadott -

Így szerették egymást -

Ült és látta, hogy darazsak a szférájában, de hol is vannak a Pillangók, virágról virágra?

Aztán látta, hogy a Darazsak mindig visszatérnek betömött fészükre jóval azután, hogy az már használhatatlan. Hol a Szabadság, és hol a Szabad Levegő? El mindentől, mi csak egy darázs-fészek bír lenni: legyen az bármi és bárkik -

Mint a Nap...

- A Magyarok arra valók, hogy ingyen kiszedjük belőlük az infókat, majd kíméletlenül elbánjunk velük - mondta a Király a Császárnéra sandítva nagy szövetségükben és kiházasító nagy kedvükben -

Így valakinek, a Krónika szerint, nem szabadott házasságra lépni, mert nem árulta el se őt se őt se őt, de azért okolásul megírta, mit érez, és a nagy nyomás alatt üldöztetésben, börtönévei alatt szövetkezett, akivel tudta sose árulja el, és kifinomult lett minden árulás és elárultatás ellen; így állt Őrt -

Mindenkit, kit szeretett, kiházasított a halálos, gyilkos ellensége, de nem adta meg magát - így állt őrt, és nem árulta el továbbra se őt se őt se őt -

Férjhez ment egyszer, kétszer, háromszor, de nem árulta el se őt se őt se őt, így állt Őrt szegényen, szabadon és szeretetben -

Elárulták, ki a libikókán keveset nyomott, és gőgösek voltak, és kibaszták az ajtón, pedig ki keveset kap kevéssel kell elszámolnia -

Elárulták, kinek Szeme ragyogott, mint egy Drágakő, és messzi elsugárzott, és híret vitte, hogy élnek itt is Emberek, és hogy Ne bánts a Magyart!

Elárulták, ki nem akart egy Király Katonája se lenni, mert Istent kereste az Isten iránti nagy sóvárgó vágyakozásában próbált a közelébe kerülni, és elviselni az Embert is elpusztító Ragyogását az isteni Erőnek -

Elárulták, mert úgy gondolták, többre tartja magát másoknál, pedig csak kisebbségi érzése gátolta, mert nem volt önbizalma -

Elárulták, rohadék kurva kibaszott árulónak és kémnek titulálták, pedig határtalan szerette a Szép Szót és mit ez takart: Magyarság -

Elárulták, és végül mind az Ő Szakadékába hulltak bele: de több mint egy Igaz Ember volt itt a Gáton, a Vidéken!

SZAKADÉK és mint egy NAP úgy sugárzik -

TESTVÉREM - mondta, és ...

...

Mi az örökkévalósága?

Egyet sem árult el azok közül, kik valami folytán betévedtek az életébe, az aurájába, de látott, írt és meg -, elszenvedett, mert nem lehetett nem dokumentálni a saját Szeme Érdekét, mert

túlságosan szerette ezt a vihar vert, villám csapott fát, mi a Magyarság, e szelleme végső elvékonyodó és elfogyó életét -

Mi a becsülete?

Nem árulta el a benne Üvöltő Szelek csipkézett és feneketlen mélység Szakadékait: a Testvéreit, de mindenhol rámásztak és lehallgatták a katonák, a rendőrök, hogy elválasszák szeretteitől -

A Mag Maga a Becsülete -

Mi a Lényem? Jelenlét - mi egy szférában csak öröklik, máshol szeret és vágyakozik, valahol iszonyodik: Elmegyáráktól iszonyodom, de legjobban szeretem a Szent Uralkodókat és a Szent Művészeket, a Zseniális Mestereket! - és kikandikált az ajtón.

Az elme világba borult egy Világfa Szarvasagancsa!

Köszönöm, hogy megóvtad őket tőlem, és mégis jobban szerettél engem náluknál!

Mily Nehéz a Szellemeket szétválasztani a Ki Kicsoda elvén, mert átjárják egymást és összeérnek metszeteiken; manapság összelövik őket -

Ki a szeretet és ki a gyűlölet és ki érdek és ki haszon és ki több mindennél...? Nehéz eldönteni. Várj, míg könnyen elválaszthatod a búzáat az ocsútól -

Túl agyhalálokon, túl minden téridőn egy másik dimenzió tán mi átjár és alakítja a téridőt és anyagot az ismeretlen, mi a Fekete Anyag és a Fekete Energia: Fehérre mosták, kinyalták a seggem, bőröm volt már montázs és mozaik és foszlányos összevarrt, de hol is lakik az Úristen?

Látom Halálod: Megsemmisülésünk -

Viszik, viszik az Idegenek és a Halál katonáink -

TEHERAUTÓ - Nem csökkentették, csak növelték terheit a Gyűlölet és a Hatalom és a Pénzhatalom képviselői -

Ne kényszeríts választani, ha én nem választhatok: a Te vitrinedben is ott sorakoznak a kitűzött Pillangók és a Szép Nők egymás mellett: nem választottál, csak bekebelezted és lenyelted mindet! Add, hogy én Áldás legyek és ne Átok!

A Nap, egy Napszerkezet, Napsugárzás, és összeomlik a Géplélek, és leomlanak, megolvadnak a Gépkarok, mert én szeretni tanultam -

A Szűk Ösvény borzalmi, és szabadul a Szolga, mert már semmit nem képesek kitalálni ellene a sok ármány és szerelem, rágalom és Konceptiós Per után, mert azt hitték, hogy beelátott a Lapjaikba és árulójuk lesz, pedig csak egy Kislány volt, ki szerette Őket; miután lőtték, természetesen már beelátott, de áruló nem, csak alkotó lett, hisz nem lehetett akkor már nem látni őket -

Ki vagyok én? Nem mondom meg. Egy elmém létrafokai, hol szaladgálnak az angyalik és ördögi lelkek és én egy finomhangoló ki- és beeresztem őket egy hangolóval szabályozva, miből, mennyit kinn és benn... több az intuitív és ösztönös a tudattalan bölcsessége, mint az okoskodás számításai, de a tudatosság és értelem és az elme képzelete elvégzi feladatát -

Hány Hét a Világ, Te Bolond?

Halálra kínoztak, mégse ...

Szerelmes vagyok egy Irgalmas és Szerelmetes, Gyógyító és Tanító Arcba és Zseniális Társaságába, ki a Lelkek megmentő Üdvözlése és nem kárhozata -

Szabadíts meg minket a kízó Gonosztól!

Isten, e Szó, mit, valamit, kit ismerek élményeimen által és szeretek, de nem tudom, hogy a jelenségei és történései mit is rejtenek, ki kicsoda Ő: egy Örök Rejtőzködő, ki néha egy kicsit megmozdítja a fátylát -

Szeretni görnyedvén terheim alatt!

Telis-tele érzésekkel, de nem elfogult, és nem ítélik, de óvatos a végtelenségig -

És akkor gondolta, hogy táncolni kéne egy nagyot, hogy táncrea kéne újra már egyszer perdülni és fordulni, és betérni egy kis kocsmába, és ott körbenézni -

A Bálna Leánya -

Úgy véli, hogy talán a Kutyák a jutalmazás nyomán tételeznek fel valakinél jó tulajdonságokat -

Nem, csak létezik Karitás, és talán egy kis Jó Cselekedet közelebb visz valakihez, és távolabb valakitől...

Ott állt a Gellért-hegyi kilátó-szegleten, és nézte a Tóth Árpád sétányt, ahol végestelen-végig húzódik a vadcserezsnye-sor és rózsaszín virágai elbűvölik az ott sétálót minden tavaszi áprilison: ott boldog voltam párszor úgy hajtottam valaki vállára a fejem, mintha megérdemelné, és mintha vigyázna rám: szeretlek még mindig - mondta, de össze vagyok zavarodva, és most ezt még meg kell írnom, hogy tisztábban lássak, és ne tévedjek! Használni akarsz csak, avagy Szeretsz-e Édes egy Mátkám, Szent Bogaram?

A Kilátó - Szegleten egyszer ott állt az Amerikai Elnök is, hát biztos, hogy az Ördögök Ördöge azt suttozta a füleibe: Harmadnapra Tiéd lesz e Föld és választottaidé, mert a Magyarokra bizony rájárt a Rúd -

Szaladt és szaladt, és vagy az Erőltetett Menet fel a Hegyre a lövedékek között, hol medvét, hol oroszlánt, hol gorillát sugalmazva megszálló ördögi erőktől, hogy csoda, ha nem vetette alá magát a sziklákról, ha nem is a pogányok által készített szöges hordóban gurult is alá, kik mégis csak szerető szövetségesei voltak olykor egymásnak és e Nőnek: a Magyarok Istenére esküszünk stb. -

A Margit-sziget miért is lehetett a Nyulak-szigete, azt nem tudom, de mintha Apám egy varázslóvá alakult volna, és azt kérdezte, hogy megtanítson-e elméből, avagy szívből úgy Isten igazán löni -

- Elment a Maga Esze? - kérdezte a Leány, de Apja ezt úgy értelmezte, hogy a Leányt mindenestül egy Fekete Varázsló Köpönyege alá bevette, és ki se engedte onnan több mint egy évtizedig... a Leány, ha pillanatokra mégis kiszabadult, hát az első volt, hogy levágatta derék alatt érő csodálatos gesztenyebarna hullámos hosszú haját milliméteresre.

- Úgy nézel ki mint egy Koncentrációs Táborból most szabadult! - mondta a Leánynak, és nem látták egymást újra egy évig. Használhatatlan - mérgeződött ilyenkor, de nem tudta nem szeretni ez árva szerencsétlen nyomorultat; mennyit kell még ennek szenvednie, mert folyton Szabad akar lenni, de hát az a Legnehezebb! - mérgeződött ilyenkor Apám, és nem kívánta, de tudta ilyenkor, hogy a Leánya szabad lesz, és másokat is szabaddá tesz, mert az Igazság tesz szabaddá benneteket, és időnként olyanokat mondott a Leánynak, hogy annak nemcsak a fülei álltak ketté, de a haja, mit pár milliméteresre vágatott és az lassan növekedett, már az égnek állt, és egész testében megborzongott -

A Leány éveket járt a Szigetre, és csacsogott egy Szenttel, ki szölongatta, így-úgy; de miután ezt elújságolta Nemzetének, megszállták az Ördögök a Szigetet, de azért a szent Erő is csak ott maradt és ott is fog maradni: - Tarts meg minket Magyarok Nagyasszonya, Mennyek és Angyalok Királynője! Egy magasra nyúlt Ördögféle, ki tán Angyal, kivel a Szigetre tartott egyszer éppen, és ő kicsúszott a Jégen, a térdét beverte, de a bokáját szerencsére nem ficamította ki, de volt valami mindenkinél inkább szeretni való ebben a magasra nyúlt Ördögfélében; a Leány szerette!

A Leány, miután az Ördögféle kicsúszott a Jégen előkapott egy Tört, és imígyen szölongatta: Állj, ki vagy, Apám, a Tied?

- Elmész Te a Jó szagú Úristen büdös valagába! - kiáltott a Jégen Kicsúszott, de a Leány ahelyett hogy elszaladt volna, szerelméről gyözködte, és ápolgatta, aggódott érte, és miután az másodszor is elesett aznap, amennyiben megbotlott a lépcsőn, kibicsaklott a bokája, és kicsúszott a lába alóla, miután nagyot ünnepelt, és jól bevott, a leány hazakísérte, mert oly ingatag volt, hogy a Leány támogató kezei nélkül bizonyosan nem jut tovább -

- Mindenkit csak segít ez a Leány, kit szeret! - dühöngött Apám, mert ez sokszor erősen megnehezítette a Dolgát, és Harci Esélyeit a Lövőtéren és a Vérmezőn... Attila ide, vagy oda, mégis az Attila úton esküdött életében csak egyszer Széchenyi István Gróf Uram, kinek úgy meggyűlt a baja mindenki mással, mert előbbre járt Élete esze kereke koránál e Tájékon száz esztendővel! Ennél nagyobb baj és szerencsétlenség nem érhet, Te Leány, mint Törpék között Hófehérke álmodsz magadnak egy kis Szabadságot!

A Szigeten úgy keringtek és szálltak a Sirályok a magasban, és a Nő mellett nagy tömött sorokban úgy húztak el a Hídon, hogy szárnyukkal érintették arca magaslatait: - Apám, a Kerecsensólyom, látja jobb és Bal felől a Szabadság-hídon, bár Apáink megaláztattak és legyilkoltattak és kifosztattak, de a szívem és a tudattalanom jelei, hogy együtt, de a szív ultrahangjai szerint ki-ki a magáét, hogy a Szekér tovább mehessen!

- Szeretlek - mondta az Apjának, a Grófnak és a Testvéreinek; az Anyja túl közel volt hozzá, neki is mondta egyszer-kétszer azért...

...

Mikor beköszöntött a Tavasz időnként, és utána a Nyár, és minden második nyarunk a Futball Világbajnokság aranyozta be, akkor hol a Szigeten, hol a Parlamentnél, hol a Szabadság-téren, hol a Belvárosi-templomnál, de megesett, hogy a Bálna előtt nézte, miként lő vagy nem lő passzot, avagy gólt az Arany Csapat, Puskás...

- Szeretlek - mondta a Gróf, Apám le is írta, de nehéz volt éreztetnie, mert csatazajos és viharvert idők jártak, és mindenki az Ő fejét tekintette a Céllövő Tábla belső körének, mert jót és szépet és igazat kívánt a Magyarorságnak, de a kiválasztottak kiválasztottai a „Magyarokat meg kell büntetni” (Sztálin), harsogták, nem, Trianon nem volt büntetés a Magyarorságnak, csak a kisebbségi jogokat kívánták más nemzetek számára érvényesíteni; akkor miért Csatoltak el Színmagyar Hatalmas Területeket is e Magyar Hazától?

...

Sebeim Sebei, elhullott, megkínzott Véreim hullása, Te Árva, Szeretett Nemzetem, de mennyire Szeretlek, Te Csonk, Te véres hús- és idegcsomó!

De.

Megalakul, mert megalkotjuk, míg pusztítanak, és megtart minket tudatalattink Géniuszai e Nyelv Nemzete iránti Szeretet -

Mezítelen, pucér-csupasz Angyalaink és Ördögeink és házasságaik egy militarista-pénzhatalmi bürokratikus Kuss Világdiktatúrában: Világ Proletárjai helyett Világ Bankárai egyesüljetekek -

Túl sok a seggfej, és kevés a lövedék - mondta.

A Leány csak azt látta, hogy milyen Nehéz is a Magyar Érdeket képviselni, és Magyar Írónak lenni, de csak nem adta fel -

Egy gesztenyebarna hullámos, térdig érő Haj és benne a Nemes Fehérkék -

- Egyé kívánod imádkozni az Ördögöket? - üvöltött Reám Apám, mikor minden türelmét elvesztette, és idegei, ha nem is pattantak el, de pattanásig feszültek.

- Békétlen Ördögöknek nincs Hazája!

- Nincsenek békés Ördögök! - pattant ki Apám dühödten.

- Egy Cél érdekében, talán. A szajré!

- Te Marha - kiáltott, azt hiszed, a Nép-Nemzeté lesz, nem egy megerősödött Ördög-Sereg osztozkodik rajta?

- Túlélésre játszunk, Apám! Egy Ördög, egy Angyal; hátha így megmentjük, mi Drága minékünk, a Hazát; ha egy Ördög és egy Angyalt játszunk, tán már úgy összekeveredünk, hogy ha segíteni nem is sokat, de ártani se lehessen sokat! Apám elhallgatott -

....

- Ha elszigetelődsz a sok jóságoddal és pár jóval, mi haszna, ha a nyomorúság és a nincstelenség, az elhagyatottság és a törődés hiánya szedi áldozatait, a Lelkeket az ártásra, a bosszúra, a hallgatás kegyetlenségei -

- Az őrizés hallgatása!

- Nem mindegy, hogy őrizetben vagyok, vagy szabadlábbon!

- Viselkedj Szabad Emberhez méltón -

- Sosem terveztem életem mások pénztárcájára, nem nyúztam mások bőrét, de keményen megdolgoztam tudásért, művészetért, és valaki kísért utamon, nem hagyott magamra, egy Segítő Erő a Tengernyi Gyilkos Erő mellett, de egymás mellett lévén, közel egymáshoz e két erő, nehéz széjjelválasztani!

....

Szerelmem a billiomodik hatványon, mindennél jobban szeretlek Égen, Földön és Pokolban!

...

A Szívem egy Fény - Gömb, és nem, nem Sarlósnak, és nem, nem Aratónak jöttem, engem is majd learatnak, de mit, az nem mindegy -

A Megtartó vagyok, de biztos, hogy páraoknak nehéz lehet az Én Jelenlétem, az Én Szemem -
Én sem tudtam máshogy, mert mind kinyírták volna az enyéimet, kiket én szerettem!

Így is, Te Rohadék!

Nem, így Nem!

...

Színház az egész Világ; és én a Nemzet Szívén, és Te?

Csatolom a Választ -

A Szabadság-hídon a két Kerecsensólyom között a Szent Korona és egy Királyi Palástba burkol valami Szent Erő mintegy Miseruhába; a Szent Jobb egy Aranyalmát tart, a Szent Bal egy Jogart!

Így kell - szólt Apám.

A Szívem egy Irgalmas Arcban és egy Királyi Testben régen elnyeletett, de ott Jó helyen van -
Szeretlek - mondja Apjának, a Grófnak és a Testvéreinek.

Szentek Ligete a Gellért-hegyen a Gruber-medencénél, és onnan a Tóth Árpád sétány és a Magdolna-torony, és körgyűrűben a Hegyek a Templomtornyokból és a Nemzeti Galériából való kilátás -

És az Ördög Hegedűse a szigeten Nagy Energiájában úgy megtáncoltatta a Leányt, hogy ott a szellemek emelkedtek, szálltak a magasban és felfújódtak göggyükben, majd a nagy ürbe összeomlottak mondván: A Magyarok Nagyasszonya kipipálva!

A Nénikéd és az Apád Büdös Nagy Faszát! - mondta erre a Magyarok Nagyasszonya, és úgy megtáncoltatta az Ördög Hegedűsét, hogy az hanyatt vágta magát, de kölcsönösen csókokat lehettek a habok és bókkoltak egymásnak a Hegedűs és a Leány, és mikor a Leány a Telivér Paripájára felpattant, és hallotta a Magyarok hajdani vágatását végig a körgyűrűn és a Hegyek körgyűrűjén akkor még hangosabban dobogott a Szíve: - Édesapám, hol a stukker? Mégis, ha Apja a kezébe is adott egyet, az összes többi puskát, karabélyt, tört, lándzsát és

bunkócskát és kötelet elzárt a Leánytól, és akkor az a Leány a Paripán vágta a Duna-parton a Teli-Holdat látta a Parlament tetején díszelegni a Vörös Csillag helyett: Az Úr azúr Fehér Ostyakör Szent Teste vigyáz Mireánk minden Magyarokra, mert Minden Magyar Felelős Minden Magyarért, de az hol is vagy, Magyarok Tündöklő Csillaga?!

Napszerkezet, avagy a Bálna Leánya tovább folytatódik...

- Szeretlek - mondta, azért vagyok itt.

(hallgat, és eltelik 10 év)

- Tíz éve nem láttalak.

- Haldokoltam.

- Én is haldokoltam, mégis látni szerettelek volna.

- Nem volt jó ötlet; nem akartalak volna hullán látni.

- Túlságosan szerettelek, egy ölelésem tán élővé varázsolt volna...

- Nem minden helyzet csomózott szöttest oldja fel szeretet...; tán csak a VÉG, mi nem jó el mégsem, mert halálomban is Te szeretsz tovább...

- Ha kínoz Téged a Szeretetem, én kanalazom ki, és falom fel élő szívem...

- Azt adja csak neked az Élő Isten...

- Ne nézz Rám, gondold másra akkor...

- Nem bírok..., Téged látalak, a Kedvenc Leányom, de gyenge voltam, és felfalt a kötelékek áldatlan hullámai...

- Az Élet, mint egy Halálgépgyár, de ne kínozd magad!

- Halálra kínoztalak, és másokat, hogy lássátok az én helyzetem kínjait, hogy ne legyek annyira Magányos -

- Hittél valamiben Másokért, és tüzzel-vassal gondoltad megvalósítani a Jobb Világot, mert annyit szenvedtek Itt hajdanán...

- Rosszabb. Meggyűlöltem mindent és mindenkit, Téged is -

- Nem bírtam elviselni a Beteg Lelked, csak a Távolból, de úgyis nagyon nehezen, mert én is a Halál Szakadékába zuhantam miattatok, aki az Életért jöttem, és szerettelek Benneteket, de nem értettétek, hogy nem hagyhatom Egyiket sem oda a Másikért...

- De igen, értettük, de nem bírtuk megoldani az Élet szintjén, csak titokban lehetett volna egymásra kacsintani a tűzviharban..., jeleket nem szabadott volna hagynunk...

- Jobban szerettelek az Életemnél; Őt is jobban szerettem az Életemnél, és valaki lehetett volna az életem, ha meg képes érteni, hogy Ti vagytok nekem, és nem csinálhatok úgy, mintha nem lennétek; de aztán mind magamra hagytatok...

- Nem igaz; végig Vele voltunk titokban, és vigyáztunk Rád, de nem lehetett a látható és hallható szférában, mert mindenhol ellenségeink, hogy levegőt se lehetett kapni, mint egy börtöncellában szabad lábon is, és nem akartad megérteni, hogy NE..., ne keress minket...

- Nem bírtam nélkületek; Te se bírtad nélkülem...

- Ritka pillanatokban engedtem vágyódásomnak, az óvatosság...
- Majd szeretni akartál, de csak a Testem kötni meg...
- Rosszabb, a lelked és szellemedet is uralni akartam, de Te inkább ellenségeidhez is elmentél, csak szabadnak érezhesd magad, pedig a tanulóidőt jobb lett volna nálam eltölteni, ki vigyáz Rád...
- Éreztem rajtad egy mohó birtoklási lázat, egy foglyul ejtés ígézetét, és ennek kellett ellenállnom, mert a szabadság szerelmese vagyok... persze aztán jöttek a négyzetméteres börtöncellák mindenütt lépten-nyomon, bárhova mentem, a megfigyelő házi őrizetek polgári munkának álcázva - Rád voltam bízva?
- Jobb, ha én kísértek el a haldoklásban, mint ki idő előtt megöl; én eljuttattalak közben önmagadhoz...; tudtam végig, kivé válsz, azért nem hagytalak...
- Borzalmas volt...
- Nekem még rettenetesebb, de csomó útra nélküled nem léptem volna, mely előrevitt...; megszállott voltál, de mikor ép tudatodnál, mindig a legzseniálisabb gondolataid neked voltak, és titokban mindig építhettem ötleteidre, járásod lépéseire, szemed pillantására...
- Féltél tőlem?
- Pillanatokra megborzongtam a ragaszkodó lényed határtalan szerelmetes vágyakozásától, hogy miként lehet így élni? Tudtam mégis, hogy ilyen a természeted, és pár ember fontos csak igazán, hogy beteljesítsd sorsodat, de velük nem szabad egy tér alatt összezárva lenned, mert lenyesik szárnyadat, és elfojtják benned a lényegedet, a szabadon szárnyalás és az álmodozás energiatöbbletét, amely prózai életben halálra van ítélve, míg fel nem nősz, mikor is az Álom elfér a prózai élet szüneteiben, és húzódik rejtetten mindenben, amit csinálsz...
- Kínzó fájdalom volt a szűk ösvényen a szeretteim nélkül járni, mire tán már nem is lettek a szeretteim, mire beteljesíttem a Nagy Álomot -
- Nehéz szeretni Testközelben az örökkévalót, de ki mégis elvisel így, az hozzád való...; nem kell összezárva élni valakivel egy lakásban, hogy a Tiédnek mondhasd, és a szíve mélyén Téged szeressen igazán; majd megérzed, ki szeret, ki a börtönőröd, és ki gyűlöl, és miért; fogod érezni... ezt nem könnyű elviselni és megérteni a nagy érzékenységnek, de ha már felnőttél, menni fog... kéz a kézben a Kisleány, a Honleány és a Felnőtt... Bocsáss meg, hogy szerettelek, és majd nagyon meggyűlöltelek, de nem bírtam nélküled, mégis nélküled kellett, mert más utakon kellett járni...
- És most is gyűlölsz még?
- Igen...
- Ez szörnyű!
- Most sem bírom nélküled, és most is nélküled kell, mert más utakon kell járni...
- Mit tehetek Érted?
- Semmit!
- Az lehetetlen...

(hallgat)

- ... a halálod közelsége bennem, és halálom közelsége benned fáj neked?

- Igen, nagyon!
- Mit tehetek?
- Semmit!
- Az lehetetlen...

(hallgat)

- Szeretlek nagyon. ...
- Én is Téged! ...

(hallgatnak)

- A víz vagyok, amely hullámszik örökkön, és iszonyodom minden végtől, ha szeretek...
- Ha szeretsz, még nincs VÉG...

(hallgatnak)

- Sokkal jobban szerettelek, mint Te engem -
- Nincs jelentősége; nekem másból volt több: bölcsességből, körültekintésből, óvatosságból...

(hallgatnak)

- Mégis, hogy képzelted, hogy szeress Engem - morgott dühösen.
- Szerecsenmosdatás! - nevetett a Kislány.
- Jó vicc...
- Te mondtad, hogy láttál Engem, és Szemedben őriztél a nagy kínos és titkos magányodban: a hallgatás lehet szeretettel teljes és óvó-védő, de lehet kínos és érthetetlen, lehet gonosz mód, mi megtör, megaláz és bedarál, mint húst gépsonkának...
- Bocsáss meg, ha mindez egyszerre volt a Nagy Hallgatás, mert nem lehetett máshogy, hogy sikerüljön a Nagy Színészi Teljesítmény, mely végül sikerült...
- Falu végi kurta Kocsmában egy világra szóló Nagy Játékos, mert ide küldetett szívvel és lélekkel, mert az itt élőkért érzett felelősséget, de Disznók közé keveredett...
- Az Apád Jó Bűdös Faszát, én aztán nem... a Látszat mindig csal... egy szűk, zárt helyen megférhet a világ legnagyobb Ördöge és legigazabb Embere... még egy bőrben is, mert mi a szívben lakozik azt csak az Isten látja...
- A legnagyobb Szent és egy brutális Inkvizítor...
- Talán...
- Füstös ködfelhődet Ember ki nem bírta...
- Az Ember felettit...

- Nem várhatsz csodákat mindenkitől?
- Te mindenki vagy?
- Igen is meg nem is...
- Akkor tudod, hogy az egész egy szeletétől, mozaikkockájától, mit várhatsz, és ezt jó, ha komolyan veszed...
- A virsli Faszoddal, mit tehettem?
- Levághattad, felkarikázhattad, és mint Polipkarokat rántva kisütve felfalhattad: Jó étvágyat!
- Így is szeretted e brutális Nőt?
- Is...
- A Színész, kiről senki se tudja, ki is valójában, mert minden szerepét tökéletesen alakítja, de nincs az Énje látható jelensége!
- Talán nincs is Énje, csak a szerepei együttese, és az elfolyó élet keveredése és kiválása, a kevesebb és több Hatások rendszerbe szervezése az Akarat útján!
- Talán többen már nem élnénk, ha csak Rajtad múlik...
- Biztos...

(hallgatnak)

- ... a bennem élő Ördög mindig szembe nézett Angyalaiddal, és a benned élő Ördög mindig szembe nézett Angyalaimmal..., így vigyázott Ránk a fennen való, mert nem vagyunk tökéletesek, Sem Gépek... az írásod nem gépies, hanem szerelmes, ezért az Igaz Út...
- Köszönöm!

(hallgatnak)

- Mi volt a leggyönyörűbb az Életben?
- Lehetett szeretnem és gyűlölnöm Téged, aki tudtam több Nálamnál Nő léte, kis pisis Óvodás léte, ezzel nehéz volt bennem; egyszerre éreztem egy imádat teli függést és rajongó ragaszkodást és egy elutasító morc, morgó megvadult medve dühét, és egy Sátáni Gyűlöletet olykor...
- Jaj, az elmém, jaj, a bőröm...

(hallgatnak)

- Gyűlöltem az Istent is, hogy Neked az Én Szellemem is Börtön..., tudod, ez, mit jelent, hogy imádsz, és érzed, hogy kevés?
- Ne mondd, ha ezt tudom, végigcsókollak szerelmemben milliárdnyi hatványain...
- Még jobban meggyűlöltelek volna féltékenységemben az adományozót, hogy szánsz, és Tőled kapom, amit Én akarok adni...
- Úgy emelt volna a csókáramlat Hozzám, hogy észre se veszed...

- Nem szerettelek annyira, nem tudtam megnyílni annyira... imádattal vegyes rajongás nem mindig igazi szeretet...

- Kár...

(hallgatnak)

- Elég erősnek érzed már magad, bízol végre önmagadban, tisztában vagy végre az értékeiddel, a tehetségeddel, az adottságaiddal és a lehetőségeiddel, és nem mész fejjel a falnak, és nem mész olyan szekér után, ami nem vesz fel, de együttműködsz békében és szeretetben azokkal, kik körülvesznek, de érzékenyen, mert egy Házban és az Egyházban is igen, megvan minden, és annak az ellenkezője is elszórván elhintve a jó és rossz Magok a jelenségek folyamának áramlatain.

Csókollak Én, a Halott, milliószor, kit választottam, dédelgettem és kínoztam is igen, de hallottam és láttam mindig Isten angyalait közben, azért mertem..., hogy lehess és legyél, mi lenni akartál, és mit oly kifinomultan láttam meg épp Tebenned, hogy azzá léssz, mit álmodtál...

- Az Álmaim teljességét még Te sem ismerheted...

- De igen; megegyeznek az enyémmel -

Az ördög incselkedései

1.

- Poklom összejátszik az egyet kifárasztani, megalázni, betörni! Megrontani mindeneket megkötni, bekötni rendszereibe, hogy használhasson céljaira: a lelked és szellemed kell!
- A Szentlélek elleni bűn a legnagyobb véték! Meztelen a paradicsomban halálra kínoznak méltatlanok.
- Hibázz, arra várok, hogy elkaphassalak, megfoglak te tetű, te nyomorult, rohadék nő...
- Irtóztak a kacagásomtól; kikérték maguknak, megtiltották csaknem a nevetést; megkérdeztem börtönben vagyunk-e: hallgattak... Lelkességed, lelkesedésed, szíved és szellemed benne a műben, és elárasztanak a gépesített gyilkosok.
- Gyors halál túl jó lenne neked - vélik, és sebeidbe a sót lassan szórják a méreghintők a rágalomhadjárat során. A pokoli ház: a gyors halál túl jó neki; hol ez nem tetszik benned, hol amaz, de ők kalapálnak még egy kicsit a sarlózás előtt; így nagyozunk!

2.

- Feláll a faszom; le kéne szopja!
- Bebújtam egy hétre egy könyvtárszobába; üres. Embert nem akarok látni; az ördögöt legkevésbé. Angyalok jöhetnek.
- Mutogatom az utcán, hogy áll a faszom egy nő után, és mással szopatom le, amit maga állított fel!

- Járom New York utcáit bárokba ki és bárokba be a honleány, a művész, a filozófus, a nemzetét szerető lidércnyomás!
- Eszik és iszik folyton táplálja a madarakat, imádkozik és böjtöl, mikor vesz levegőt? Mi tartja elméjét egy-egyben?
- Hülyébe vesz, maga nem hívő, türelmetlen; az álmomba beburkolom, magának akaratom nem számít, amit én mondok és látok, az nem számít, az csak gyűlölt és bepizskított, rágalmazott lehet, mert semmi más vágya nem maradt, csak, hogy tönkre tegyen? Bőröm pórusain érzem gyűlöletét, míg hízelkedik, míg én lélekszakadva menekülök, mert rám akarják húzni a fekete sipkát!
- Világ kurvája kurválkodik, nem tudja, mit akar, és mindenkit tönkre tesz maga körül!
- Álom, jöjj sietve szemem védelmére, miként leledztem elhagyatva az nagy szerelemben egyedül a világ ellen! Nem bírál fél évnél tovább tüzem izzását a nemzet szerető védelmében, önmagamról látott álmom. A nap sugarai pezsdülése minden irányban melegít és szeret, de áruló nem lesz sosem: suttog titokban, de lenyomatokat hagy a fehér bőrfelületen!
- Rossz tanácsadói voltak, virágszakajtók, ócska faszitenger!
- Mindenki magát látja csak a világ tükreben.
- Maga a minden-ellen az idegeimre ment, a ravaszkodó, ki ha én nem, magát minden nehézségből kivonni akaró; a nehézség én vagyok, és nem kerül el! Elhúzódott az egzisztenciális zavarodottság hosszú évekig a megélhetési kilátástalanság...
- Teher a vállaimon a ne legyél, avagy ne az legyél, aki vagy: hadd csinálja mindenki azt, amiben tehetséges, jó és szép igaz; ne akarják mássá formálni, hagyják meg magának! Nyugodt békességben sürgetvén elmerengők...
- A pusztítás, a pusztulás, a kínhalál; rombolni, gyűlölni jöttem; a kéj imádata enyém, ha függ tőlem a kéj, megölöm azt is, a kéjgyilkos, mert a függetlenség lételemem; így tökéletesítek minden erőset; és legázolok minden ostoba gyengeséget és makulát és szivárványvárást; én vagyok, hát számoljon velem, ki lenni akar!
- Tiszteletben tartani a másik mást, maga azt hitte, feláll a fasza, és magáé a világ a kéj csúcán beteljesült a vágya ölt hát, a fölöslegest!
- Haldoklása fő oka a homok szemében, a vágya mindig rossz irányba tévedt maga agyonsebesített, megcsontkított nyomorék!
- Tisztességesen nem árultam zsákbamacskát sosem, nem titkolóztam, de kértem mindig koldultam e nemzetnek jobb létéért, hogy lehessen élet és boldogság, szabad hűség e táj!
- Pusztulása fő oka a túl erős akarás ragaszkodása már erőszak; a világ egy cselédesített, láncra vert szajha, mit okoskodik és ábrándozik üdvözítőről, magát mentse meg, ha tudja, ha hagyom! Maga lelenc árva számár, nyomorult!

3.

- Megeszem, felfalom, betöröm, megtébolyítom, meglovaglom, a világ összes üdítőjét magára locsolom én, a szféra-erő!

- Gyűlöltem már magát percekre, órákra is maga elhasznált hústorony, megtöretett, részben elveszett, átkozott lélek!
- Mindenki használt, mindenki elhasználódik; maga azért gyűlöl, mert én magát használtam kedv és időtöltésemre házi cicának betanítván: ezért fizetem. Hústorony vagyok én magának?
- Disznófejű Nagyúr és egy Hústorony!
- Vonzom magát, mint Mágnes a Hűtőajtót vonz engem, mint a világ fekete lyuk szakadéka -; erre áll fel a faszom, a maga szerencsétlenségére!
- Nem gondoltam volna magáról, hogy szamaritánus és mazochista.
- Hiányzik a gyerek, maga olyan, mint egy gyerek; ma már a gyerek se gyerek, de nekem maga kell ez a gyerek! Aljasságaim egy hústoronyra emlékeztetik, de maga nekem virágszál, édes mézbe kevert vaj! Sok baj van magával, de maga nélkül nem lenne semmi itt, amiért érdemes lenne már! Tudom aljas is vagyok, mit is nem érez, tudom...
- Megtört használtsága aljasságával egy párban jár velejáró következmény, ne alázzon meg többé, mert meggyűlölöm magát!
- Nem tudom megígérni; kedvem telik a megalázásában!
- Én sosem vagyok aljas.
- Azért nem való e világra; néha lehetne az, így kész öngyilkos-alany!
- Készülök a halálomra!
- Úgy hiányolja, úgy kell magának, hogy szeressék, és ha mégis... világ végére is elüldöz magától azt, aki szereti...
- A szeretet csak akkor elviselhető, csak ha egészen, csak ha igazán, egyébként borzalmas fürtelem legalább annyira, mint hazámat állandóan ócsárolni hallani! A szerencsétlen minden vérét elfolyatott!
- A hullámos gesztenyebarna hajába, mint sörénybe kapaszkodván lovagolok magát magamon hajtván! Nem a halott ruhája, maszkja kell, hanem a halott! Szeressen, mert kinyuvasztom, kibelezem, kitaposom a szuszt is magából...
- Távszerelem...
- Mit tudott szeretni rajta?
- Mindent; a halott alkot az élő lélek bennem!
- Nekrológ...

4.

- Elveszett és lehetetlen egy alak csak egy szimfónia írása mentheti meg...
-

5.

- Nem kérte meg a kezem sosem; hogy is adhattam volna!

- Ki oly tébolyultan elveszett, hogy egy lángmezőn akarna sétálni, egy óceánban békésen szuszogón meg -, lepihenni! Egy tébolyult viharban megtekerődni, megforogni!
- Mégis a sarkamban van folyton...
- Nem kértem meg a kezét, nem hoztam virágot, mégis tojásokon jár a házam közelén -
- Megmosott fejtetőmön a nap sugarai kivirágoztak kamillák és margaréták, kardvirágok és árvácskák; babérvörösvirágba bújtatom szerelmeimet! Vágyva vágyakoztam érintésük nélkül is szféraegyesülésem!

6.

- Nem szeretem magát, sőt a legtávolabb áll tőlem ezen a világon, miután már többször megalázt és gyűlölnöm kellett ezért.
- Nem baj, hogy nem szeret; fő, hogy az enyém...
- Csak a testem körvonalait látja.
- A lelkét bevonom, a szellemét lefoglalom, baszom magát az ítéletnapig; csiklandozom a picsáját fogom, és észre sem veszi, mert nem hencegek, nem hepciáskodok, nagyszájúskodok, leszakítok, letörök csak egy virágszálat, de gondozom is, ápolom egy üvegbúra alatt elnézegetem magam kedvtelésére innen is onnan is, minden irányból, minden irányban meghosszabbítom azt és annak lehetőségét, akit szeretek...
- Gyűlölöm magát a kegyeiért, miket szűkösen mér; nagyon rövid a kantár és a szabadság kancája nem szereti, ha ülnek a nyergében... kénytelen leszek ledobni magát!
- Nem marad senkije csupán a pucér rossz híre... tőlem nem fut el egyikönnyen, megértette?
- Nem foglalkozom vele; meglátjuk... sok lúd disznót győz, és nekem mindig marad és van választási lehetőségem: a választás!
- Ezúttal nem biztos, maga betegségek legyőzője; próbáljon megszeretni engem!
- Maga görcs-szféra-teremtő Rossz és Nagy Testvér, ki mindent lát.
- Táncoljon velem, feloldjuk görcseit! Táncoljon velem esőben, fagyban, zivatarban, forró sivatagi nyári napon, fagyott alpesi legelőn, havas alföldi pusztán, felégetett földeken, belvizes rónán, táncolja el velem keringőit, oldja fel görcseit énbennem járja végig velem a világ összes nagyvárosa bárjait, kiskocsmáit, falusi vendéglőit, és a tóparti vendégházakban sorra végig lepedőnkön a didergés, hogy szeretem, és maga nem szeret, sőt gyűlöl, mégis velem tart, mert nincs más választása immár... Táncoljon velem az esőben, de tilos holmi esernyő, ami nincs, vagy széttépi az első nagy vihar... bírjon el engem, a Görcs-Szféráit, edződjön, nem árt...
- A Házában azt csinál, amit akar - mondja. Félek, valakik rendezett tudatosan nem hagynak a saját házamban!
- Lemeztelenítem, hol van otthon; majd a világ legdrágább keleti kelméibe öltöztetem nyugati modellekbe szabván, míg megparancsolom a keleti meditációt, ha nem akar is leszop időnként, előtte rendben, megmosakodom... és illatosodom, talán bűzlök is majd olykor, ha úgy tartja kedvem, vagy úgy akarom...

- Aki cselédesített kurvát gyárt, vág formába, házába, egy felmosórongyot, portörlőt kap ajándékba...
- ... a maga legzseniálisabb szikrái kellene nekem; azokon dolgozom naphosszat-éjjeleken a Szerelem, tán az Ördög Szerelme; ha már géniusz, nehezíti a teret, és kivágom, mint rákos daganatot a tér egyszerűsödése, átláthatósága okán, és mert rühellek másokat susogni a fejem felett!
- Táguló tereket, ne szűkülőket, a nemzet érdeke a kiművelt emberfő-sokaság nemcsak matematikai képleteket lát, nemcsak bikini és melltartó együttest!
- Ismerős e hang... véltem már hallani; végre, valahára kilát pápaszeme mögül és nagy fekete sátor-esernyője alól...
- Tán maga is már a zsarnoki önkény cári-császári pódiuma mögül! Elegem van az ördögi körökből... a virágszakajtó halálba üzőktől, a kéjgyilkosokból a kis lábujjamtól a fejem búbjáig elegendem van a gonoszságból, a pofacsász legényekből!
- Az ábránd, az álom vagyok én is földön csúszva..., ha beszélek, a pofacsászár odaragadok mindenekhez levakarhatatlan...
- Kis gömböc, mackó, Micimackó...
- Eljátszadozunk? A szabályokat én szabom, én írom, maga lehet benne a kreatív Talány, az Elme ruhatára!
- Havasi gyopár, Özgida és Sün - Dísznő!
- Élet - Halál - Parti: táncol velem, játszik velem?
- Maga Részeges Fenegyerek... büszke, beesett-szemű Vénség rogyadozó, már ezerszer összeomlott, mert omlasztott...
- A Párja; az igazi... Szórakozunk egy kicsit, eljátszadozunk, mert volt szó és szépség...
- ... aki szeret engem; olyat adjon nekem!

7.

- Mondja maga mindig halálraítélt félkegyelműeket, sorsukra hagyottakat szeret? Mondja maga semmi más csak mazochista és szamaritánus?
- Csűr-csavar üresség, egy kis Machiavelli: pragmatizmus és gyakorlati ész.
- Én az esztétikai érzék vagyok.
- Rothadó rohasztó lélegzete elviselhetetlen...
- ...megtanulja majd elviselni, bár maga sem egy szelíd, gyöngéd jó őzike...
- ... ki hű és igaz egyben mindig jó próbált maradni!
- Brutális vad szabad gonosz hadd lehessen olykor én, ha maga Madonnám az áldott jó (szopás) beszarás, beszari jégre futás! Hadd legyek a meleg kályha, a téli bunda, ha jó a fagy...
- ...bortól roskadó lehelete...
- ...szerencsétlenségtől, nyomorúságtól roskadó maga: foghíjas zárka, elmebörtön...
-tükörbe néz, maga magát látja...

- Nem vitás, ezért köszöngetek át a túlsó partra: időnként átdobálok egy-két virágcsokrot, és elhordom a sárga földig, hogy tönkre teszi magát, és sose lássam többé! Aztán visszafordítok lassan az eresztékeken a csörgedező patakocska; szeretem magát régóta.
- A magyar nyelv géniusza.
- A magyar nyelv géniuszát, a Krisztusát! Anyegin Tatjánát.

8.

- Kegyetlen vagyok és aljas, de élni tudok önnönmagammal a tudatalatti szféraparancsolat szabadságom foton-áramlatok választásai.
- Jéghideg hatalom levakarhatatlan kontroll-szeme irgalom és szeretet nélkül a halálgépgyár precíz műszerész parancsolatai. Kiszámított gúnyos cinizmusa rendezett szeme működésén: kötni és bevágni.
- Engedjen lennem zsarnoki apja, ki vagyok és ki voltam, kihez ragaszkodott, ne vessen el engem, magamagát! Tegye a dolgát, és leválik minden más, még az én ócska hangom zavaró hullámai is: a hatalmam kiélveztem maga fölött, hogy tanuljon hatalmat, az mit is jelent.
- Ingó és ingatag fedél.
- Tanuljon mértéket és önkorlátozást: ismerje meg végre önnön magát, mit is akar, ki maga, és csinálja a dolgát, akkor végre eljut önnön magához a határtalan szerelem, és megtalálja az övét; lehullik róla a bilincs, kinyílik a zárka. Tán még az is lehet e zsarnoki pofafrász-arcban találja meg végleg önnön szabadságát, aki önnön maga; mélyedjen el, úszkáljon abban!
- A zsarnokság jéghideg kontroll-ragtapasza lényegisége megfagyaszt mindent elmérgesít közelében: add a kiművelt és szabad emberfők sokaságát!
- Járjon arra, amerre valóban szíve szerint járni akar, még ha elutasításra is lel ott! Boldog, kiegyensúlyozott és elégedett csak saját szenvedélye útját követvén lehet.
- Polaritásaimon túl ott a pillanat szentsége, ahol én vagyok a szent befogadó!
- A nagy picása...
- ... az mit jelent?
- Zaftos, szerelmes, a határtalan szerelem; a szenvedély: a nagy szent befogadó!
- Az isteni zene szerelmes szíve; halálom óráján kiesik a könyv a kezemből, és szól tovább a zene angyalok és géniuszok hullámain művészetem...
- És mindig ott a pillanat szentsége, ahol épp maga van...?
- Én is elmondtam, mit akarok, a semmit és mindent is; úgy látogatott legyek a minden semmije..., mert csak a nincs annak van bokra, mert csak a nincs az a világ, ami van széthullik darabokra!
- Megrázza magát, és azonnal leveti magáról gyalázatát, a rágalmak megaláztatásait majdnem gyilokra menőt!
- A fönix minden tűzviharban megfiatalodik, újjászületik..., közelebb önnön igaz magához!

- Az ördög szerelme ügyeskedésén a nap kivirágzik, virágba borul, ha hű, szép, jó és igaz... az égboltot mi tesszük a segge alá az ördögi menet, hát becsülje meg önnön lehetőségeit, és hozza ki magából, ha van mit... Az életre nevelő adományos lehetőség mi magunk vagyunk!
- Maguk tán a tiltás és tagadásom; a letiltásom kínzó: lassú halálba kínzó kiüresedésem maguk; élettől és szerelemtől, a szeretettől eltiltó maguk, kik mindezért csak cseléd-kurva munkatábor szerepet kínáltak fel.
- A szabadság felé vezető út mindenki számára járatlan, szűk, zezzugos, kavicsos, kövel teli ösvény a tévedés milliárdnyi lehetőségével; kockázatos, félelmetes és veszélyes vállalkozás, de félni mégsem szabad! Egy bérenc és jobbágyszerepben egyszerűbb átsodródnia széles tömegekkel a jól ismert, bejárt hatalom útjain a foglyok, a rabok! A szabadság öntörvényű dalai azonban, az más!
- Virágszakajtó kéjgyilkos hatalomszolgák lennének sokszor a szabadok!
- Mi a jóságnak intünk nemet, ha gonoszságunknak nemet int a Föld polaritásain hatalmunk jogszerű, sőt fizikai entitás: mi a gonoszság mesterei vagyunk.
- Találni még a jóság angyali mestereit? Félek, életük a veszélyeztetettség katakombáiban! Kijátssza őket még a törvény is a gonoszság, a törvények álarca mögött megbújó gonoszság; a fehér inges bűnözők, az titkos gyilok, az alattomban gyilkolás fenegyerekei! A tömeg kisszerű butasága segíti a mindenkori gonoszt a jót eltiporhatni.
- Mindig másokkal, mással foglalkozik. Tegye a dolgát bátran, és húzza ki magát, legyen büszke, határozott! Valami összességben számoltatunk el hullámzó erők a természet részein függvén elágazón semmijén a határtalanban egymás kezein és arcain; a megaláztatások és kínzások: egy lereteszelt égi koporsóban levegőt ne kapj! Ami nem maga, válassza le azt, ami maga ragadja meg, és tartsa meg örökre!
- Nem segíteni kellett volna; hagyni szeretetben növekedni, hogy lenne, lehetne maga... becsülni, tisztelni önmagáért, nem agymosást végezvén kalapálni, szögezni rajta!...
- Békén hagyni, önmaga lenni volt tiltott, tilos; nagy feladat: az átnevelés a hatalom mindenkori arcára, mások önző szabásmintáira alakzatosra bevágni!
- A magyar labdával dobálózni a hatalom mezőin...

9.

- Ki akarom baszni e Nőt a porondról örökre, mert utamba áll; kell neki birtokom fensége - Állok a világ tetején, én az ördög, a kísértő, és piszkálom, babusgatom simogatván csipkelődöm, miközben időnként ismeretlenül jókat belerúgok e Nőbe, miután kikémlelem és belebetonozom útjaim fenségébe... azt suttogom közben: szeretem magát, én és senki más, mint senki más; váltogatom arcom érdek szerint lelke fenoménján..., és elmérgezem, hogy észre sem veszi, megtartván a hatalmat, amely kell neki, hazudván: mindenki őt kívánja a porondról kiütni, de benn tartom én...
- ...és az isteni szent szellem és lélek ránk úgy vigyázz, hogy általad maradok valóban a porondon én...
- Bekapott, elnyelt és lenyelt Szivárvány-szférájú vigyázzon velem, szabadságát harsogom én, és cselédsorba rabosított hulla-kurvának odavetem láncain csörögni az ítéletnapig! Kiterítem e Nőt picsájánál fogva, mint minden normális férfi a nőt, ördög az anglyalt, pozitív a negatívát!

- Táncol a lelkem a csobogó áramló tajtékos zúduló zuhogó Patak formáiba, és alámos-
sa a zsarnoki álnok alattomos kocka fafejút; útban legyen mindig éppen a jó hatalma a
tapasztalás és tudás a tanítás és gyógyítás az emberért? A hatalom beárnyékol: a nem-
én hatalmát nem félem, magamévá teszem és játszom, táncolok, nyomulok,
visszavonulok, sarokba állítanak, kibőjtölöm a szabadulást...
- E Nő, ki dob és megdobott jó párszor tűzben és szélviharban tarlóégetés csupán;
nyomán nem hullt felégetett földembe a mag, átkozom az átok e Nőt, mert nincs
magvetése spermatengeremen, mégis ő dobálózik velem, hány, mint hullámok hátán
örvénylő szeleket. Te Nő, de melyikünk térfelén fog végül majd pattogni a labda és az
majd mit jelent, ha tétova tova határtalan nagy úrünk nélküle nem marad majd más,
mint szolganépünk a cselédség rabigába hajtva kivel játszom, kockázom én, és nem
lesz akkor már ellenfelem...
- Nem kockázik Isten, de variabilitások milliárdján illeszkedik a Rend, és határtalan
nemcsak úrünk, de az emberi butaság és gonoszság határtalan. Elrejtőzködik a
nyugalom és béke passzivitása vigalomban a mérték mértékre eksztatikus aszkézis,
ujjongó szenvedélyes odaadás, visszavonultság meditációin a szerelem illatos szférá-
ján az erdei őzek tomboló vihar erején egymás melegén; kicsap a biztosíték
elviselhetetlen feszültségeken a vissza -, elfojtott aktivitás kiáradása hullámain terelge-
tett önfegyelme útjain a nagy munka büszkeségét, amely gőg nélküli az élő lélek és
szellem egyenesíti egymás gerincét: itt vagyok, és várlak a száműzöttet, kit szeretek e
tündöklő ragyogást, békességhezó lángelme fényességét, a szerelmet az enyhet adót!
Játszik, zongorázik valaki rajtam a megbocsáthatatlan, mint egy ördögi kísértő
megmozgatja szféráim vizeit becsvágyam szenvedélyein a mozgatott fehér és fekete
billentyűkön a rejtelmek rejtélyeit rejtekét! Megbocsáthatatlan, mint kicsapó biztosíték
ilyenkor a picsám áradó áramlás rettenetes borzalmai, de megtudom, megérezem, ha
valaki igazán szeret engem, avagy összerakosgatván egy egység picsafasz a kísértő
gyönyör a porondról kiütni kíván engem, mint sokakat a lét: csipkézett alpesi csúcsok
éles metsző hasító hűvös levegőjén fekete sólymok társa, erdők tünde lidérc-ledér
isteni-angyali lény a létezésem...
- Megmozdult, feloldódott e Nő, ki hol isteni küldött, hol ördögök társa, ki többeknek
leány, sokaknak talány, mert több apa egyszerre nemzette és véle gyermekeit egy
mélyen fortyogó tűzhányó állandóan kitöréssel fenyegető pereme mentén egyedül
szült, hozta világra gyermekeit határtalan kín sikolyait visszhangozta a környező
vidék!
- Felmentettem lelkem-szívem-szellemét az zsarnoki hatalom-házból az szerelmes
szobába egy nemzetért!
- Mondják neki: Havasi Gyopár; és nem értik, hogy veszthették el pár hónap alatt, kit
egy életre meg kívántak tartani; ostoba úrhatnak emberek!
- Legkedvesebbjét nevez meg engem, úgy hülyít gebéjét, így ostoroz az összeomlásig
tanít mőresre, majd mint egy kedvest becéz, kikémelem, majd újra porrá aláz; a kantárt
húzd meg erezd meg mondja így ural az idegláz, és szeret mindenkéül jobban, majd
mint macskát kihajít ajtója elé mondván nem kellesz, maradj csonka a megcsonkí-
tottak között Te kurva Nő mindent elnyelő, mélyben fortyogó tűzhányó kitörése
kiszámíthatatlan idegesítesz a házamban Te fekete Méh, mely ismét elnyugszik, elhal,
újra elcsendesedik, és lesz szelíd, gyöngéd félénkség az áldozati bárány hatalmam
tervei akarata szerint Kő szépe, másnak a Világ Kurvája egy idegesítő Téboly e Nő
egy Pokoli Medencében, a Halál Völgyében egy öskövezet, egy öskövület, ha szabad
és öntudata van: a Magyarok Nagyasszonya nyomasztó felirat, és kirobban ajtónk elé

egy Nagy Vadmacska tombol és inni és enni kér, mert semmis és szürke minden, legalább Te táplálj lidérc televény telivér, mert itt ülök és lógotom a lábam a világ tetején Te kárhozott, Te drága.... -

- Itt ülök a világ tetején e mindenünnen kibaszott szerencsétlen magyar nővel, mert őt tönkretenni most én vagyok soron egy egyesült együtt idegtéboly medence fortyogó láz-pokol!
- Innen ki nem dobhat nagyszájú hőscincér, gőg-vezér, mert én is kellek nemcsak maga a hősök csillaga!
- Bár kellett volna maga és nem én, de későn jött rá a hős költemény drámai csapat mit vesztett, hogy én kellettem és nem maga...
-maga játszi játszván Rómát, míg vagyok világok világa, de játszom magával, mert játéka felüdít és kiporol egy porosodott múmiát a hosszú haldoklás mély elmérgezett kínzó kínzás sebeiből kirángat friss szerelem és szenvedély mezőire, míg becsapni hiába próbál!
- Kileheli úgyis a lelkét a magyar nyelvben élő nemzeti géniuszát a Margit-szigeti írónő, apáca honleány a szenvedély szerelmes hullámain, míg ostorozom és verem; kive-rem a valódi és igaz szelleme lelkét, a szívét áporodott testéből belőle a magyar jövőt!

10.

- Magamért és művemért dühödtem én és értük, értetek, hogy foglyul ejtenek, kerék alá vetnek, tesznek, megkínóznak, kibeleznek, kitapossák beleim is mértéről mértékre a cselédesített rabosított igát a rabigát levetem, és felforgatom a megalázott lázító alávetettséget: a zsarnoki bélkitapossó házakban levegőt veszek!
- Jó lesz, ha állítgatod elme energiaszinted, hogy ne vibráljon illetéktelen rosszakaró, avagy betörő rajta és benne. Ha a Duna-deltában raboskodik is szabad lehet isteni érintésre: hisz hol a test nemzőképességének ereje a szellemihez képest! Mily jó nekem e parti maga-magával, mily jó nekem!
- Tiszta vizű csobogó forrás a lélek mélyére csak a szeretet láthat; morajló szürke zavaros vizekben a hatalom mozog. Futni és szaladni, menekülni csak az képes, kinek elméje nincs lefagyasztva -38 fokra!
- Bőröd, ha lenyúzó, ha a sárga földig, porba alázlak, ha nincstelenné, semmivé teszek, hogy nélkülözhetetlenné váljak, ha jó a baj, mit okozok, fogadsz-e végre engem?
- Nincstelenségre szerelem ekként lakolsz, ha rád mászik az űr az erőszakos, ha dalolsz kiszippantja életerőd velejét, így lesz társad jó ismerős, mégis maradsz magad magadnak, ki főnixként védett elmebélyeg ősi fa kérge helyett az új gyűrű bent egyre beljebb egy ősi nyelv szívében, amelyért feláldoztál mindent; ő tanított, gyógyított, mert bölcs volt tapasztalt és tudós mégse szerették sosem, ellenben Te, te átkozott, te drága... Tiszta, elméleti, gyakorlati és esztétikai ész szabta a csillagos eget őbenne etikusra: ne ölj, inkább táncolj velem és szeress!
- Világ kurvája, ettelek volna meg..., te rohadék! Nincstelenné teszek, visszaélek utolsó leheleteddel is, kurvásítlak magam használatára éjjeleimen; agyonpecsétellek a tetkő lesz rajtad az égetett bélyeg-sorozat, mert hiszek az áldozatban, de téged áldozlak fel

az ártatlan vakot, ki önként hoz folyton áldozatot másokért, e vak, akinek vakít benső fénye és így ingerel folyton gyilokra a Nap a közönyöm, az egykedvűségem.

- Kurva nem volt ő, csak, de bizonyára várta a Nagy Szerelmet; az csak nem jött, nem érkezett meg...; áruló sem lehetett, mert utolsó leheletéig védte övét, hű volt és becsületes: nyílt lapokkal játszott, senkit be nem csapott soha, azért használták ki oly sokan, de ő élni akart amellet, hogy áldozat, és nemzetének kíván hűséget, becsületet, nagyvonalú egymást segítő támogatását a gáncs helyett! Ha szeretsz az se baj, hisz vágy-hattyú vagy láng- és szerelemtengeren. Pucérra vetköztettél, mert szeretted, és szerettelek, hát vetkőzöm, szívem, mert szeretlek és szeretsz a történelemhattyú örökkön-valóságod is megosztod velem; lepled kardoddal vágod ketté, így adsz menedéket; koldusként etted mint koldust a határtalan szerelem mint egy örökmozgó gömb egy matematikai ujjgyakorlat neked szám-, halmaz- és játékelmélet osztasz és szorzol és a legbonyolultabb harcszintér játékmezején napsugaraid nyomán rendbe állnak a katonák; nem észveszejtő éjek csatáiba vezényled őket, de a dicsőségre! Díszőrség zenére táncol és lépked, segíteni az agyonvert, leláncolt emberiségnek! Kicsinyekre hallgatsz és meghagyod gyermekeim az Éj Királynőjénél, kiket tőlem jogtalan ítélettel és rágalom önkényével elválasztanak, távol tartanak, átnevelnek, ellenem fordítanak, kiforgatják önnön magukból őket; én én vagyok és maradtam, bár lóttek belém egy-két üvegecske mérget, mégis megmaradtam -

Piros magassarkú

1. kép

A nemzetközi szállodalánc aulájában ült, és várt. A vendégek szótlánul mentek el mellette. Mindenki rejtőzködött, és senki nem fedte fel magát. Eleinte semmit sem látott csak a testen átszüremkedő arany nemességét, vagy a tehertételek nagyságát érezte a másik vállán. Megszállottan szerette azokat, kik egy hatalmas kővel a vállukon jártak-keltek a világon. Rühellte a könnyű lézengést, az ide-oda hanyódó, semmiben nem gyökeresedő lelket. Megérezte az emberek súlyát; minél súlyosabb volt, van, annál inkább hajlott rá, hogy szerelembe essen. Miért is vonzotta tudatlanul a mások terhe könnyítésének gondolata? Magának remélt így enyhülést? Nem. Nem látta magát, nem tudatosodott benne, hogy ki is valójában. Salvador, ah, dehog. Sose gondolt ilyesmire. Egyszerre csak ott volt szívében a hirtelen és nem várt, tehát váratlan érzés, a szerelemé. Egyik szerelem nem zárta ki a másikat. Megszállottan próbálkozott a lehetetlennel: egyik szerelmével megszerettetni a másikat, hogy mint egy égi paradicsomban mind együtt legyenek, és együtt munkálkodjanak az emberiség, de különösen egy agyonsújtott, kizsigerelt, kifosztott, el- és agyonhasznált, agyonkínzott nép javára, ki a magyarság.... Ötszáz év üldöztetés belföldön és külföldi megszállás hol innen, hol onnan.

- Mi is vagyunk! - kiáltották.

- Miért nem vigyáztatok rám akkor, és miért nem öleltetek szoroson magatokhoz, hogy el ne rabolhasson tőletek senki, ki nem én vagyok!

- Mi is ki vagyunk és ki voltunk szolgáltatva a másnak! Ugyanazon az úton vonszoltuk magunkat hasonló terhek alatt, de nem láttuk egymást.

- Én láttalak benneteket. Sajnos, megöltétek a Szerelmemet, de mégis szerettelek titeket, mert nem tudtam máshogy élni; mégis, valami megtört bennem, és véressé zilált arcom felkaristolta az összetört tükör darabjai. Ti voltatok az okozói, kiket a legjobban szerettem!

- Próbálkoztunk, de nem voltunk abban a helyzetben, hogy várjunk rád, míg elkészülsz; nekünk is el kellett készülnünk, és jártuk külön immár útjainkat. Talán azt hiszed, csak neked volt fájdalmas az elszakíttóság tudata.

- Én mindig vállaltalak benneteket az úton; ti nem akartatok megismerni!

- Nem volt belőled mit vállalnunk.

- Irántatok érzett szerelmemet nem vállaltátok, mert máshol csillogóbbnak tűnt minden; ti nem szerettétek az én terheimet; én többetek nagy terhét egyszerre szerettem, és ti összefogtatok ellenem. Féltetek tőlem, hogy sokat látok, és vesztetekre leszek? Ti elmondátok, mit akartok? Én is elmondtam, mit akarok. Ti nem akartatok egy író és olvasó gépet, rendben; de rögtön szajha egy rohadék kurva kémet akartatok bosszúból belőlem gyártani, az kicsit túlzás; nem?

.....

2. kép

Eltűnik minden egyszer, mi volt az élet, és nem marad más, mint a tartozás! - gondolta a bárpultnak könyökölvén, még pillantások ezreit érezte magán, és tudta, hogy a pillantás, éppen akkor kié, mit akar és miért a pillantás. A leginkább az elnyomás, hatalmasok elnyomó szemét érezte magán és azok képviselőiét. Ritkán, mint a fehér holló érzett magán szerető szemet, talán ezért vált ez élmény foglyává mindig újra és újra. A látók! - amint az őszülő barátnő, a mákos hajú mondta. Sokan vannak a látók; a legtöbbjük öncélú hatalomimádó, a maga császára. Sokan vannak, kik egy letűnt diktatórikus hatalom kiszolgálói árnyékában osztozkodnak az örökségen és tovább viszik kiszolgáltatott, kisemmizett, megnyomorított és kifosztott uralmi rendszerük, és mindenhol rejtetten tovább mérgezik a valós újrakezdés lehetőségét.

- Nem engedték a valós és igaz újrakezdést! Tán nem is lett volna kivel, mással! Zsarolták képviselőit, és olcsón tovább fosztogatták ezt a népet bel- és külföldön! Egymásnak uszítani legkiválóbb képviselőit a tűz körül lévő megköttözött zsarolhatók által, kik dolga volt olcsón kiszolgáltatni, ami még volt.

- Ráülsz a Piros Császári Székre? Ki azon ül mártírhálált hal itt.

- Félek. Kiment az egyik, és itt van helyette ezer másik. Tankok és bankok rendszercseréje.

- Olyan ez a kor, mint az inkvizíció kora. Elégetik a hatalomnak nem kedves szellemi tanokat és képviselőiket; ma már egész sugárkoszorú arzenál áll rendelkezésre mindezt titokban hajtani végre; az állambiztonsági bástyák mindig van mire hivatkozzanak; valahogy mégis mindig e biztonságiak a legnagyobb veszélyforrás a nemzetre nézve a zsarolhatóság miatt. Úgy működnek, mint egy birodalmi szolga a saját tartományuk ellen; így maradhatnak hatalmon! Aztán elviselhetetlen lesz a jelenlétük, fellázadnak ellenük, de kiterjedt a polip karjai a Csápmezőn, a fákat töben elmetszők csapata... egy skorpiófészek, egy patkányok országa! A sziszegésük lassan mérgezi el szellemed, ha nem vigyázol, észre sem veszed, mert a pszichotikus tér a lég a legek hada egy fertőzött és mérgezett tér, ahol nehezen szabadul ki él, tiszta, józan, nem korrumpálható és egy jó értelemben, magán túlmutató, éltető szelleme van!

3. kép

A bárpultos, ki keverte a koktélok, és elsősorú mutatványosa volt mesterségének, elképzelni sem bírta, mit ül ez itt fehér, aranszálás selyemruhában és fehér körömcipőben, ha rá se néz senkire; vagy elbűjik a pillantások elől, vagy leperegnek róla azok.

- Mi a fasznak ül ez itt? - kérdezte magától, mert őt piszkálták, hogy ez a rohadék nő mi a faszért ücsörög itt.

- Jól érzi magát, e hely aurája vonzza, ihletet ad neki, a zene, mi kiváló, és a szemek, mik gurgulázó ketrecek rácsai foglalkoztatják. Kiméri földje tartozékait. A Földmérő a földműves helyett.

- Próbálja úgy kitenni innen, hogy nyoma se maradjon!

....

A hallgatásaink - gondolta. A felosztott Birtok, melynek mélyített út barázdái egy helyen csomósodnak mint a pókháló a szövő pók körül; e koncentráció jó lehet, ha jó a hely, de veszedelmes romlás, ha rossza a hely: túl jón és rosszon kétféle szellemi erő létezik az egyik ártó, a másik segítő szándékú; az egyik szélsőségesen individuális és önérdekű, a másik szociális; lehet azonban a legnagyobb magányosság a leginkább szociális: a másokért lenni önmaga teljessége, ez a szeretet; a jóság és gonoszság katonái végzetesen összekeverednek a nem kizárólagosan fehér és nem kizárólagosan fekete világban a menny és pokol házasságának világain az intézményesülés hatalmi érdekszférái eszmékbe csomagolva - merengett és megborzongott, mert a szálak végzetesen összegabalyodnak, és a gonosz érdeke az oszd meg és uralkodj, vinni és tarolni mindent! Egy szálon fut a világ valóság szerint - gondolta félve, hogy a pénzfolyók egymásba ömlenek egy vízgűjtőmedencében magukba folynak vissza: a szellemi világ láthatatlan uralma más; de a Hatalom mindig és mindenütt jelen van -

4. kép

- Természeted az eszméd - szólt a bárpultos, és megigazította csokornyakkendőjét.

- Isten mentse magát az én eszméimtől! Egy fekete kő lustaságából erednek. Mozdulatlan, nehézkes, de ragaszkodó. Mozdíthatatlan és rendíthetetlen.

- Nincs fekete koktél!

- Adjon egy feketét, jó erőset!

A nő, ki terhére volt a láthatatlannak, de a bárpultos kedvelte e kiismerhetetlen rejtélyes szépséget, ki önmagában hullámozott, mint egy örökkévaló lehetetlen hullámok hátán az időtlenségnek, és az idő, mint viaszos bőrről úgy pattant le róla a vízcseppek pillanatnyi időszaki uralmai, mintha nem látta volna, mi veszi körül. Időnként mintha e nőstény bőr jelenséget egy határtalan szeretet védelmi övezete vette volna körül, mi belé költözött, és a sajátjaként hatott volna aztán.

- Megszabadultam minden szín összességétől és a színtelenségtől is. Úgy hatnak a színek, mint mikor a fény törik meg az anyagon. Egy fénygömbben élek, mégis, ha igazán vagyok, e fénygömböt sem érzékelem: a leginkább levőség, a leginkább megsemmisültség! - mondta az Idegen.

- Ennyit a lenni és nem lenni téziséhez? - kérdezte a bárpultos.

- A szeretet, ha igent mond a létére, másokká válik önkéntelen és ez megsemmisülése, mi valójában határait vesztett világok világa, a fény, és a fény nélküli, a világtalan - A gyűlölet, ha nemet mond a szeretetre tönkreteszi maga körül az élhető környezetet!

- A szeretet láthatatlan, és a tévelygők sosem ismerik fel idejében, csak nagyon későn, a szerelmet!

- Sorsunk árnyékain botladozunk az időben, és mire átlépünk apánk és anyánk, a nemzeti örökség, a világ időszerűsége árnyékain roskadozunk egy éjszakában betegen és magányosan, és már azért nem találunk egymásra, mert addigra sokszorosan halálra sebeztek egymást.

- Nem lehet a fénybe megszületni az árnyékok terhei nélkül? Nem lehet mérsékelt jómódba születni világi elköteleződés nélkül? Nem lehet alkotni és szülni a világ kötelekei rabláncai, madzagjai nélkül? Akkor nincs is szabadság, mert a világ, ha adja a kisujját, az egész embert kívánja cserébe!

- Pár kép szabadsága adja elmém játékos-elasztikus varázslatait, a magyar szép szót! - gondolta a rejtélyes nőstény és kitekintett az ablakon, mely egy platános parkra nézett, de nem szólt. Aki titkon szeret engem, az megkapja e szabadság erőit, mi áramlik, mint nap ontja sugarait, és a szép szó csak járulékos kiegészítője! A napsugarak oda áramlanak, ahol szükség van rájuk. Aranyrudakon cölöpözött rácsos börtönök szavaiba is áramlik, de ki szeret, az itt van most velem.

5. kép

Egy koldusruhában rongyai között rogyadozott lelke meghasonlott, szakadozott rongyaira és halálán volt, és csaknem végleg kilehelte lelkét, és összeesett, mikor ránézett a Nő és életre keltette barátaival együtt, mint egy angyali szférából megérkező védelem kitért szárnyai hűvös életet adván a tiszta elme valós szegényeinek....

- A látók az emberiségért fontosak - mondta. Míg a világ vagyonának 89%-a pár száz ember kezén, addig a többi tevegél egy elsivatagosított, információs, gyarmatosított fénykorszakban, a virtuális világ gyarmatain, egy szíveinkben elhalt, mert embertelen és méltatlanná vált világon, hol egymásnak uszított az őz, nyúl szarvas és telivér a véretek között és a skorpiótanyák és patkányok szóözönein a pénz diktatúrája, érdekvédelme: de a magyar, a szerelemes magyar szót, a szerelmes Delfint, ki fog védelmezni?!

- A magyar uraskodók, kik csak uraskodnak, mert nem urai semminek, csak a harácsolásnak, rád másznak, rád telepednek, hogy megfojtsák, eltérítsék, kifacsarják vagy elrabolják benned a mást, de le nem veszik rólad tekintetük egy pillanatra sem. Teljes megfigyelés alatt, szünet nélkül.

- A kelet-közép-európai paranoiás, mert ha nem is üldözik, de olyan nyomás alatt tartják, hogy viszonyai eltorzulnak: a természet szerinti közösségeitől elszigetelik, megrágalmazzák, mérget csöpögtetnek a jóízű italokba a szeretet kötelmeire! A barátokat egymásnak uszítják, mert ismerik a viszonyaink, vonzalmaink, sebeinket - kiterjedt spicli -, kémhálózat segíti őket ebben -, így a kelet-közép-európai paranoiája jogos, de torzított viszonyrendszereiben sokszor másra gyanakszik, mint akire kéne, már csak azért is, mert itt hazugságaink határoznak meg minket, és mi való igaz, láthatatlan, kimondhatatlan! Így könnyen megtörténhet, és meg is történik, hogy esetleg barát, családtag rohaszt meg, kit választottál és mindennél, életednél jobban szerettél az ad el, az döfi hátadba a kést... félreértés, sérelem, sértettség okán -

6. kép

A bárpultos egy idő után észrevette, hogy a börtön szeme, mely a pártok, a külföldi hatalmak, a pénz és egy szóval a világ szeme ott kísért a bárpult és a fehér selyemruhás nőtény között.

- A levegő közénk állt - kiáltott. Ekkor érdekelt ki a Nő első pillantását, mi rajta ragadt mint egy ragtapasz, és mintha elméjébe belepecsételődött volna.

- Segítség - kiáltott, de mint mindent itt a nagy hazugságok országában ezt is félreértették.

....

A hegyek domboldalai ahol összeérnek egy nagy lovasroham lovasai kiáltása verte fel a völgy csendjét.

- A Hét Vezér magyarjai - gondolta a bárpultnak támasztva fejét a selyemruhás, és szíve hallhatón nagyot dobbant. Ezt a bárpultos félreértette, és lelke egy elszólás hanghullámainak koncentrált gyöngyeiben nyert méltó kifejezést, mi méltósága szerint bogarat ültetett az aranszálás fülébe: - Imádlak!

- Az lehetetlen - válaszolta a Nő. Az elhanyagoltság és agyonhasznált kizsigereltség kifacsart citromát nem szereti férfi, mert a lócitromra emlékezteti.

- Maga normális? - kérdezte a bárpultos.

...

Ekkor történt, hogy a bárpultnak támaszkodó Nőre pillantását vető egyik kuncaft vagy ügyfél bátorságot merített a kihangosított párbeszéd sikertelenségén, és a kisiklott villamosát sínre tenni szándékozván, a Nő szépségéből hasznot kovácsolni próbálván, a Nőnek rontott, mintha ajtóstul a házba.

- Jöjjön hozzám feleségül!

- Bárokban ücsörögvén mit sem kezdhettek már az impotenciájával, ha elterelő hadműveletként folyton ki is nyalja kiviruló rózsáim hasadékaik fölött egy csikló csikóit.

- Ekkor ott helyben a bárpult előtt a Férfi óriássá növekedett, és a fasza nem hogy felállt, de úgy tornyosult, mintha a világ összes tévétornyát és felhőket karcoló, legmagasabb tornyait egymásra tették volna!

A Nőtény vérbő Paripa, telivér léte ellenére úgy megrémült és akkorát sikoltott, hogy mind összefutottak a rémülettől, az összes szem; - volt is ott akkora haddelhadd, csetepaté, akkora csatatérré változott a bárpult aulája, akkora kardozós változáttá, hogy patakokban ömlött a vér, mindenki a másik fejét kívánta egy vágással lenyisszantani, és emlékeit immár teljes nyugalomban újra elrendezni, mint a hadszíntér győztes ura!

- Hol fér ez el? Hol van ennek a helye a kontinenseink között? - kiáltott újra egy borzongató rettenetést a Nő, és újra egymásnak mentek a hadszíntér különböző sátraihoz tartozó Urak.

A kardozás különböző hangokkal töltötte meg a légteret: cintányér, dobpergés, fa- és rézfúvósok - Fuss, te rohadék, büdös kurva kém! Te áruló patkány, elrothadt húscsomó, te ocsmányság, hol van, ki most segítsen?!

A Férfi, ki házasodni akart még az imént, most inába szállt a bátorsága, és miután a FASZÁT levágta, a NŐ mellének rontott, és kardjával kettéhasította, de nem szólt egy árva szót sem többé a Nőhöz, hanem kilovagolt a halála a csillagos éjszakába, mintha egyetlen menekülő, és hosszan, torkaszakadtából üvöltött...

A Nő másfél évtizeden át haldokolt a bárpultnak rogyván megvető pillantások között, hol mindenki úgy hallgatott, mint szar a fűben, de a levegő hangzatos volt a különböző ígéktől: vigyázhattál volna magadra, hisz ez egy kurva kém; egy rohadék áruló, egy nyomorult bestia!

A Nő nem akart hinni a fülének, hogy mi történik, el se bírta képzelni, mi e változás oka, és a nyugalomból és békéből miként lett ekkora patália, mikor egyszer csak úgy tűnt neki mintha a világ összes katedrális orgonazenéjének dallamai harangok kongó bongásává átalakultak volna és mind az ő mellét gyógyítaná, de behegedt sebét újból feltépte egy karvaly, avagy egy sas csőre! Egy arany kalitkában szólt az isteni zene és a Nő sebe lassan gyógyult, a seb beforrt és lassan a heg is eltűnt, és mire nyoma se látszott a seb hegének sem, a roncsolt szövetek is megújultak, egészségesen kivirágoztak mellette, mint hajdanán!

- Túléltek a kardozós változatot! És nagyon hiányzik a csokornyakkendős bárpultos - mondta a Nő.

- Itt vagyok! - mondta a csokornyakkendős bárpultos.

- Nahát! - kiáltott a Nő, de oly finom gyöngéd szelíden, hogy el ne riassa a bárpultost, és ne mondhatta rá a szitokszót, hogy normális lenne.

- Drága géniuszom, Te Salvador, ha én vagyok a Gála, a múzsa, Te pedig a katedrális boltozatában az áldozat, és zsiráfok vonulása a sivatagon és üvöltő oroszlánok és az én gerincemre építéd középkori lovagi várkastélyod mire megyünk akkor mi, kik vagyunk a világégés után felégett zsiráfnyakunk szörnyetegeivel együtt a démoni egek paradicsomai? Hol vagy akkor Te nekem?

- Itt vagyok. Nem látod?

....

7. kép

A bárpultos, mikor mint egy jó rendőr kedves volt a Nővel, és az vesztére mégis panaszkodott, mindig ráfázott.

- Rendőr Uram! - viccelődött a Nő; nekem a Piros Magassarkúm az egyedül fontos, de abba mindenkit bele kell vegegyek, aki oda tartozik. Ha valaki, ki oda tartozik, és abból mégis kizárják, nagy áldozat az, mi nem Rendőr Uram malmára hajtja az a vizet -

....

A Nőnek ilyenkor rémálmai voltak, izzadtságban hempergett és folyton beszélt álmában.

Mikor olyasmibe kívánták belerángatni, mi ő nem volt, és nem akart lenni, határtalan félelem kerítette hatalmába, és a múlt démonai akarták őt hatalmukba keríteni, elrabolni...

e gyilkos szellemek árnyékában végigélte, miként hurcolták meg, kínozták, és tették tönkre, és gyúrták egy embertelen masszává nemzetét legjavát!

- A pisztolyom! - kiáltotta a bárpultos, és a Nő belenézett a pisztoly csövébe, és megborzongott.

Akkor a bárpultos megérezte, hogy ez a Nő szereti, és mikor ő néz majd halála előtt közvetlenül a pisztoly csövébe, e Nőre fog gondolni, és e Nő akkor is szeretni fogja, mint Zrínyi Ilona Munkács várában raboskodván!

- Veszélyben van, hát azért is szeretem - kiáltott a Nő. Olyan, mint egy angyal, ki a szenvedő emberért nekimegy egy kardal mezítelen a pokolnak, mint egy megkésett Szent Mihály a Sárkány torkának.

Bevilágítja a Poklot határtalan boldogságom szomorúsága!

- Ki a faszt érdekel - rivallt rá a bárpultos; nem veszi észre, hogy mindenkit tönkretesz maga körül, mert óvatlan és nem körültekintő, nem elővigyázatos és nem vigyáz, és azt hiszi egy személyes nemzeti, felmentő sereg, és vele semmi baj nem történhetik; tudja meg hát, hol van, míg védem is magát! És ezzel pucéron a Feneketlen Tóba dobta -

- A pisztolyom! - riadt föl rémálmából a bárpultos, és a pisztolykiállításához szaladt, és miután külön-külön mindegyik csövébe belenézett, úgy gondolta, még valakiért egy ideig itt marad, de csak lélekben és szellemben, és az öngyilkosság helyett kitántorgott Amerikába.

- Olyan ráncos az arca, mint a rögös föld oly öreg, mégis minél öregebb annál inkább hiányzik.

- Jöjjön, basszunk egyet. Szembeülünk. Nézem és maga néz.

- Nem érzem közel magamhoz; olyan vagyok, mint egy szexuális tárgy és használati cikk; távol van és én kiszáradt medence a patakzó vízesések, csermelyek, folyamok és folyók vízgyűjtő területe nedvessége helyett. Olyan ügyetlen, és csak magának akarja folyton a gyönyört! Irigy, fukar, féltékeny, bosszúálló és rátarti gonosz és számító, és úgy vigyáz pénztárcájára, ha teli is van, sose költsön másra, csak magára!

- Kell pénz, Te kis kurva? - mérgelődött, és bosszúsan nézett a lányra. Azért ücsörögsz itt oly hallgatagon, hogy minden évszázadban csak egyszer nyitod szára ajakad, hogy ki ne derüljön, hogy várod, hogy nyitott szádba belerepüljön egy sült galamb, avagy a Kis herceg egyenesen kijöjjön a meséből érted a Rózsájáért?

- Várom, hátha végre lesz egy Nemzetét szerető, és érte minden áldozatra kész lovagi Alvilág, kinek minden tagja szívében egy imádott Nő éled valóra, és nem egy strici kurvája hempereg; és ráadásul e magyar, nemzetét nem gyűlölő és nemzetét ingyen és bérmentve, olcsón ki nem szolgáltató, azt el nem áruló lovagias alvilág azért másokat se gyűlöl, de arra még csak gondolni se mer, hogy a magyarok legádázabb ellenségeivel a sajátjai ellen álljon hadi sorba mint holmi lovagias ügy!

Az ilyen már megengedhetetlen - süvöltött a Nő, mert nem lesz országunk; elillan az, mintha sose lett volna, és beolvad a környező szláv és germán tengerbe!

- Hadd nyúljak legalább a pinádroz, hogy ne kiszáradt sivatag legyen, hanem virágba borulhasson!

- A maga bajusza úgy áll égnek, mint a gótikus katedrálisok tornyai - vélte a Nő. Ellenben, a maga ernyed, kókadozó és hervatag fasza úgy sorvadozik, mint egy polipkar. Tudja milyen a polipkar? - kérdezte a Nő, de nem várta be a választ, hanem kijelentette: a maga fasza olyan, mint egy kókadozó és ernyedt hervatag polipkar, amely feszes kötöten izmos, mégis elasztikus -

- Ne karikázza fel, és ne rántsa ki és ne tálalja fel, mint a világ legfinomabb csemegéjét!

- Chicagóba épp ezért volt érdemes elmenni! Zárt pénztárcák, de remek, kirántott polipkarok felszeletelve és panírozottan kisütve, rizzsel tálalva, fenséges eledel... Irónia -

- Még valamiért megérte odautazni - vágott a szavába a bárpultos. Valaki elméje eljátszotta Cézár és Kleopátra történetét, de Cézár e játékban egy tökkelütött seggfej, hibbant, agyalágyult rémség, Kleopátra pedig egy imádkozó sáska, egy zárdaszűz; sebjaj! Feltámadunk! - kiáltotta a bárpultos, és lassan feléledt, halálából feltápáskodott, és az ország újra építkezett, akkora volt a zaj mindenütt mintha a pokol mélyén lettek volna, - acélrudak felszeletelése, betonlapok kiverése, vasfűrészelés, fakivágás stb.

...

A bárpultos halálának és e halál ezer rémséges szörnyetege réme sötétségének démonai szívükben legyőzött megnyert harcaikon mikor szerették egymást -

- Bajban van a bárpultos! - kiáltott a Nő, de nem jött ki több és más hang a torkán, csak, hogy megfenyegetett téged is, és engem is, mert megmondtam, hogy a barátom vagy...; tán félreértette, hogy is érthette volna, mi kettőnk között van. Ég s Pokol! De te sem értetted, mi közte és köztem van. A veszély nagyságát nem éreztük, nem tudtuk, hogy a baj óriási körülöttünk, köztünk és bennünk..., és ezért nem számoltunk a bennünk lassan felgyülemelő sötétséggel, és a félelemmel, amely megeszi a lelket; nem tudtuk, hogy hol vagyunk, hogy ez egy rettenetesen borzalmas álságos álnok alattomos és hazug hely, hogy itt az igazságok csúsztatások és torzított minden a hatalmasok szája íze szerint itt állandóan hivatalosan félnek, tán árnyékaiktól, míg kik félnek valóban lassan titokban levadásztatnak!

- Rád küldöm a rendőrséget! - kiáltott részegen és sértett, sérült lelke mélyéig megbántva a bárpultos.

- Két embert az életemnél is jobban szerettem! Te a beteljesedés vagy; ő, ki testben kísér! - üvöltött fájdalomban a Nő, és a szilánkokra tört tükrét elméjében próbálta egygyé álmodni, ahogy mindig is egynek képzelte, de az álom paradicsoma csúnyán megbukott a realitások brutálisan kicsinyes, meg nem értő és konspiratív játszmái között!

- Rohadék kurva kém! - visszhangozta a gyűlölet-alvilág.

- De mi lett a Nővel?! - rémülten sikongatott a bárpultos, elalélt a sikolyok között, mintha szerelmes lelkei halálán sárkányokat eregetnének ellenségei harsány röhögések kellős közepette!

8. kép

- A pisztolyom itt rád fogom!

- A bajusza az égnek, a fasza hervatagon, mégis mennyire szeretem. A pisztolycsöveit betéve és kívülről fényesre tisztogatva ismerem.

- Úgy vigyázzon!

- Minden rendben.

...

Ekkor történt meg, ez idő táján, hogy a Nő hibbantán táncolt mezítelen Európa minden városának közterein, mégse vitték el, mert szerette őt a Rendőrőrmester, és ezt mindenki tudta csak a Nő nem, de azért minden nemzetek hadi népe beleszerelmesedett e gesztenyebarna vörösésbe átjátszó hullámos hajú Nő mezítelen táncaiba, időnként több száz méteres mélység fölött kifeszített kötélén.

- A kötél táncos - kiáltott a Rendőrőrmester. A szerelmem pedig sosem múlik, csak átalakul és hatványozódik.

Ekkor történt meg, hogy e vörösésbe hajló gesztenyebarna hullámos hajú Veszedelem mezítelen lovagolta végig Európa minden erdejéhez tartozó összes Kastély minden tulajdonosának összes ágyában meghempergett, majd örökre lehunyta szemét.

Ekkor történt meg, hogy e hullámos hajú Veszedelemnek elege lett a világból, mint parázna, ravasz kicsinyes csöcselékből, és attól fogva csak a nemes fehérkéket számolgatta a kolostor kerengőjének hűvösén, miközben időnként egy-egy géniusz szemével keringőzött egyet-egyét. Ezek a műveim. Világtalan keringők lángelmék társaságában!

- Na azért! Ott a helye a zárdában - förmedt rá mérgesen a Rendőrőrmester, és örökre ráreteszelte a kolostor romjainak vaskapuit.

...

- Nagypapa, az Isten áldja meg, mit művel az én drága jó apám!

- Amíg én zongorázom, ő őrzi a rendet!

- Mégis ez egy embertelen REND...

- Azért zongorázom az isteni dallamokat és Mefisztó-keringőket, drága kicsi unokám!

- AHA, akkor én is zongorázom, nagypapa..., és kilovagolt a csillagos éjszakába, és miután pár kastélyban szerető légyottra ment, és a szerelmes ölelő karokban meghempergett, kik nem vártak és nem akartak semmi mást csak ezt az átizzadt ingek és blúzok csókjai egymásba fulladását és zuhanását és szemeik egyesülését, a csókokat lerázván magáról a csókok varázsát, és ismét józanul kilovagolt a csillagos éjszakába. Óda a szerelmes magányosságához!

....

- Add, hogy áldás legyek és ne átok!

- Te mindig áldás voltál és nem átok, de nem vagyunk egyedül, és oly gonoszul csapkodnak a tenger hullámai!
- Megmerítőzünk, hogy bőrünk, mint a hullámok egymásba hullámozzanak a hulláink, míg élünk és meg nem halunk a hullámok hátán a pezsgőfürdő mi is lehessünk!
- Te átkozott leány - kiáltott ilyenkor a bárpultos.
- Szeretlek nagyon - vallott a Nő.

....

9. kép

- Tán el akarsz küldeni? - kérdezte a Nő. Terhedre vagyok?
- Miért kérded ezt?
- Megfordult a fejében.
- A mezítelen testeddel akarom feltörölni könnyeim, és világ végéig elérő hajaddal kívánok takarózni örökre, miután hajad sátra mindig és mindenkoron védelmébe vett és kiállt értem, és kiáltott akkorát, hogy ránk zuhant az egek összes rétege csillagaival és létraival, mégis kibírtuk, és az életünket jelentette e nagy kurva sikoly!
- Olyan a szerelem és benne a szerelmes, mint egy verőlegény áldozatának lenni a börtönrácsok mögött. Sose voltál verőlegény, ki mások veséjét verte le és tökét, faszát, benne az üvegcsővel verte szét a börtönrácsok mögött?
- Szerelmem, maga normális, vagy elvesztette józan eszét, míg eljátszotta Opheliát, Melindát, Kleopátrát, Tejét és világok világa, Angyalok Királynőjét?
- A világhosszú hajam lova dús farkához volt erősen odakötözve -

....

- A látók és a beteges, rémképeket látó, fenyegető és riogató képzeleteiktől megszállottak, a vizionáló szentek és művészek és a látók.... e finom szálú enyészetben, mi elméink hálója, hol a tiszta képzet és mi a torz és beteges és mi elnyomott félelmeink elrothadt sebei tébollyá fokozódó félelme, ha nem beszélhetünk, mert agyonütnek minket, ha nem tetszőn beszélünk?....

....

- Még mindig nem találtál haza, te rohadék?

...

10.

A Nő, miután szerelme illatos bőrébe dörgölözött és az rákiáltott, hogy Te Macska, ő rögtön ellenkezett, hogy ő márpedig az ő kutyája...; nekem nem lehet kutyám, csak macskám - panaszkolta a bárpultos. Erre a Nő Piros Delfinné változott és az óceánig vonszolta magát hol vidáman ficánkolt a habokban - így állt bosszút szerelmén. Az meg már nem értette a Delfin ultrahangját, de minden egyéb más nyelv is összezavarodott körülötte.

- Örület ez a Nő! Segítség! - kiáltott a bárpultos, és Delfinné vonszolta magát a naplemente narancsos sárgás rózsaszínű málnáin, eprein, gránátalmáin, cseresznyéin, meggyein és gurult-gurult a görögdinnyehegyeken, tojásföldeken, virágos mezőkön a Szerelméig!

- mondtam, hogy szeretlek - súgta a Nő, és belepirult a vallomásba így csöndesen, szelíden és szerelmesen.

- mondta... - húzta el a száját a Szerelem, azért vagyok itt; és versenyt úsztak ultrahangjuk isteni zenéjére a Delfinek, hogy ha van kik mindent el is rontanak a rontók és ártók, a gonoszság mesterei azért mégis legyen itt valami szép is jó is igaz is, mi Embernek való a bioszféra áldásos hűvösén és édes melegén a Földanya karjain a védelem és megtartás védelmező erőin a szeretet örökítése.

- Ki viszi át a Szerelmet? - ez volt a fő kérdése a Delfinek szerelmetales csatározásainak miután és mielőtt hullájukat kivetette az óceán víztömegeinek és áramlatainak felhajtó ereje.

- Gyönyörű! - kiáltott a Férfi a tengerparton futkározó és kacagó gyerekek látványán, amely olyan volt a messzi távoból mint egy színes műanyag gyöngyökből fűzött nyaklánc.

- Gyönyörűségem! Te, Bálna leány - suttozta mámoros szerelmesen a Férfi, és lábujjai ágaskodó mozgása jelezte, hogy szabad....

- Ráaggatom e lábujjakra az összes keserűséget, szomorúságot, fájdalmat és szenvedést, hogy vigye el az ördög! Te pedig itt maradsz mégis tán nekem, ha már megfáradtunk, megtörtünk és megbetegszünk, hogy szerető árnyainkon élet lehessen ne halál!

11.

- Az én Piros Magassarkúm nem süllyed el a Mocsárban! - húzta ki magát büszkén és peckesen a fehér selyemruhás aranyszálú, és bevilágította a Poklot mindenki megkönnyebbülésére és megelégedésére, hogy tudjuk végre; Ki kicsoda! Voltak kik megrökönyödtek először, de megállapíthatták maguk is, hogy kevésbé félnek. A hajuk égnek állt a rémülettől! -

- Tisztul a levegő, már kevésbé mérgezett és fullasztó áporodott - süvöltött a bárpultos, és mielőtt jobb homlokába belelőtte volna a minden pisztolyok pisztolyának egyetlen golyóját, kipenderítette egyetlen szeretett szerencsétlen és nyomorult kisleányát a Bárpult mellől!

- Csak nem gondolta édesapám, hogy én stricik, spiclik és alvilági sihederek rózsaszín gyémántja óhajtok lenni, én a magyaroknak akar sok szép szót!

- Csak így tovább, dördült el a fegyver, és apja biztos lehetett volna végre nyugalomban, ha nincs a leánya, kit az életnél is jobban szeret, és az nem vette volna a fejébe, hogy ő minden Magyarok Mennyei Királynője, Mozartja,- ja, és az összes szép szó mind ő egyben legyen, az összes szép Férfi mind ő legyen az összes szép nő is mind ő legyen és tükröm, tükröm fene vigye a leányt, dühöngött az apja, csak nem marad veszteg, csak nem nyugszik, csak nem tér nyugovóra...

- Nyughass! - kiáltott, de nem bírta kilőni szeretett leányára a töltött fegyverben neki szánt golyót, mert úgy szerette. Úgy beszéltek, csoda történt, mert apja időnként megjelent a kihalt tájon, hogy golyóit szép leányokba és szép fiúkba ürítse, de ez már más történet sikamlós szálainak összecsomózása...

- Hiúságok hiúsága -

12.

- Édesapám, beszorultál egy csónak, egy fehér vitorla egy kastély és a porszemek közé?

...

- Szemeim drágalátos pora virágai a hamum mi beborít, kit határtalan szeretek, ki határtalan kedves az én szívemnek, de a játékok játékait el kell játszani, hogy békén leheveredhessünk a zöld pázsit virágos mezőinkre: Ez jó multság, férfimunka volt, és betette maga mögött dolga végeztével a kaput; beengedték! Majd még egyszer visszanezett óvatosan, hogy vissza ne hulljon a világba, és megkérdezte: Akarsz-e játszani?

- Hála telt szívvel rebegek köszönetet, drága édesapám!

És mind az egek és mind a földek de a poklok is azt a nótát dúdolták, hogy a Szerelem erősebb a Halálnál, és hideg, számító, rendező rendőr fejeinken, mi szigorúan titkos és számol, kurvákat futtat, poklokat bevilágít... győzedelmeskedik a Szerelem, mi erősebb a Halálnál, és hulláink Főnixmadara új Márciusok tüzeit dobja a világra, hogy a Szerelem Tiszta kacajára kiperdüljenek szemeink a napvilágra, mert Attila szerint, a Szerelembe belehal, aki él, mert úgy kell a boldogság mint egy falat kenyér, és akkor a Hajó Orrára készített a Szobrász egy Piros Magassarkút, mi el nem sülyedt a Mocsárban, mert tudta mi lesz hajósa mint a jós, és álmában néki megjelent Emberi Formában a CSEND, a tigris és a szelíd őz a mennyek és poklok házasságain -

- Sűgött az örökkévalóság, a Géniuszok Rendje; így könnyű volt - kacagott a leány.

- És Te hittél, Te szerencsétlen? - kérdezte Apám, és örömeiben kacagott és kacagott, és úgy imádta e szerencsétlent, kit leányának kellett immár neveznie, hogy nem bírta abbahagyni az áradó szép szót a magyarságnak APÁM...

- Persze, hogy hittem, hogyne hittem volna, édesapám, és szélesen, lassú hallgatag mozgással úszott az uszály a Vén Dunán hátán a Vén Hajóssal, ki úgy lerészegedett azon az éjszakán mindenek örömeire, hogy ha nem is kurvákat, de szép lányokat hozott az uszályra megünnepelni a leány sok szép magyar szavát sóval, borssal, virággal és világgal és a csillagos ég sötétsége minden virágaival, és nagyokat kurjongatott, miközben királyi vodkát, kubai rumot, spanyol bort, német sört, skót whiskyt az Angol Királynőben koronázatlan királyként szavalt, de időnként kitekintett a partra, és látta, hogy a leány csak futott és futott és örömeiben kurjongat, hogy édesapám, maga Indiai Ékkő és Indián Festőecset nagyon le tetszik így ám részegedni, míg az dühödt mérgesen förmedt rá: - Eredj a dolgodra te józan Vészmadár, de a lány csak futott és csak futott tovább szaladt a parton apja keserűségére azt énekelvén, hogy egy Nemzetközi Hajóállomásom volt nékem, a MAHART, és miután a Birtokom elvette, a garaton leöntött, de így szép az élet, Édesapám! Ekkor az apja dühében és hullá részegen kikötött Budapest partjainál, és úgy elfenekelte e Vénlányt, hogy az rögtön

virágos mezővé változott, amin apja legnagyobb meglepedésére leheveredett, mély álomba merült, és azóta is az igazak álmát alussza; - örömlányok táncolnak rudakra rácsavarodva, és ő harisnyájuk fodrai közé nyomja a bankókat, hogy mindenki lássa, csak a leánya pénzelve TITOK a világ előtt, de visszajár riogatni és meglocsolni a leányt, a virágos mezőt, a gésát, a fekete leányt, ki kedves a szívének, mert tudta, mi lesz, mint a jós, mert álmában olykor megjelent az Ember formájú CSEND...

Találkozások új fejezetei

1. rész

Nem gondolta azon a szép verőfényes napon, hogy a fia, akit annyira várt és akart és jövőjének tartott és élete folytatásának, éppen élete eltítkolt szerelménél ad neki két Éjfél!

A nő csak nézett, fintorgott egy kicsit és a férfit nézte, még mindig kissé elfojtott vágyakozással ezen Éjfél, és mennyire igaza lehet a fiúnak, aki majd már talán három éjfél lesz, mert mi tagadás magunk adjuk tovább, ha vettük a bátorságot kiterjeszteni magunk az éjszakában a verőfényt -

Végképp nem gondolta azt sem, hogy a titkolt szerelme másnap újra összeáll az ellenfél tábora nagy kutyájával, kit a Nő kidobni már rég nem akart; túlságosan összenőttek és bőrük pórusai egyszerre egyként jelezte a forróság enyhülését, a kiábrándultságot - mindenből, egymásból tehát és az egészből -, a jégverem -40 fokos fagyasztott állat állapotait. Nem! - kiáltott a Nő, és elterült a gyönyörű színes, mezei virágos zöld mezőn.

- Mit nem? - kérdezte a vén Kandúr, kit a Nő szerelemből és féltésből időnként vén Gorillának, máskor a tartótisztjének, időnként pedig Dionüszosz papjának vélt a sokszor szétszaggatottnak a sokszor szétszaggatónak.

- Maga Vén Inkvizítor! Azt hiszi nem szenvedtem el minden sértést a maguk alárendelt, mégis büszke és arisztokratikus fajtája miatt! Magyarok! Nem kiáltottak rám, azt hiszi, mindent: kígyót, békát, macskát, tengeri papságot és sárányat -

- Maga vén és rossz kurvám, azt hiszi nem mentem bele minden sületlenségbe a maga megmentéséért, mert segítségért kiáltott, és azt se mondta köszönöm, csak nyavalygott, hogy fáj a lába; és ha már nem figyelek magára többé, hanem végleg elfordulok, mint egy rossz kurvától?

- Kedvesem, az lehet, hogy én rossz kurva vagyok, de magának vagy büdös a fasza vagy nem áll fel, és mind emellett a gatyája szaros, mert aranyere van, és így kíván hódítani a háttérben összebeszélte erotikus játszmáiban; a másik pedig úgy kíván hódítani, hogy nem adja oda magát annak, akit szeret; attól az egytől mindig megvonja magát: így biztosítja be magát a semmiért egészen játszmáiban, mert más lehetetlen a helyzeti különbségek miatt, amint viszik vállukon a hazai ügyek keresztes sorsát.

A Nő, akinek a lovagja alig kihúzta a lábát, fogadta a másik lovagja hódolatát, és a közönség fájdalmaitól akkorát sikított, mert több volt az kiáltásnál, hogy a sikoly Budapestről egész Kiskunmajsáig hallatszott - Beleremegett a kis falu. Egykor a széthullás borzalmas fájdalmai okozták e szerencsétlenséget; inkább dokumentálok a hazai tisztas állapotokat, mint pszichiátrián a zárt osztályon kísérletezzenek velem, hogy hű vagyok és voltam-e!

Elmesélte a lovagja kisleányának, hogy a nyugat keletnek csúfolta a kelet nyugatnak és így tovább, és hogy nem könnyű, mert hol az a baj, hogy túl forró, hol pedig, hogy jég merev -

Mégse gondolhatják, hogy elvesztettem annyi szeretett nemes férfiút és nem fogom meggyászolni őket sírhantjaikon elzokogván a rekviemet! Nem találok új embereimet, kit hasonlóan szeretnék, mint kiket már el kell temetnem, és elengedni a nagy hiányt, a semmiben, mit a halottak töltenek be, és nem a rájuk való emlékezés, hanem ők maguk.

- Benned nem esik csak szét; Te tartasz össze minket, amennyire lehet, ahogy lehet - kiáltotta a Lovag nagy felismerésében.

- Te vagy akit sosem hagyhatok, és akihez minden viszonyul a halálos élet stációján; miért, nem tudom; választottalak, és a hűség kutyái mezőin ha vakkantanak visszhangozzák a Te neved!

- Írhatsz, amíg élek ki nem adják, mert ne érints engem, mert méltatlan vagy -

A Nő hallgatott és a szemébe nézett mereven.

- Most mit koldulsz már megint? - kérdezte. Úgy gondolt, megkönyörülök rajtad megint, de érezte rosszabb történet, ez nem irgalom, életében először érez melegséget ez iránt a furcsa és kiismerhetetlen, de érdekes és vonzó, de számára megközelíthetetlen Nő iránt. Egy piros ördög nem hagyja, hogy végső egységbe összeforrjon a Nővel. Elvesztené a szuverenitását, a hitét: ő prédikált folyton ennek a nőnek, hogy ő így nihil és úgy nihil és üresség és az élet útja, és nem a fellegek, de ez a nő maga a semmiség mindene lehelet kacagása maga a mindennek a semmisítése a megsemmisítő kacagás!

- Az érintésedre vágyakozom - kiáltott A Férfi, miközben visszhangzott bennük a kislány vidám tánca a tűz körül, hogy meggrillezlek Apuci; a kisfiú rákiáltott a testvérére. Te kis Boszorkány!

A Nő távolból is nagy szeretetet érzett e kislány iránt: nyomorék - kiáltotta az univerzum!

- Tessék? - kérdezte a Nő.

- Nyomorék - kiáltotta benne a részvét immár és az univerzum egésze. Fájdalmas volt a szeretett Férfi leányát nyomoréknak tudni!

- Mesélünk egymásnak... én egy mondat, Te egy mondat és én egy mondat és Te folytatod. Benne volt a kislány, és rövid fél órán belül megírtak négy, furcsa sallangokból összetákolt történetet inkább, mint mesét. Mondatok nem jellemezték csak utalások, de minden megvolt, mi a mesékben: zenélő varázserdő, fekete alagút, sötét lyuk, mi birtokol és fogva tart, szabadulás egy kincses szigetre, melyről ismét elnyel a víz; egy kettészelt gyík, mi új életre támad és herceg, ki focilabdával elsüllyeszt egy hercegnőt, ki majdnem vízbe fullad, és azon panaszkodik, hogy nagyon szeret egy-két embert, de nem talál el a szívéig; de lesz kísérője a világon át az utazásain új emberek és új tájak ismeretében, de nem fegyverhordozó lesz az, mert az édesapjának, aki Lovag nem tetszene, ha halasztaná saját dolgait másokért és így tovább!

- Hiányzol - mondta a Férfinek a Nő, és a Férfi felbátorodván, mint egy nyársat, - amin elébb grillezték -, hogy bőre összesült a Nővel, tehát, mint egy nyársat forgatta meg faszát, mi épp a Nő hüvelyébe illett, és felült, majd ördögin suttozta benne a Piros Ördög, hogy szóba se jöhetsz számomra Te sallang! Majd elszállt belőle ezen Ördög és ismét Férfi lett.

- Elbasztam megint; bennem ezen ördögi erő, mi nem hagy közeledbe érjek...

- ...bennem ezen gátlás, mi nem enged közeledben feloldódjak, mert Te nem akarsz, mert Te a kontúr vagy, az Illem és a Viselkedés: a Keret; de én a Kert szabadságára vágyakozom, mégis Téged sosem hagyhatlak: egy hűség, egy erő lök feléd minden kudarcaink után is -

- Nem engedlek közel magamhoz és mégis a legközelebb vagy hozzám a világon; az ember, ki számít még nekem ezen a világon egyáltalán valamit, a gyerekeimen kívül, kik Én magam vagyok, még ha látod is miként tör a Fiú apja örökségére: azért jött a világra, hogy legyen egyáltalán ki örökségére tör, érted, ki Te engem személy szerint szeretsz és csak a személyest látod bennem, hiába tanítlak a személytelenről, mi több -

- Egy Nő, ki szeret egy Férfit, látja mi megy át a Férfin, mi befolyásolja, mitől függ, minek adja meg magát egy Nőért egy Nemzetért egy Eszméért egy Hitért, ahogy lehet, de mégis a Férfi a Férfi marad a Nőnek; és a Nő a Férfinek még ha az egész egyesült világi ocsmány undor, - gyűlölöm olykor a világot, mi átlátszón kínoz, foszt ki és romba dönt milliárdokat és csak a szenvedés növelésére képes; akkor utálom a világot - üvöltött a Nő; sértette rikácsoló hangja a Férfi érzékeny idegzetét!

- Kuss! - suttogta.

- Szeretlek - mondta a Nő. Boldog voltam veled és kölykeiddel, és hiányzol nagyon. Érdekes a pedagógiai gyakorlatod: a kacagásod, a gyerekeid szolgálata, - a Fiad mint legjobb tulajdonságod említi: Szolga! - a szigorúságod keménysége amint lehordja a Fiút pár könnyéért a sárga Földig, nesze neked modern pszichológia és az elfojtás tana!

- Utálom benned, hogy könnyen törsz, ha valami nem sikerül és máris ott vannak a könnyek!

- Mások is ott voltak!

- Érzékeny ember vagy - mondta a Nő, az ilyennek a legnehezebb önmaga maradni idegen szemek jelenlétében. Megjegyezted?

A Fiú hallgatott. Zárkózott lett és merev, sértett és sértődött: megközelíthetetlen. A Nő nehezen hitte, hogy ez a kisfiú kacagott nagyokat fél napja a szeretet négyesében, köztük, e sötét, magányos és zárt, szinte gögbe hajló büszkeség érinthetetlen és befolyásolhatatlan kihívó hallgatásával, a fölény megvető tekintetével egy zárt aura üres, gondolatok nélküli hallgatásába zárva: lövöldözős játékokban gyors és futballban, de egy nagy és vén Gyermekek melankóliája nehezíti benne a mozdulatait amint maga elé bámul a sivár kietlen világba: ez nem is volt igazán jó - mondta. A minőség számít nem a pénz, de a lőtás-futás, az izzadság és a verejték, mi folyik le arcunkról a munkánk során a forródrótokon a 40 fok közeli hőségben elsivatagosodunk és sivár lesz a Táj - gondolták a felnőttek.

- Úgy gondolod, én nem tudnék a pinádhhoz nyúlni, ha abban látnám a sikerem betetőzését?

- Rég elpusztítottak volna, ha nem állok ki újra és újra Te érted, de látták benned, mi lesz a jövőben a szereped és akartak és hittek nekem, hogy nem vagy akárki, bár minden ellenséges csűrűcsavar rád tekeredik, és azt hiszed, engem megkímél tán minden ellenséges csűrűcsavar?

- Kit kímél itt ma bármi is Idám - kiáltotta a Férfi ritka elérzékenyült hangján.

- Nem vagyok Ida; Kinga a nevem.

- King - Kong, avagy Királynő!

- Ha már a szerelmes pár a legvégén!

- Mi lesz, majd kialakul, nem kell elsietni semmit!

- Minden a Szerelem - mondta és kételkedően fanyar fanyalgón a Nőre nézett cinikus és óvatos vigyorával, ami alig változtatott az arca ráncos jövőképén.

- Csak a szerelmedben hinni, borzalom lenne...

- A szuverenitásod melyhez úgy ragaszkodsz...

- ... ha az se lenne, mi lenne immár!

- Mi tartasz kedvenc tulajdonságodnak?

- Természet szerinti adottságok határoznak meg, tulajdonságok nélküli lennék; a tehetség és akarat vezérelt azon az úton, amin járok; nincs művi módon kitenyészett, erényes jellemzőm. Ha valami, az a Humorérzék, ami nélkül már nem lennék!

- Az istenek jellemző tulajdonsága a humorérzék - mondják, kinek nincs humorérzéke, még az ördögi minőségben leledzik. Mégis fáj a mai behatolás, az ilyet nem játssza meg a Nő; elhallatszik egész hét határon túlra!

- Azt hittem ezen túl vagy; kezdők fájdalmánál...

- Szüzet kaptál, mert úgy vigyázol rám, mint Zsuzsannára a vének!

- Kecskére káposztát - és nevettek harsány hangosan; a Nő úgy bújt belé a Férfi bőre alá mintha nem akarna létezni többé csak a férfi oldalbordájaként, de... legrosszabb esetben ott az éles kés - mondta.

A földön ágyaztak meg, és nem értek egymáshoz. Forró kályhában érezték egymás közelségében maguk; mintha sütögették volna őket valóban nyárson sütés, grillezés.

- Mindig szerettelek - mondta a Nő.

- Ez az egy szerencséd! Meg kéne öljelek, jobb lenne ölesselek, de nem maradna már akkor tényleg semmim! És nem lenne kár érted! Nem kell érintselek még a közeledben se kell lennem, hogy benned megforgathassam a faszom! Tán rég nem szeretlek, de túl nagy az elkeseredettségem, a kiábrándultságom...

- Azt mondta makrancos, bár ezen rég túlléptünk, mások szövegeit szavalja nekem, Te más vagy; nem szoktál ítélkezni és bíraskodni fölöttem csak tán titokban sújtasz le rám.

- Meglehet, ha nem bírom tovább, hogy megoldhatnám ellentéteim pazar zűrzavaros fergegein az életem kilátástalan boldogságát!

- Tesztelj le tekinteteddel pásztázz engem!

- Hasadban két skorpió agyonszúrván két hegedt piros seb kinő belőle két kardvirág.

- Kibelezlek a hasfelmetsző, de beleiden azonnal sűrű erdő települ virágos mező; érzed a leányom béna hátát a gerinc halál kanyarjait, a púpot, melyet nem annak hazudok, mert csak az izomzat vándorol a szabadság útjain... agyon tudnálak verni, hogy nem engedsz el és nem bírlak végleg elengedni, hogy mindig egymásba visszahullunk a fény és sötét az úr és a teljesség a pusztítás dühe és a jószág isteni bölcsessége az irgalom és a könyörtület...

- ... bölcsesség az isteni szeretetben - olvassa a kislány.

- Nézd meg ki írta! - kéri a Nő. A Férfi nézi meg.

- Most szellemem úgy jár majd át, hogy műveim nem kell olvasd; más dolgod van - mondta a Férfinek a Nő. A Férfi riadt volt fájdalmában, és pillanatokra képes volt vágyakozni e furcsa és számára teljesen érthetetlen nőre, aki nagyon közel!

- Gyere közelebb olyan messze vagy - suttogta a Nő.

- Messze? Egészen benned vagyok és kibérellek magamnak, mint egy régi, de kényelmes és megszokott lakást.

- Közelebb gyere!

- Nem félsz, hogy felégsz egyszer végleg; nem félsz, hogy egyszer már nem menekülsz tényleg meg a végső tűzhaláltól?
- Gyere közelebb! - suttogta a Nő.
- Nem kellesz, értsd meg végre, nem kellesz! Nem hagysz végre magamnak?
- Hagyjalak végleg?
- Egyikünk se viselné el végleg teljesen a másik nélkül!
- Akkor miért bántasz folyton?
- Nem bírom elviselni sokszor, ami van, és ha bántalak, enyhülést érzek kínjaimon!
- Szeretlek!
- Tudom. Ez az egy szerencséd, Te rossz kis kurva dög...
- Elhagyjalak végleg, azt akarod, hogy ne ragaszkodjak hozzád egy elkeseredett furcsa és titokzatos vágyódással?
- Már régóta lehetlenné vált e lehetőség; milliárdnyi csápom eresztettem beléd és mérgeim, de Te szebb tündöklőbb és igazabb vagy, mint bármikor korábban és szépülsz romjaimon; elviselhetetlen...
- Leigázott lovad voltam annyiszor és mindig újra... véresre verted kínodban, amiért leigázni képes voltál; és most..?
- Ha már annak a harmadiknak azt mondd büdös a fasza és szaros a gatyája nem a Kurva vagy ki voltál, hanem egyenrangú...!
- Rólad kérdeztelek, nem a harmadikról és nem a határtalan szerelem billiomodik hatványairól!
- Nem tudom mi lesz...
- Majd alakulunk tovább az Élet folyásán - vallotta a Nő.
- Ha esélyét adjuk a szívünkben tengődő a lelki szellemi életünknek.
- Igen -
- Meg kéne öljelek, de akkor már tényleg nem maradna semmim!
- Végig vezettelek a Sziklatemplomon és a Gellért-hegyen, őseink hegyén, hogy ne hagyd, Súlyomszem, a Szivárványszem sem hagyta, bár de borzalmas és fáradtak vagyunk! A titkos és valódi szellemi szerető erő számít, mi a Szent Korona és semmi más; és ha már ez se akkor az erő mi kilendít a semmi ágán a mindenség virágai közepébe, hogy szeretlek...
- Mindenségem a faszom benne egy Nő hüvelyében régóta és épp beleillik, de ezt a tényt nem bírom elviselni többé távol e Nőtől, ezért megteszek mindent, hogy közel legyek!
- Talán a Szerelem illata csapja el orromtól a Fasz bűzét - kiáltja a Nő, mint egy kisleány.
- Még egy kislány? Ha kettő kifizetve és elfogyasztva, jöhet még hozzá egy nagyra nőtt harmadik kislány ki mostanság gyorsabbra vette a futása iramát mégse menekül!
- Jaaaj! Tán egy sötét lyuk lennél mi falni készül és birtokolni?
- Haaam!
- Áldozati kehely!
- Áldozati kehely!

2. rész

- Elmész Amerikába kiadnia műveid?
- Úgy jární, mint Wass és Márai fejükben a kilótt golyóval?
- Nincs garancia se így se úgy - mondta a Férfi a Nőnek.
- Tán maradhatok is a hun - magyar, mint India egy kígyóval a vállán... fő az óvatosság lefelé és felfelé a lépcsőn el nem esni és vízszint fölött maradni kérem!
- Nem vagy akármi - már nem csak a kurvám, tán leányom... egyenrangú!
- Kerekasztal lovagjai! Megszerettem ezt az ajándék papucsot; Japánból hozatták, egész könnyű fa a talpa, rajta kis gumitalp a kopogás és kopás ellen, de kissé nyomja az ujjaim közét a színes virágos bíbor ruhaanyagból a pánt - annál jobban szereti - mondta. Tán érezték a gyerekei a szeretetét, és azt is, hogy jó helyen őriztetnek, mert egyedül maradtak az idegen nővel ahelyett, hogy köröket futtattak volna velük a városokban. Ott akarták hagyni még a csomagokat... az apjuk diplomatikusan félreértette őket, és litániákat szavalt a plusz kézipoggyásról, hogy meg kell egytől szabadulni!
- Hová mész? Merre tartasz? Nem látlak. Mindegyikötöket szerettelek; arra vártam, melyikötök szeret igazán...
- Mi meg arra lestünk, Te kit szeretsz igazán.
- Legnagyobb vétek várni a semmiért egészen-t és közben elfelejteni gyengéden szeretni kit a sors érdekessé tett útjainkon.
- Jó és hű férj és házastárs - mondta, és közben a Nő arra gondolt potyognak-e most a csillagok az égből, - augusztusi csillaghullás - mondta.
- Rátapadtál a faszomra, nem tudlak levakarni róla!
- Miért jössz hát, küldenek?
- Is...!
- Miért jössz hát?
- Mert itt vagy és én itt vagyok...
- ...gyűlölsz, mert csak játszadozni akartál velem kissé és én nagyon szerettelek hát nehezen húzod el az irhád?
- Sose húzom már el az irhám!
- Miért?
- Lusta, esendő és túl fáradt vagyok hozzá... és Te itt vagy!
- Jaj! Valaki az utcán szidja a kurva isten faszát! Eszterházy Gróf a Kerekasztal Lovagja és egy Báró a Kerekasztal lovagja és ... szeretlek a magyarság nemessége maradék foszlányai az arisztokratikus méltóság tartásának!
- Ne képzelődj a kilesett adatok alapján, mert mások is képzelődnek akkor és nem marad más csak elfertőzött tejfehér ködünk a sok ábrándostó!!!
- Minek képzelsz Te engem?

- Épp ezt mondom, hogy nem képzelődünk nagy harcokat fejünkbe, mint holmi Sherlock Holmes és Agatha Christie!
- A szaros gatyás pöcs ki lehugyozza vécéd - mondta. Kár, hogy ezt Homérosz kihagyta a szórásból, vagy rosszul fordították.
- Megnézhetem, hogyan pisilsz?
- Irányítod? Megmostam szappanos vízzel a faszom és a seggem... időnként rád is gondolok.
- Erotikus játszmákban, ha a Nő szaglása kiváló időnként kell szappanozni is -
- Erről beszélek... láttam ma egy 19 év körüli hullát egy lányt... a Sziget-túladagolása!
- Rettenetes... - mondta a Nő; nem mondjuk a gyerekek előtt. Gerince egyenes és szeretem -
Egy hulla fülbemászó összeaszalódva a gyerek pólóján, egy kis hulla légy, avagy legyecske a mosogatóban -
- Elég ebből - kiáltott valaki neve nincs személy.
- Nincs semmi más csak a nevem - mondta. A név, amely meghatároz; és minden más!
- A legjobb helyen laksz, és gyönyörű vagy, ha leengeded a hajad...
- ... köszönöm - mondta.
- Gyönyörű ez a nő - suttogta a szellemeinek, de a Nő, akivel örök érvényűn össze lett kötözve hallotta ezt és elpirult szégyenletében, mert kissé kövérkés teltkarcsú termetére gondolt. Meglepődött mikor a Férfi szemeit seggén és lábain és mellein érezte nyugodni... miközben mondta a Férfi a magát: rég lezártam veled mindent; nem létezel, nem kellesz! Érted...
- Tudom...
- De ez a hazugság; mint az is, hogy kifejlesztjük mi légtáncosok, hogy ne féljünk a magasban - megtámadták hasam skorpióit, kinőttek behegedt piros sebeiből a bíbor kardvirágok - vallotta miközben látta a Nő kiforduló belei helyett vízililiomok és rózsák.
- Fene vigye el e Nőt és csapjon belé az Isten nyila! És a Fia pedig ne merészeljen könnyezni, ha úgy is érzi meg kívánják törni valakik esetleg -
- Idegenek között is érvényesülj! - mondta.
- A Fia elhagyta a cipőjét és visszalépett érte pár métert, hogy újra felvegye: a nyílt utcán kiabált és üvöltözött vele az apja és gesztikulált mindenféle fenytő mozdulata próbálta a fiút ráncba szedni!
- Elég belőletek! - mondta. Itt hajlok meg előttetek. Beteg a lányom.
- Virágos rózsaszínbe öltözött a Nőm kit szeretek ki az enyém régóta titokban; egy egész almafa-ültetvény, de nem szereti az almaszószot a Nő igen - mondta. Egy almafa-ültetvény az ég idegzete, és hogy az ő Nője egy közönséges kurva lenne, azt azért kikéri magának, ha ír hát írónő, ha szeretkezik szerető, az ő felesége! - mondta.
- Az egérpádon Erzsébet császárné - húha mondta szerencsét hoz.
- A kutyák boldogok természet szerint is Maci-Laci hiányzik egy szórmók... ő a kedvence pedig semmit nem lehet vele csinálni, csak döglik egész nap a távolban, mint a nyáj- és határőrző pulik, de persze a Német juhász rendőr kutya az aktív erős mozgékony és rendet tart a többiek közt, a buldog a menhelyből kit csak simogatni lehet mert szeretetéhes nagyon!

Hátára hemperedik és lábaival kavar a légüres ūrben... én is odatehetném a pinádhhoz a kezem, ha attól várnám a végső sikerem diadalát!

- Keresel még valamit rajtam kívül?

- Mikor megjöttél rögtön bevertem a fejem, de semmi hulláról nem akartam hallani... az élet rövid és a végtelen élet elviselhetetlen lenne a személy szerintit értem... egy másik dimenziót érzünk, de nem tudjuk pontosan, mi az, mit érzünk...

- Gyűlöllek...

- Miért?

- Mert szerelmes lennék, de nem lehetek szerelmes!

- Akkor légy Férfi, és a fűszálon egy kicsi él és nagyobb leszel a világ tengelyénél... -

- Te csak tudod - mordult rá dühödten a Férfi.

- Mindegyikötök szerettem és vártam és figyeltem, hogy engem ki szeret igazán!

- Mi ugyanígy cselekedtünk - mondta.

- A hülyeség, mi idevezet.

- Rátette kalapjára a Nő kalapját, majd a kislány kalapját a Nő kalapjára. A szekrényében elérte a legfelső polcot: szenvedek - mondta.

- A gyerekeim szeretik ezt a Nőt és hiányzik nekik: maga a pokol, amit érzek; mást se hallok csak ennek a Nőnek a nevét, kit örökre törölni és felejteni akartam, és most is csak fénybe elárasztani, majd otthagyni, mint egy rossza kurvát; vége -

- Lehetetlen - mondta. Az igazi örök!

- És lehet az igazi egyszerre száznak is igazi és örök? - üvöltötte, mert akkor le kell vonnom a tanulságot, és tovább állni, másrésről...

- Mi szegény szerencsétlen lovagok! - kiáltotta a Nő és elsomfordált, hogy holnap új erővel szeresse és vonzza én vonzódjon és ragaszkodjon.

3. rész

- Nem maradtunk csak egymásnak csak szólok, mert így terveztem és így akartam, hogy ne legyen zavaró tényező -

Amikor ugyanis a kedvesét és volt titkos szerelmét sokszorosán, a többedik alkalommal úgy Isten igazából kibelezte, és nem látott mást csak vízililiomokat és rózsákat; és nem volt ott egy szegfű sem, minden híresztelés dacára; a Férfi tudta, hogy a Nő nem rajong a szegfűért és tovább hitt a Nőben, de megjátszotta határtalan dühét, mert tudta sokan gyűlölnek kedvesét. Egy éves volt csak, mikor ajándékba kapott a keresztanyjától egy vörös szegfűt, - minden mellékjelentés nélkül immár 1973-ban -, csak azért, hogy széttéphesse, így élvén ki romboló és szétszaggató ösztönét!

- Nem megbízható - mondta az ellenfél, mert mindenütt ott van; értsd, nem használható! És nagy fülébe folyton, mint fülbemászó másztak a hírek, de semmi másra nem, mint saját érdekeire használta fel őket. Ismerte az érdekelt köröket és metszéspontjaik fedőövezeteit; ez volt a dolga - fenntartani a Rendet és megpróbálni helyben tartani a lehető legtöbbet.

- Egészben látni és nem elfogultnak lenni az elemzés és az új konstrukciók elvein; a fontos azonban mi célból, mert lehet elpusztítani sokakat a végrehajtó hatalom által....

- Irgalmas szamaritánus - mondta megvetően.

- A részvételtől vérzek el az ember iránt!

- Én játszom az emberrel és figyelem; magát most nem bírtam figyelni a zártság zavara és egy ködfelhő réteg nehezedett rám, hogy elfeddjem valódi kilétem és jövetelem okát..... de lehetetlen, mert valami egész más történik, egy Napban égünk mindketten maga és én - mondta; az indítóokok mások, amiért ott vagyunk: köszönet, hogy vezetett a pokolban - Zongorázik immár könnyen a létezésen, ahová igyekezett a fejébe és nem lett közben áruló pedig szorongatott minket mindig a 100%-os túlerő hatalma, mi mindig időben vált át más lóra, de a Nap mindent lát a helyezkedő ügyeskedőket: maga az irgalom a nagyság iránt, de a bezáruló megvetés a kisszerűség és aljas konspiránsok iránt: szeret-e annyira, hogy bennem, ha ez utóbbiakat meglátja, meg tud bocsátani?!

- A távolságtartás a Napban és a tisztánlátás, ha egyek is vagyunk, és onnan elkalandozunk útjainkon, de erős a kötelék és bonthatatlan; az árulás megengedhetetlen; az óvás és a féltés a jóra való intés, jóra befolyásoltság adott: és léteznek a kényszerek és hitek! Érti, hogy minden magáért volt, hogy maga lehessen és őerte, hogy lehessen, aki lenni akar; én csak tehertétel lettem volna, mert én is akartam valamit - mondta a Nő és szomorú volt.

- Úgy érzem magam, mint egy hadirokkant - vallotta be a Nő. Ez volt az utam, bár lehetett volna könnyebb és szeretettel teljesebb is, de a sértődés gonoszsága és verőlegényei erősebbek voltak, mint a megértés és a szeretet; az odafigyelés és a szeretet akarása! Megálltak a pénztárca ügyeinél és az elfeketedő szív gyűlöleténél, de nem láttak a másiktól semmit, ha mégis csak befeketítették és csúsztatván rágalmazták egymást.

- Olyantól várta mindig ki sose tudja adni és nem kellett attól ki adta volna - válaszolta a Férfi.

- Nem volt ki igazán adni tudta volna; mind ezernyi szállal kötődtek az élet pókhálóiba szőtt legyek gyanánt a függéseik; így látom. Nem volt hely a szíveikben vagy nem volt elég erős és nagy és megértő ez a szív! A tüzek gyors lobogású röpke röppenései, avagy a fekete fogó vágó és fekete szív gyűlölete pusztító hatalma.

- Higgye el egy páran megtettünk mindent magáért, amit csak bírtunk; azt hiszi csak maga kapta a sorozatlövéseket? Nem. Ki él még és ki nem a Halál szóródásának kegyes és bájos tánca: tán ki meghalt, végzett már, és mi még itt maradtunk cselekedni, de nem nyugdíjas állásokban azt garantálom magának.

- Számomra rettenetes és borzalmas bár szép és igaz is volt. Inkább éreztem elhagyatottságot árulást, hogy megtagadtak az első nehézségnél, éreztem inkább a tőlem való elfordulást, sőt tiltást, mert figyelmeztettem a bajokra, és magányt és szeretetlenséget, hogy egymást öli mind ki számít!

- Maradt volna magának, hisz képtelen volt a valódi befogadásra; őrizte a semmijét egészen.

- Téved; magam voltam a szerető befogadás a semmiért egészen odaadása a másik befogadása és önmagam akarása e mellett még semmi voltam csak éreztem a jövő termékenységét a gyermekeimet a születés lázas forróságai idejét a szerelmeimben, de mindent megtettek ellenem, hogy ne sikerüljön az álmom, mert nem szerethettem, kiket szeretni akartam, és elválasztották tőlem őket, és a vágott sebek túl mélyek voltak, hogy másfél évtizedig hol sebesebben, hol elhalóbban vérezzek, de mégis azokat szerettem és azokhoz ragaszkodtam, kiket választottam, még ha talán nem is voltak méltók; de szerelmemet nem kötöttem azok orrára, kik nem hittek bennem és nem szerettek; tartottam önmagam felé, hisz másokban csak részben oldódhattam fel, mert méltatlanul bántak velem, mert engem csak úgy akartak, hogy

lényegemet tagadták és megsemmisíteni akarták azt; ez ellen lázadt bennem az én létezése, lenni válni valakivé ellentéteim és a szeretett másik fél által.

- Ezen összekuszált szöttek felfeslett szálain hol az igazságtalanságra építik mindig a jogrendszert és a manipulatív hatalom megfélemlít és ellenséget gyárt és egymásnak ugrasztja azokat, kik szeretik, avagy szerethetnék egymást természet szerint ott nehéz eldönteni ki szeret ki ellenség ki árt és bénít és romba dönt, az az, hogy ki kicsoda -

- Az eszmék dichotómiája foglyai csak a vízfelszín sodrása áldozatai kiknek mindig félre kell érteni: az arisztokratikus erény mit keresni nagyítóval kell! A mélység és a magaslatok egysége megtapasztalását az erény és erő fenegyerekeit kik nem aljasok és nem vadállatok mégsem - Nem érted, hogy minden azért volt, hogy Te lehess és én lehessenek?!

- Minden egész eltörött; minden egész darabokban... ez, mit jelent, felfogtad, Te Drága?

- Nem lehet, mert a tükör összeáll, míg állok vele immár tán örökre a Napban... ellenérzése nagy irántam még mindig; egy diszharmonia szeretetlensége a hatalom árulásaié, melyben részt vett és a félelem, mert fizetni kell úgyis mindenért, de én az vagyok, ki a szenvedést enyhíteni kívánja, nem, ki növeli a bajt! A spirituális erő, mi segít engem jelenlévő a krisztusi és buddhai nagy szépség és Napenergia! A kalitkából kirepülő gyönyörű madár a boldogság, mi kiárad általuk az emberiségre, és kérd erősebben hathatós oltalmát a nagy hatalmú őrangyalnak, hogy az a páratlan dicsőség Európában a Magyarok Nagyasszonyáé a Nagyboldogasszonyé legyen -

- A krisztusi jelen immár az őszanya a Földanya irgalmas lelke az Ég asszonya dicsősége és a Szerető Lélek közöttünk! Érti-e már egy kicsit legalább az Úr szerelmét?

- Igen; érzem egy kicsit önmagamban. Bár kiáradhatna akadálytalan immár szerelmem lángoszlopain az imádság gyémántgyöngyei egy Nemes Fehér Asszony szerelme e nemzet iránt!

- Határtalan szerelmem maga iránt a billiomodik hatványon... hal engem odalent és idefönt?

- Igen!!!!

4. rész

- Nélkülem és még pár ember nélkül rég nem léteznél, Te vadbarom - vallotta a Férfi sok-sok év után a Nőnek. Az oktondi nagypofájú kisleányok és kisfiúk, hogy mennyit ártanak naiv és hiszékeny ostoba lényük által, az felfoghatatlan, és csodálkoznak, ha korán halnak!

- Már nem lesznek akkor kisfiúk és kislányok, hanem élő halottak és koravének, ha elég erősek...! Mégis az édeni mezítelenek játéka és testközele összehasonlíthatatlanul kellemesebb, ha őszinték és szeretet él szíveikben, mint a fekete fogú vágy gonosszá lett mesterei!

- Már megint mennyben és pokolban gondolkozik! - kiáltotta a Férfi.

- Nem. A szívem érzései gondolkodnak, mint általában minden embernél. A szimpátia és az előítéletek hormonális zavarai vezetnek tévútra, de sokszor borsószem királykisasszonyok helyett fotonos érzékenység határozza meg döntéseimet. A halál szeme hallása irgalmat kíván meg nem áldozatot!

- A halál vonatában nem akarom látni többé!

- Ez nem kívánságműsor, hanem a természet, amelyet minden fényes pogány, mint maga is tisztel, ha mást nem is maga nihilista nirvána hívó a jelenlét mindenkori lakosa!

- Bocsásson meg nekem, ha harcom kíméletlen és kegyetlen volt egy fekete párducé a fekete fogú vágy dalnokaié!
- Az erő és akarat, a tehetség utat tör magának; aki nagyon szeretett mindazokat igen sajnálom!
- Túlélt mindannyiunkat a szerelme idült hülyeségeivel?
- Nem gondolja, ha szeretet van köztünk és megértés az jobb mindeneknél, ha szót értünk egymással?
- Elégtem múltkor maga mellett érintés nélkül is; így nem lehet élni!
- Én is túl éber voltam, nem bírtam sokáig! Túl éber tűzkatlan és működő kazánház tiszta és követhető gondolatok nélkül! Fagyhalottak és tűzhalottak vagyunk egymás mellett, mégis...
- Jól örködtünk tán mindenek mellett és mindenek ellenére?
- Bár mindenkire áldás lehetnék, és ne lenne kire átok, ne lenne soha kinek ártani kéne, avagy a természet láncai átokba ne csomagoljanak minket!
- Elvesztettél! - kiáltott a Férfi. Sose lehetsz Te az enyém!

(hallgatás)

- Gyűlöllek! - mondta a Férfi. Az egyetlen, akit különbnek tudok nálamnál, azt gyűlölöm, mégis vonz a halálod, tán épp mert gyűlöllek; és gyűlölöm azt az életet, amelyet csak a vonatodban lehet megélni!

(hallgatás)

(megrázza a Nőt)

- Élsz még, vagy hulla vagy?! Beszélj! Ha végre egyszer megduglak jól Isten igazán akkor élő leszel vagy még inkább halott? Ha nem vagyunk páran, kik tudják merre meddig hány méter, és miért zörög a haraszt, és hol lakik az Atyaúristen már rég lehelete megszegett és szeme fennakadt volna magának! Van még szuflája, vagy feladta rég és befejezte?

(hallgatás)

(a Férfi megcsókolja tüzes vágyában a dermedt Nőt)

(a Nő gyöngéden végigsimít a Férfi arcán és mosolyog átszellemült arccal egy beavatott nagy tengerkék és tengerzöld tiszta szemeivel)

5. rész

- Macska, mindenkinél jobban szeretem ezen a rohadt tetves kibaszott világon - kiáltotta a Férfi.
- Igenis - cincogott a Nő. Miként van, és hogy szolgál az egészsége?
- Remekül.
- Nahát - nyávogott a Macska.
- Nem túl jól - bögött egy oroszlán, a Férfi.
- Miért? - kérdezte a Nő.
- El tudja képzelni, Macska, hogy becsapnak és kibasznak velem évtizedek hosszú sora óta, ami az életem?

- Nem kell hozzá képzelőerő!
- Képzeld el gyöngéd és szelíd Vadmacska, hogy végre a sok oda nem ítélt díj helyett kapok a szép szál nád deli külsőm erőnek erejével egy jobbára díjnak megfelelő összeget egy szerelmesnek magát okkal és célzatosan álcázó nőtől, és fél óra leforgása alatt eltűnik a pénz a nappaliban lepihenő jómagam oldalzsebében nyugvó pénztárcával együtt.
- Látja, sosem tudom meg sem a játszottnak hazudott szerelmét, se a kedvenc támogatójáról nem hallok soha semmit sem a pénzről, ha a szellemei nem akadékoskodnak és nem teszik láthatatlanná pénztárcáját a pénzzel együtt!
- Maga nem csak Vadmacska, de Bolond is, főleg, ha beszélni módja van!
- Csínom Pali, csínom Jani...
- 200 000 FT -
- Sajnálom!
- Látom.
- Igen, nagyon sajnálom, és meg akarom győzni, hogy így van, tehát most Sherlock Holmes és Agatha Christie, és megtaláljuk azt a pénzt!
- Hagyja már, dehogya...
- Eltűnt az a pénz, vagy megvan az a pénz, avagy csak így akar tesztelni engem hűségem állhatatossága, avagy állhatatlansága felől?
- Pénztelen vagyok alig hozzám dobtak egy kis köteget, máris!
- Tán engem kellett volna dobnia, hogy megtarthassa azt a pénzt, és a szerető szellemei inkább elvárásolták zsebéből a pénztárcát a pénzköteggel együtt!
- Tán égette volna faromat a papírköteg imigyen...
- Jó lenne, ha meglenne a pénz és nem sietné el az új cipő vételét; kell a lábának egy kényelmes és egészséges jóra való cipő!
- Van Gogh!
- Másfajta gondoltam ezúttal!
- Nahát!
- Kezdődik a Holmes fejezet... (gondolkodik kissé, majd hadarja villámgyorsan)...a felesége jó szaglász, tehát ha főz, az ablak nyitva van; jó a hallása, tehát, ha a betörőt meglátja a folyosón elkezd kiabálni, hogy „segítség”! És rázárja saját magára a konyhai ablakot, hogy a nappali ablakán magához a Férjhez távozzon a betörő, és ott garázdálkodjon, mert tudja, ott lapulhat a szeretőtől kapott támogató pénzköteggel együtt... A feleségnek jó a látása, ezért feltétlenül észre kell vennie a folyosón a pénzkötegekkel távozó és előtte pár perccel besurruló betörőt, és nagy kő esik le a szívéből, hogy megmenekültek...! A feleség igen okos, ezért arra gondol, hogy Fia iránta és a házasságuk iránti részvétől mozgatva öltött farsangi maskarát és egy betolakodó képében elcsente a tévedésből a szunyókáló Férfi oldalzsebéből kieső pénztárcát a kúszó-mászó surranó Fiú egyszerűen elcsenhette a földön nyugvó, véletlen és tévedésből az oldalzsebből kieső pénztárcát... míg az apja szuszogott egy kicsit a félhomályban...! Megmentettelek a nagyobb gazságok elkövetésétől - vélte a Fiú, aki apja ellen sose volt hangolható, mert mindig tudta mi a legjobb az apjának!
- Kedvesem, ne menjen el! Se Macska, se Egér, se Vadmacska, se szelíd Őz jelmezében kérem alássan, ne legyen krimi író Nő! Inkább valljon nekem, hű társának a következő Jelmezeiről!

- Maga egy szemem szedett piszkos Gondolat! Egy riherongy Hímringyó és Mártír, akit Én szeretek....!!!
- Igen, azért lett a magáé minden pénzem, de ne merészelje elkótyavetyélni, se elinni, se elherdálni, se eltékozolni!
- Drágám, kinek tart maga engem?
- Egy kis pitli, egy kis picsám és kis kurvám a javából, akibe szerelmes vagyok...

6. rész

Pöttöm Panna nem gondolta milyen nehéz feladatra vállalkozik, mikor elbújt a Férfi mögé, hogy védelmezze levelei által! - Huss, repülj el innen, és hagyj békét nekem - rikkantott haraggal a Férfi, mert a földbe döngöllek, ha nem hagysz nyugtot nekem. A levelek és csókok szálltak mégis a légáramlatokon, bár a félelemtől megfagyott még a levegő össze páratartalma is.

- Legyen tartalma, azt akarja? - üvöltött a Férfi. Legyen rövid, egy mondattal szólva Só és Világosság? Mért mégis fossa a szót, hogy csak a fing bűzölög ahelyett, hogy Szép Szó illatozna?

- Stílusosan, ki így, ki úgy - válaszolt Pöttöm Panna; mostanában mindketten barokkosan kezdtünk el fogalmazni, és az abszurd groteszk helyébe egy absztrakt végeérhetetlen szürreális lépett a határtalan szerelmünk zord, mogorva és fenyegető álorca mögött, hogy életben maradhassunk még egy kicsit és pár évet!

- Elhallgass, Te Boszorkány, Te vén Szipirtyó, Te Sárkány, Te kiszáradt Vénlány Sivatagaival! Halálba kergetsz mindannyiunkat a fecsegéseiddel, Te igazságos ahelyett, hogy szerető és ép és egészséges szép és édes élet! - üvöltött a Férfi, amiért Pöttöm Panna jónak látta kereket oldania az éjszakába.

- Visszajössz azonnal Te Világ Kurvája? Azt hiszed, ennyit beléd fektettem, kínomban hét halált haltam, és Te egyszerűn úgy gondolod, hogy kiröppensz az ablakon és kereket oldasz az ajtón át, hát minek tartasz Te engem, világ utolsó Bolondjának?

- Világ utolsó Vén Bolondja, ki magát Bölcsnek titulálja úton-útfélen, ezért neveti ki háta mögött a fél világ, időnként az egész!

- Elhallgass, Te egyedül, ki sírba viszel, ha már rég ott nem vigadok éltemet!

- Kedves Jó Uram!

- A Szép Szavad járásait, hogy nincs közük a Járásokhoz csak a rózsaszín felhőrétegek szakadásához!

Pöttöm Panna ekkor gondolta úgy, hogy egy fekete pamut kombinéban egyedül bebarangolja nemcsak Európát de Indiát, a Távolság Kelet félholt Birodalmait és odaköszön minden siheder rokonnak ki emberféle a közeli éjszakában!

- Mit akarsz, mondd végre! - üvöltött ekkor már a Férfi, bár inkább sustorgás volt ez Pöttöm Panna fülében.

- Rég elmondtam, mit akarok, de az senkinek az ég s világon nem állt érdekében, ezért nem szabadott megértenie, illetve félre szabadott értenie a rabszolganő szavát a telektulajdonosoknak, kik egymás ellen nem kevésbé uszítottak, mint a váratlan betörő Rabszolgalány ellen!

- Bújjunk ágyba - javasolta a Férfi; elfedjük kissé és elfelejtkezünk rövid időre gondjaink milliányi számáról!

Pöttöm Panna, ha szeretett nagyon, ha gyenge és erőtlen volt nagyon, ha katasztrofálisan magányosnak érezte magát és széjjeltépdesezt világ szerencsétlenének tartották mások is nemcsak ő saját magát, ha elhagyatott volt és mélypont alá fagyott a jégtömbök között, akkor egy-két férfivel ágyba is bújt, ha nagyon szeretett!

- Kinyalom a pináját minden éjjel, hogy sose felejtsem, és meghúzom a nyakörvét, mihelyt el akarna hagyni, hogy eszébe se jusson többé, a bőrszj oly erősen vágjon a nyaka bőre húsába!

Pöttöm Panna ekkor idejét látta villámgyorsan hadarván felsorolni közös gyermekeik címeit, hogy kissé megszéldítse és kiengesztelje a Férfit, akit szeretett!

- Kérem Uraságod nem dohányzik, nem nőzik, félelmében nem hadar és nem hallgat többé nem tudathasadásos, hanem egészen önmaga test és lélek és szellem harmóniája egy öreg lélek szellemé ki önmagához hú és szabad és a világba végre végleg és maradandón megérkezett, bírja a kínszenvedést, ha elágazó útjához ér a nehezebbiket és hosszabbikat, görbe és kanyargós szűk ösvényt választja, és nem siratja folyton a nem választott kényelmesebb, kellemesebb, mégis a nem választott, tehát nem a saját útját, hanem megrázza magát, és végre ember lesz, ki leveti hátáról nemcsak a rossz és csintalan pajkos hancúrozó és rosszmájú gonosz gyerekeket, hanem elbaszott élete minden nyűgét és bántalmát, kíneservét és az emlékezés, a múlt jelenét is! - fejezte be a barokkos alcím közös gyermekeinkhez nótáját Pöttöm Panna, akit mindenki szeretett, mégis nehezen volt érezhető!

- Szabad végre és önmaga egészen? - kérdezte a szerelmes Férfi.

- Talán próbálok friss és tiszta levegőt beszippantani, és próbálgatok egy kis szabadságot - válaszolta a szerelmes Nő, Pöttöm Panna, ki mihelyt ezt kimondta eltűnt a barokkos alcím közös gyerekeinkhez nótája áldozati kehely mint méhlepény vérrel teli mélységes magaslatain -

7. rész

- Teljesen hülye vagyok, azt gondolod, hogy nem látom mit műveltek: világ kurvája és agyalapi mirigy, távhipnózis és autópark és ha jobb hát bal, ha bal hát jobb, csak autista és anarchista és nihilista bajkeverő zúr - Úr vagyok Én, ki a védelmező Mama a határtalan szerelem? - zokogott a Nő, és kilendült az ablakon.

- Na végre! - kacagott álmában a Férfi.

- Csak a kötéláncos próba: épp balettozom a spiccen!

- Idült hülye maga, hogy még mindig próbálkozik, azért lehet csak az Én Szeretöm és senki másé ezen a világon, mert épp hozzám illik egy lyukba fúrt szög!

- Elmegy maga a jó illatos picsába! - szellentett a Nő.

- Szerelmetes Istennóm, éppen ezért! - és nézett felvillanyozott szép tiszta arca nagy kerek szemével, és hódolattal meghajtotta a leghosszabb hattyúnyakát, míg kacagott a verőfényes napfogyatkozásban.

Végeérhetetlen

8. rész

- Mackóm, Medve! - sikított a hüvelyébe behatolás fájdalmában a Nő.
- Gilisztával etetem a gyönyörvágát, gyöngyvirágom.
- Tudom, Medve, de tudja, hogy azon a délutánon örökre kedvet kaptam magához testestől-lelkestől és szellemestől, és szűken, a maga túlérett teltkarcsú kövérkés felsőtestére egy fehér ing fölé egy fehér blúzt húztam...
- Tudom, szerelmem a billiomodik hatványon, tudom, beszélő szűz szobraink - kiáltott a férfi, és belekacagott az éjszakába a verőfényes napfogyatkozás gyötrelmeim.

9. rész

- Most még ír?
- Ha író nő ír, ha tanár nő tanít, még lehet attól egy kurva rohadt dög is de nem foglalkozása a kurva kém még ha így is szölongatták évekig!
- Jéghegyek közé zártak, majd megbüntettek jégtömbökkel, mert eljegesedtem...
- Megtanulta, mit jelent a fejben a bolygók állásának és pörgő forgó keringésének rendjei?
- Gálát jelenti Dalí fejében egy Madonna és Amerigo Vespucci ki halott és feltámadott!
- A képeket, avagy a szövegeket szereti jobban?
- A skálából a dallamokat...
- Zártak, mint a börtön rock a szabadság, kreativitás és ihletettség nélkül...
- Nincs itt már a kutya sem fekete sem fehér csak a hangja, Te is hallod, Beckett, még mindig? Az áramos síneken a kutyatetem szép balzsamozottan és heverünk kiterítetten a borzalomban, de kit szerettünk nagyon, folyton visszajárnak, pedig utálja az életet, mi az áramos síneken zajlik; igaza van, mert az nem élet, hanem az a halál, de az életet a halálra ráadásul kapja és mint talált tárgyat visszaadja bármikor. Szeretlek, Te Édes Mostoha!
- Gyűlölted a jegességet, mert így nem lehetett jegyesség?
- Mint gondoltad, hogy ki határtalan szeret, megelégedhet belőled a kutyának odavetett morzsával? És nem kell neki a semmi egészen? A lelki beteg, ki sosem vállalja magát: milyen egy ország egészsége kit mindig lefejeznek és kitakarnak és agyonsebesítenek? Légáteresztővé lóttek mindannyiunkat ki számított; volt ki életben maradt, volt ki már rég halott. Másfél évtizede csak gyászolok valakit, mert egymást nyírjuk ki: ez az én valóságom!!! A szabaduló madár a kalitkából nem hagyja magát becsapni! Egy szerelmesnek, ha azt mondom elvesztett, megölnöd... egy kurva kapálózik utánad... egy szerelmes nem kapálózik, de tán egészen mégsem bírta nélküled. Kurva és strici szem mindenkiben kurvát és stricit lát mert magunkból indulunk ki a forráson a patakok...! Érted? Ki életkrízisben van, annak nem segít semmiféle Elutasító Csúnya Üzenet se Szép! Érted ezt?!
- A Gyertyák így is úgy is csonkig égnek, minek ugrálni és futkosni? A szerelem a legsebezhetőbb legsérülékenyebb, míg szerelem nincs tárgyilagos semleges látása a világra; ja, hogy neked az kell, hogy egy Nő egy Férfi két lábon álljon a Földön, míg az száguld a tengelye és a Nap körül.

- Egy világ mi Te lehattél volna omlott össze a Szép Elbocsátó Üzenettel... kár, hogy csak kínozni tudtál! Miként hiányzik a gyöngédség mindannyiunknak, ha vannak istenek, most már ne csak haljanak!
- A szív és betegségei: mindenkinek beszélsz és mindenkivel csak azzal nem kihez a közöd a mindenség!
- A pozitív és negatív energia épít ezentúl tekintetét, ha a szív bezárul, és az értelem mérlegel...
- Szerelmesnek lenni hosszan és boldogtalan kutyasorsnál is rosszabb ellátást kapsz mégis a génuszhoz ott vagy legközelebb! Válasszatok! Lassú haldoklásaim felérnek világháborús kínok ezernyi vágott és szúrt lött és nyilazott kínjaival!
- Milyen otthon az, ahol nem lehet dolgozni, horkant föl mérgesen az író és kitakarodott a határokra kitavaszkodni az újdonszülött hajadonfős éjszakában...!
- Ha a szív mérlegel, és az értelem kivirágzik!
- Akkor az otthon tán csak egy félelmes menedék, mégis, jobb, ha mérlegel...
- Még ha úgy semmit, avagy nem sokat ér? - gondolta és elhúzta a száját. Tévedtek volna? Dehogy. A hatalom félti a bőrét. Minél vékonyabb a bőre és rozogább, annál kegyetlenebb, maradibb; minél sebezhetőbb és sérülékenyebb, annál zsarnokibb...
- Nahát! - horkant fel az író.
- Értesz engem? Felszabadulás!
- Az unokái még kis gyerekek, és nyugdíjba készül, és jó lenne még élni egy kicsinykét - kiáltott és felülemelkedett helyzetén, hogy pár év múltán felemelkedjen, mint egy Páva szétterjesztvén hosszú tollas szárnyait és valaki végleg felnőjön boldogságára titkon védő szárnyai alatt!
- Szeretlek!
- Mennyire nagyon szeretlek!
- Mogorva törpe, ki vagyok, nem tud, és nem akar adni semmit, de számíthat és araszol, hogy kifosszon végleg és elgáncsoljon, hogy fel ne állj többé, avagy elégessen, hogy ne lehess többé, kikerget a világból, de ott jó, mert mindenütt jó csak a legjobb világtalan...
- A szeretteim ellen hoztak be az életembe, Te mogorva törpe, hogy tönkretegyék szeretteim? És elgázoljanak engem?
- Sokat akar a szarka, úgy esik szakadékba... - mondta mérges és dühödt gyűlölettel.
- Miként gondolod, hogy a minden és semmi megelégszik a kutyának odavetett ételmaradékokkal?
- És ő ezt akarta, írni ezeknek! - mondta megvetően.
- Igen. Valóban nem hálás feladat, mégis...
- A Piroska és a Farkas játszmáiban időnként pedig én vagyok a Farkas és ő a Piroska. No és aztán, ha így menekülünk meg mindannyian?
- Maga egy sült Barom!
- Egyet ne kérjen, hogy megváltoztassam szellememet!
- Hajlítgatom eleget!

- Lássuk a medvét, az életünket!

- Mérges dühödten felvilágosított, hogy tudja, mikor kell rendőrszerepet alakítania....., és egy kicsit többet engedek meg magamnak!

- Tűz kettőnk közt ki ég el?

- Fagyunk eleget; nosza hát, most már éghetünk is csonkig is akár, és felkacagott, hogy ne legyen túl rémisztő az éjszaka! Ez egy ilyen Nő... nem ért nem tanul tapad és ragad és számról le nem vakarható és túros a háta! Jöjjön hozzám, éljen velem!

- Megint lógni a levegőben, pedig maga nem szereti a levegőben lábukat lógató nőket!

- Ott és akkor velem és mellettem van és lesz és nem a levegőben..

- Homokszín selyem hálóing, leengedett hosszú és hullámos gesztenyebarna haj... fehér magassarkú, és időnként feszül a mellem és néha lóg... Erőszakkal döntést kicsikarni egy Nőből lehetetlen, de a gyöngéd szeretet mindent elérhet, ha nem kísért az erőszak is, sok mindent elér - mondta, és a hosszú éjszakákon erőszakból is lehet kölcsönös szeretet idővel, ha a jellem, a karakter, az érdeklődés és a hajlam azonos, hasonló... Isten ígétét nem felejtí, de kicsinyes haszonelvű gondolatok az élet mikéntjei a nagyvonalúság és a bőkezűség a ritka isteni tulajdonságok egyikei! A szív sebei és betegségei a vérfolyás és a vérátömlesztés: nyílt sebeikre a sőt; ott állnak rá sebeinkre. Ott állnak ránk, ott vagyunk megtörhetőek. Ne legyenek nyílt sebeink, mert elmérgezik azonnal..

- Megtört emberek és rabszolgák kellene ezeknek - kiáltott. Nyomni, kit gyűlölök, nyomni, kit szeretek mivé alakul a szar ha a kádban állva nyomom ki magamból nem a gyereket, és a Nőt elrabolták tőlem!!! Rosszabb. Megölték - sikított, majd üvöltött mindenkivel, ki hozzá mert szólni. Aszociális - mondták.

A Nagy Fekete Férfi azt mondta akkor az örökkön Buddházó kábító lufieregető Nőnek, hogy olyan boldog volt mellette, de nem akart, nem volt szabad erről a boldogságáról tudomást venni...! Kár - válaszolta a beszívott Nő, és még azon az estén írta, inkább kérdezte a Nagy Fekete Férfitől, hogy ezer puszi hány másodperc, vajon tudja-e?

Ha rátapad a számra, és történjen bármi is le nem jön onnan, és el nem választható a számról, akkor egy puszi is egy örökkön valóságig tart - mondta; minek még oda +999, ha már az egy puszi is az örök birodalmába sorolódik; utaljuk hát mint szívügyet a végtelen számok tartományába, mert számolgatni lehet mit hoz a jövő, miként lesz kellemesebb, kényelmesebb, de a szív útja a szűk és keskeny ösvény sem egyértelmű sosem, mert van, hogy maga a szív útja is elágazik, és akkor?...

- A Tudathasadás elkerülhetetlen - válaszolta a Nő, ha a szív darabokban. A tudathasadás mértéke különböző lehet. A világ egy feldarabolt szívet kapott ajándékba, mi magyarok büntetésből kaptuk e megtört szívünk a Trianon Palotából! Nem kell mindig siránkozni, hanem lenni kell és szeretni kell azt, ami van - mondta a fejét fogva, míg a Nő egy szerelmére gondolt és összeszorult a szíve. A rémálmai, a remegései, a korai betegsége és halála, de jó volna élni még kicsinykét - mondta, de itt csak rokkánva lehet eljutni az éjszakáig! Derűsebben! - kiáltotta, hisz szeretem és maga... vonszolom sorsom, a páratlan műremeket, és nem tudok szabadulni vérfolyásos testem végelgyengüléseitől! Túlságosan hosszán és értelmetlenül szeretni, ha nincs is kit, fölösleges! Mindig van kit szeretni, ha bőséges vérellátása a szívnek. Ha magára nézek sírok! - vallotta a nőnek. Miért? Csak. Miért? Magában látom kikristályosodván arcom minden tragikus szakadékát, kilátástalan elkeseredettségét. Fusson egy dalárdába! A végtelen számok birodalma - válaszolta, és miközben elhúzta a száját, kipenderült az ablakon. Táncolt az akarat és a szív, míg a szem látott, és a szféra tudományt és művészetet dalolt.

Lekopjak magáról végleg? - kérdezte a Nő. Isten mentsen tőle, hogy lekopjon rólam, édes! A legborzasztóbb, amit egymással csinálhatunk; a mézesmadzagot húzogatjuk egymás orra előtt; míg szörnyeteg vagyok, maga meg egy áldozati kehely? Esetleg maga egy Sárkány és én vagyok az áldozati kehely. Hagyjuk! Mégsem bírjuk egymás nélkül, mert van, ahol már senki sincs, csak mi tartjuk ott a Hazát! Rossz, ha valaki meg se próbálta soha megtalálni önnön magát! Gyerekekkel láncolni lelket és szellemet? Lehetetlen. Mindenem leláncolta és megkötözte a gyerekeivel, mert jobban szerettem őket, mint az enyéimet; mindennél jobban szerettem őket, mégsem tudtam őket megmenteni és célba juttatni, talán mert maga nem szerette őket?! Megölték magát a gyerekeivel együtt, gyenge lett volna? Nem!!! A túlerő volt hatalmas, mi mindannyiunkat elsöpört. Isten ajándékba ad valamit, majd összetöri az eszközét, mert túl közel van; talán újra és ismét magához felemeli. Ha van Isten, magát nem nélkülözheti egy pillanatra sem! Látja ez mind a mi szerelmünk maga iránt! Nincs egyedül, makimajom, kedves medvebocsom? Drága Hattyú! A fehér kesztyűs, fehér hosszú nyakú Nőm! Ugye, milyen egy borzalmas ország?! IGEN!!! Azt hitte ott majd nem kínozzák meg? Annyira szerettem őket, de csak kínozni és kinyírni tudják egymást. Maga most is szeret, mert maga a szeretet; de a természet okos, és a gyűlölet rátelepszik a szeretetre. A cinizmus felülemelkedettsége lélekölő, de már érzi a melegséget is, egy új élet kezdetének lehetőségét! Bizalom és önbizalom!!! Legyen napja másoknak is, amint nekem a nap tüze rajongása volt; akkor érdemes élni, máskülönben nem érdemes! Hol ezért ejt rabul, hol amazért. Soha el nem múló rabja vagyok - üvöltötte és vágyakozón a szemébe nézett. Kinek a lelke az enyém, kinek a szelleme rokon; ki kínozott, de együtt üvöltött velem fájdalmában, ki közel nagyon és ki megsemmisült és mind kit szerettem, de minden szeretet más!

A CIA és a szeretet mindent lát! Mi is a KGB utódja? Béküljünk meg kiáltott félelmében a harmadik erő. Az álmokat a félelmen túl a valóság öli meg. Majd nem lesz bennem bosszúvágy, ha az egyet, amit kérek, megadják nekem, ha azt látom, hogy van ki bő kosarakkal kap! - sikítván kiáltott és egymásnak ugrasztotta őket, mintha a parlamenti angol képviselőket látta volna. A világ csak idejében nyaktilózni képes! - sikított. Maradtál volna annál a semmirevalónál! Nem értted, hogy távol akarunk tartani magunktól, hogy neked ez nem való, hogy védenénk, mert úgysem bírod elviselni ezt a poklot a bíbor pecséttel a szíveden! Nem fogod csinálni soha mit ezek elvárnak tőled, mert egyiket sem árultad el kiket szerettél és ezért látsz sokat és ebben rejlik a határtalan szabadságod!

Döglöttél volna meg idejében mivelünk! De akartad az isteni művet, mit csírájában a szívedben hordoztál régóta, és nyomasztott a lelki teher, hogy szellemmé lehessen; mégsem tudtad mi bajod, neked miért nem lehet a normális életet, mint mindenki másnak? Csak. Válaszolt a szíved, és követted a zezugos utad.

Áldozat! - szitkozódott, és kiszaladt az éjszakába zabot hegyezni és kukoricát morzsolni. A mi jelünk a Kereszt! Jaj, ne már! Azt a ketrecéből kiröppenő madarat, és végigtántorgott irgalomért a főváros minden kocsmáján. Szeretem - vallotta égető vasak nélkül is a Nő. Magam is szeretem határtalan!

Szívemre ment a kávé; elkávézták elpufogtatták a jövőt! - vallotta. A faszomra megy! Rég rossz. Ki, hogy érti; a szerelem megy a faszomra és nem tudok miatta baszni, mert a szívügyek elválnak a szex ügyeitől, avagy csak úgy lehetsz enyém és maradhatsz enyém, ha fel bírod állítani a faszom! Vágyni bírok Rád, érted?

Elmesélte, hogy küldött S. B-nek egy igen erős kecskeméti szilva, avagy barackpálinkát, ki mint mesélték, beszopta, és részegen nekiment a radiátornak, és beverte a fejét igen nagyon! Erős egy magyar, mint a pálinkája; becsüljük meg, azzal a többi pálinkát a testörje maga öntötte ki a lefolyóba! Ez erős magyar később tébolyába szerelme különböző ízű pálinkáját öntötte a lefolyóba azzal, hogy üldözi a CIA és a KGB utódja az angol a román a szlovák a

szerb és természetesen a magyar ... titkosszolgálatok! A diliház túlélői szeretik az erős magyar pálinkát - vallotta a Nő, de hozzátette, legjobb példa arra, hogy valaki jót és kedveset akar, de a lehető legrosszabbat teszi; még ki rosszat akar és jó lesz a végkimenetel! Isten útjai kifürkészhetetlenek! - kiáltott fel. Kicsoda az a maga Istenük, kitől el nem szakadnának óvó intéseitől, miközben szabadnak titulálják magukat!? Nem tudom, ki az Isten; nem tudom mi fából és mire való, és létezik-e egyáltalán, de szabad vagyok benne és nem függő, bár ... majd később visszatérek erre... most mást!

Mily nagy dolog egy Úrnak, ha van egy elválaszthatatlanul az övé egy Szolgája! Úr és Szolga kötött párosa; de maga más, mit kit, mint szeretőt és leányt magamnak felneveltem, és mikor kész lett a szemembe kacag és kinevet a szerető és a leány az apját, és kalandozik csetlő-botlón tovább az éjszakáin! Mit várt, eltűnik a köztünk lévő 27 év és a vele járó fáziskülönbségek? Minden szerető jóindulatunk mellett előbúvik kis huncut lyukain a természet bosszúja; az egyetlen mi le tud győzni, amiben hiszek, a természet! Látja mindannyiunkat mőresre tanítja és megalázza, hogy tanuljunk alázatot: a természet! És most mi lesz, lélekszellemre megy és szívre mi elviselhetetlen magának? Folyt. Köv. A természetföldről csap át a szellemek egységesülő terében a titokzatos villámok elföldelése kategóriáin nem öltözök át veled nem, veled nincs kirakat csak berendezés a bele rakásai: tán minden más kirakat... á dehogy! Én a kirakat és minden mást mit csinálsz beleid kirakatai; én a segged látom, az arcod, a dudáid, persze azokon ott a ragyogás az átütő szellem ereje, amitől immár másfél évtizede csak megvakulok, és időnként megbosszulom, hogy mérföldekre taszítalak magamtól, feltéve, ha hagyod. Eddig én is taszítottalak a mérföldek távlataira; mára már nem! Már nem bírlak elengedni; már nem bírnám nélküled elviselni: ez a z igazság minden más köret és kerete az életemnek!

Megittak minden bort hajnaltól éjfélig jól mulattak, és hazatérvén a Nőt jól elverték: Te engem nem tudsz elverni - kacagott a Nő, mert azt se tudod, ki vagyok és mikor születtem. Jobban ismerem az életrajzait a tenyerén, mint maga, és nem akarom elverni csak kicsinykét, hogy maga lehessen egészen! Mint kit bekebeleztem kínzó vágyakozásban, majd, mint egy gyönyörű rabszolganőm, a Kedves ott állt előttem és ragyogott a Szeme a szabadságának és vágyam növekedett, de faszom már nem volt hozzá csak tököm feszengett keményen vérdús forrásban! Miért szalad el mellőlem, mikor szeretgetem? Tegyek pajzsot a faszom elé, hogy ne háborogjon és ajzódjon fel, mint egy nyíl érzésre maga mellett mégis puhány marad mégis kis virsli puha! Rossz, ha felpattan mellőlem. Nem bánom, hacsak vágyakozunk és fekszünk egymás mellett, mint két magányos: egy apáca és egy szerzetes a világban szótlán, kinek minden szó mit kimond nagy erőfeszítésébe kerül!

Szerette volna azt mondani, hogy már nem szeretlek, de tudta ezt lehetetlen kimondani! Hazugság! Egyre jobban szereti ezt a kis vakarcs vakaréket, kit kikapart a szemétből kedvére és kedvtelésére és mi lett belőle egy ragyogó szerelmes zseniális szempár! Az ő, ki befogad, mint a persely!

Nem baj, ha néha hideg is van kint, ha a fejben rend uralkodik, az melegséggel árasztja el a szívkönyékét és mindent! -

A mézesmadzag húzogatói megint csak rá akartak állni és mászni a hatalom ki csak tönkretette és kínozni bírta őket! Mindannyiszor mikor végre kicsit fellelegezhetett és élni próbált: de ezúttal sikertelenül, mert már nem állhat középük! Túlságosan szerették egymást és túl erős volt a túlerő mi összelötte őket egy egységre! Az isteni alkotás a szeretet szabadságában: béke és bizalom Isten áldomása!

A diliház túlélői, kik majdnem összerogytak a vállukra nehezedező teher alatt: őket befogadta; míg az energiára kapcsolt egér- és patkányfélék lepattantak róla: a túlápolt, túl szép, de hamis külső máz hatalmi láncszemei könnyűnek találtattak az alkony éjszakáin! A teherhordók

azonban súlyosak voltak és megszerette szíve őket. A látszat mindig csal, a szív látása élni enged; ki nem akarja életed: az gyűlöl!

BOLSEVINCHI - kiáltott a Nő. BOLSIVINCHI - kacagtak hahotázva mindketten, majd hamar elkomolyodtak, hisz e kategóriák rég leváltak róluk, nem érdekelte őket, de egykor ők is öltre mentek miattuk! Az autisták szemei halmazainak metszetei az más! - kiáltott a Nő, és mennyire gyűlölöm a vasúti kocsik életét a síneken! - Nem csodálom! Az nem élet; az a HALÁL! Az elbaszott, kisiklott, tönkrement és tönkretett élet, melyet élni sem elég okos, sem elég bátor és bizakodó, sem elég egészséges és álomban gazdag nem voltál! A magasan repülő álmódók gyűlölnek egymást mikor a Földre lehuppanva megütve maguk egymás szemeibe pillantván látják egymást - ez a Halál -; kik nem voltak elég bátrak szeretni, és csak kínozni és használni, tönkretenni egymást nem voltak restek; erejük csak ahhoz volt kínjaik között!

Elverjük a Habsburgokat a Török-mezőn? - kérdezte a Nő és kacagott, mert ez is olyan, mint a BOLSIVINCHI! Az utazók védőszentje Szent Kristóf! HERMÉSZ! - kiáltott. Jó. Ez is az a kategória! - kiáltott. És a kurva egy rohadék kém az a Nő! Nem. Az már egy más kategória - vallotta. Nem ismerik a jó és rossz fogalmát. Kár! Létezik pedig. Bár míg túl jön és rosszon a géniuszok és a szépség és az isteni lakik, addig a jó és rosszon innenin az árulás, a hűtlenség a gonoszság! Az előbbi emberfölötti; az utóbbi emberalatti, főleg, ha félelemből és érdekből való a természetelv diktátumaként a megélhetés boldogulására!! Érted, mennyire nem mindegy! Hallgattak. Isteni birodalomban minden nap isteni; a géniusziban minden nap géniuszi a gonoszság birodalmában minden nap ördögi! JAJ! Mégis mindennap áldást kell kérni a boldog és hű és áldott maradásra az erőnlétért!

- Géniuszi Nap, kurva egy rohadék kém, avagy művész, író, ki olyat tud írni, mit más nem soha!? - Mit akar tőlem? - Semmit - válaszolta megvetően és sértődötten a Nő. - A minden semmit; értem. Az más taktikus stratégiát igényel, mint egy díj, egy könyvkiadás, avagy egy pozíció! A szeretet minden semmije veszélyes, de azért érdemes élni még egy kicsinykét! Bele ne törjön a tejfoga a köszikláimba! - kiáltott és figyelmeztette a Nőt, hogy magason a korlát és a kötél, és nem zuhanunk! Az élet nem minden és nem semmi; a szeretet olykor az; de az élet egy egzisztenciális helyzet bonyolult mátrixai halmazai metszetein egy sűrű szövésű hálózat fonalain nincs minden és semmi, aminek bokra van, hanem egy sűrű szöttek összecsomózott fonalai számai vannak szétbogozhatatlan együttesként, és a nihil itt a vég, ami megtart a teljes-üres Semmi - Úr. A nihil hívók és nihil propagálók számára is a véget jelenti, de az életért vagyunk! Ismerem magát; maga is, még ha az élet egy alkalmazkodó szürke semmis kisserűség langyos leheletei, hol kik elégték lángcsóvában ezerszer, kielégületlenül kell tengődjenek és borzalmasan érzik magukat a kevésben, az elégtelenben, míg maguk is kevésnek és elégtelennek érzik a levegő uralmában a levegő uraiként!

Már nem tudja csőrét belevájni határtalan ellensége, ki tán szerette egykor egy pillanatra, mert leperreg róla az energiára kapcsolt darazsak végtelenei szelíd és tudó szférájáról!

Braille-írás a Facebook-on: tátá tititá! Hiányzik a szinkópa és a nyolcadok és a tizenhatodik! Az angyalok és a bárányok hallgatása; amiről hallgatnak, az hiányzik! Hallgattak boldogan a látás mezőin és szívüket a szeretet melegsége árasztotta el!

Jobb, ha kicsit hideg van, ha a fejben Rend uralkodik, és nem szaladgál a ködben, mint egy turbósított habosított energiával teli Gyerek! - kiáltott és becsukta a z ablakot, hogy hallja teste dallamait és a lelke szelleme rezgésszámain... nyugi, azt csinálom, ami a dolgom - kiáltott. Nem a farizeusok és inkvizítorok és nem a Gengszterek Rendje: nekik is van! Rontás rendjei és a tanítás és szeretet rendjei! Egy forráson enyhítem szomjamat mi az ég, hová nem kell kopogtatni, mely nem tart senkitől és semmitől, mert minél többet ad, annál többet kap - vallotta a tapasztalat! És mikor a rózsából nem tudott megélni, rövid időre kezébe kapta a kapanyelet, és dokumentálandó és megtartandó lefűzte róla a fényképeket; ha Rilkenél nem is,

magánál életemnél is jobban szerettem a halálos barokkos túltengést! Én meg a maga szellemét a magam beteljesüléseként szerettem határtalan; így voltam én EMMA! A szeretet ott kezdődik, hol vallani mersz, bármi legyen is a következménye!, ha megnyílni mersz az önbizalom és remény szeretet kiterítettségén is. Veszélyes, de élni csak ezért érdemes. Úgy érezte leáll az agya, de újra beindult, mikor nem élőködtek rajta az Urak a papok! - Igaz a matematikai tétel, hogy a párhuzamosok a végtelenben metszik egymást? - kérdezte tőle a Nő. - Mekkora baromság - válaszolta neki az író és azt találta válaszolni, hogy a teremtésben a paprikás krumpli ér annyit, mint az angyal! Mégis hiába mondtuk, hogy tévednek magával kapcsolatban, nekik tévedni volt csak joguk, nekik tévedni kellett! Magáról! Érti már maga ostoba tyúkocskám; kukorékolt a Kakas. Nem oroszlanok azok, inkább vérebek; maga meg egy szerencsétlen kiszolgáltatott, és folyton eljár a szája! Idejében persze, hisz maga nem ostoba csak kik azt vélik magáról! Áruló lenne, ha az élete a tét, kit mindenki odavet a halálnak, ha védi az életre és szabadságra való jogát, mint egy piros-fehér leples sarus fáklyás Hölggy aranyműves szépen kidolgozott és megmunkált arany pajzsával és arany áldozati kelyhével az égi sasok és kerecsensólymok eledelével táplálkozván az áldozat ki mégis életben maradt, mert voltak kik határtalan szerették és mindent elkövettek a túléléséért! Mindent, az életük veszélyeztetése árán is, mindent!

A szeretet és a szexualitás gyönyörközpontjai máshol élnek az agyban. Elmesélte a legerősebb szexuális élményét: seggbe kúrása egy Nőnek, kinek szájában egy másik baráti Fasz szopogatva, ki feji a Nőt, mint Szent Tehenét! A Szív Segédigéi - és grimaszt vágott, ha e Nőre gondolt, kit jobban szeretett az életénél; mégis más sín páron az agyban a szex és a szerelem útjai kisikló vonatokon és megélvén őket! A Fekete Listás Herceg, és hahotázván kacagott bele az éjszakáiba! Kis herceg! Ha egy ír zseniális művészre, ki ráadásul franciára vált rátapad az angol szellem szeme, nincs mit csodálkozni: az egyik lesz a figyelő szem, a másik a dokumentáló, ki az egészet látja és szereti: Ki kicsodát játszik már megint? - kérdezte a Nő. Igen. És képzelje, ha ez a z író magyar és rátapad a világ szeme és ő dokumentál és az autista halmazok metszetei tartalmát is dokumentálja, mert a szellemi tér érdekli igazán, művészete erről szól, mint az életről, mert a hatalom játszma a szellem birodalmában érdekli, a marionettek huzigálását figyelmezi, mert szereti hazáját, Istent és a világot; ezért dokumentál, mit lát, ha figyelik! Párhuzamos cölöpök, párhuzamos tartóoszlopok a nagy szellemek a végtelenben metszik egymást az angyalok és ördögök átjárják egymást, a vonat kisiklik, mégis a lélek és szellem tisztasága, és ízletes legyen a paprikás krumpli: - Látja szerelmem a billiomodik hatványon? Nálam ilyen stiláris kérdés a matematika, melynek végtelen számsorai és e halmazok számok korlátolt birodalma, mely logaritmusok láncain létrehozza a második természetet és kiaknázza szelleme a természetben magát, mégis nem fedi, nincs metszéspontja a számok halmazának az emberi érzés és szellem halmazai metszeteinek, a paprikás krumpli íze a szánkban és a szerelem érzése a szívben áldottá, avagy átkozottá tehet minket. Érti? Számok rengetegén gondolkozni más, mint maga a számok közötti tengernyi huzavona és taligás taszigálás a mátrixokon a számsorok érvényességi mezőinek és értelmezhetőségének kijelölései: a végtelen a csillagos ég bennem e rend és az erotika etikája és határtalan szerelmem e szívben a végtelen érzése a képzetem a végtelenről! Másnak nincs viszonyítási alapja a végtelenről a végtelenre vonatkozóan - állítja; csak végességeket ismer! - Gondolkodási rendszerek eltérő elméletein nyugszik a fogalmazások különbségei - közölte hetykén. Maga a végtelen érzése bennem! - Mi magunk vagyunk a végtelen e lélek-szellem, mi nem metszi a számok halmaza és végtelen számsorok halmazait, az egyik is szellemi tartomány másik is mi túl a természetben természetfölötti és mégis a természetnek a természetben annak alávetett! Furcsa egy tünemény az élet! Furcsa tünemény a mi kis furcsa szerelmünk! Velem éli túl! - ígértem. És még valaki ígért magának valamit. Beteljesül! - kiáltott és kacsintott az üdvözült éjszakáin, míg részegen tántorgott haza és azt hitték boldogtalan, de szívében a szerelme szemei gyönyöre a szeretkezések álmokképei után! A

vágyálom igéi! - miket maga ír, nem a szerelemé! - Maga hazudós. Hazudik!!! - Lehet. Könnyebb így elviselnem a hiányát. - Az más! Kúkori, kotkoda; tojásból lesz a CSODA!

- Maga HATTYÚ - kiáltott, és bevallotta az írónak, hogy mennyire fáradt és mennyire szereti.
- Miért nem tőlem kérdezted a párhuzamos tételét? - Az álca álorca a hatalmat rejtette és a külső máz volt szerelem! Oda mentem, ahol a máz és álorca volt a hatalom, de a szívben a SZERELEM lakott; úgy ki voltam éhezve a szeretetre; azért. - Értem, és zokogott. Szeretsz még? - Mindig - vallotta a NŐ. - Mit szeretsz bennem? - Mindent - vallotta a NŐ. - Jó! - Igen!

- Nem akarom, hogy itt legyél - vallotta a walesi Herceg, de azonnal, hogy a NŐ eltávolodott utána szaladt, mert a Herceg nem bírta a NŐ nélkül az életet. - Huss! Hess madár! - tréfálkozott ilyenkor a NŐ. - Fekete Listán vagyok maga miatt, Herceg, és ha bajban vagyok, sose áll ki mellettem és értem, hanem elmegy egy könnyű, de mindennél értékesebb prédával! - Semmi köze hozzá! Az én szabadságom; maga szeressen semmiért egészen, és én megbocsátom hűtlenségeit! - Érzem a lelkek minőségét! Az éles kések játékait, a figyelő agyi szippantókat, a lopó tököket és a kis kukacokat a lufikon szférámban! - Jó hogy, és na és! Mi másért ragaszkodnék magához és maga hozzám miért ragaszkodna?! Míg kínozták a tébolydában a dilist, a Testvér mindent, mit tudott, megtett magáért; az ellenség pedig maga ellen tett meg mindent! - Mindenki magának akart. Széttéptek. A szellem fenomenológiája változik, de a köszikla a szabadságunk! Kényszerítik hozzám, és magának ez borzasztó és rettenetes! - Ellenkezőleg. Semmi kényszer el nem választ magától immár. Védi sátram, mert látom a szívét! Megremeg? Nem. Mindegy. Fontos, hogy látom! - A semlegesség és erőviszonyok elvén mindenki előttem csapta be az ajtót és kiáltotta, hogy kurva kém ez a rohadék nő, és a kávé meg kell szűrni, és a ködben csetlő-botló ne beszéljen, és ne oktasson ki minket az uralom szavairól! És a természetelv! A szeretet féltésből nem engedte, mert tudta: korai; a gyűlölet másért nem engedte! Mégis hálás volt, mert maga elűzte a nyomorúság szenvedéseit a boldogságunkkal! Az Akadémia egy Nő: és II. Lajos nem hagyta el csapatát, inkább halálba ment, és E. nem hagyta el övéit, és... de távol a kínzó hatalmi gépezetektől és mindenhol jó egyéb más helyt, mert e rabság huzavona méretre vágott csiszolt csavarok korlátolt uralmai láncolata rabság, még tán Isten, ki nem tudom ki, mégis ha létezik is tán a szeretet és a szabadság Ókegyelme!

- Határtalan szeretett Nő a billiomodik hatványain csak velem éli túl - és üdvözülten mosolygott, kiről már leperegnek, és messze elkerülik a mérgezett darazsak! Kék pillangóm - mondta és ahelyett, hogy becsapta volna orra előtt, kitérta az ajtót és friss jázminos lehelete árasztotta el őket.

A virtuális világ katyvaszában, hol néha azt se tudod ki kinek a kije az információk torzítása nyomán és miatt: a mindenki mindenkit megtéveszt elvén az ördögök angyali göncben igen vigyáznak modoruk és jóra való színezetükre, míg az angyalok nem adnak jóságuk színlelésére mert általában isteni ügyet szolgálnak, és ördögi mez színezetét ölthetik mások megviccelésére a csatamezőn, avagy a magyar író mondaná a futballpályán: „Időhúzás tizenegyes! - szól és átöröklődött a jövőbe egyenes gerinccel, és a nemzete megmozdult, és a szíve talán végre hazatalál, bár mindent elkövettek ellene egyesek, hogy haza ne találjon, de páran nagyon szerették őt, és tán a nemzete szívébe hazaköltözhet mégis, annyi idő után..., mert az időhúzás mégis csak tizenegyes - vallotta a magyar író, és megsimogatta a talált lelelenc kis leányos buksiját, ki már tudta, ki ne mutassa valós érzelmeit sose, mert biztos visszaélnék minden őszinte rohamával, mert őt már csak a legnagyobb ördögök találják meg! És megfogta a Magyarok Nagyasszonya A Mennyek Királynő Asszonya kis szobrát és arra gondolt, hogy Magyarország ilyen Királynő mellett csak lehet majd a jövőben!

Teste, mint megfeszülő kifeszített hidak erőviszonyaik között az éjszakában - ez aztán az igazi áldozat, és elhúzta a száját. Akit én igazán szeretek azt sosem hagyom cserben, mint a Nő

sem, de nem kötöm mások orrára, hogy kit is szeretek igazán! Legyen hű másokhoz és magához, van, mikor van megoldás, van mikor nincs; ilyenkor rá kell hagyni a jövőre, az időnek az időre választ adván a sors kihívásaira, a sors mikéntjeire! Magyar az kinek fáj Trianon és fájok én is! Onnan tudtam, hogy maga magyar, hogy mind Trianon mind én fájok magának a magyarok Grófjai és bárói, no, parasztjai és a nép-nemzet úgy mindenestül fáj magának; onnan tudom, hogy maga magyar; és hogy nagy művész, azt máshonnan tudom, de művész művészt szembe nem dicsérhet, mert még elbázzák maguk, és Isten dicsőítése kevésbé lesz kiemelkedő a nyomasztó kisszerűség árján! Értem - válaszolta, és elmosolyodott, mert szerette e Bölcs és ősz férfifejet.

Tanítson és írjon! Magához az méltó! A másik elképzelni sem tudta, hogy egy maroknyi barát nyerhet, ki szereti e piócás egeres és patkányos rohadt kibaszott hazát és országot! Elnézést - gondolta a Nő; másokat idézek. Egységet akartam, de nemcsak az ördögök egységét; mert ha kiegyezel érthető mód ördögpajtásaiddal a hatalom biztos birtoklására; egy dolog. Mégis a szívet, ha kihagyod, és szempontjait nem építed bele művedbe, veszélyeztetted azt, mert a szív elmérgezvén elmerengvén is többet lát, mint más sok halandó együttvéve, mert szíve a szerelem több energiát is pulzáltat hajtát át rendszerein! És azt találta mondani, hogy köszöni szépen, hogy hagyta magának maradni és szabadon megtisztelhettem az erőseket. Így hajlítgattak, hajlongtak előttem, de meg nem tudtak törni! És ő erős nagyon, és tud vigyázni magára, és nem hagyja, hogy kiterítsék a szívügyek, még ha olykor emiatt nehezebben is megy a munka! Elmék vagyunk, és nem kartoték adat!

Vannak a hatalom emberei és Isten emberei és az ördög emberei - hatalom-szellemek, isteni szellemek és sátáni szellemek: minden angyal rettenetes és minden ördög gonosz? - Nem tudom - válaszolta az író. - A hatalom korlátolt mindig? - A hatalom szellemi szintje korlátozott: magát korlátozza. Túl közel a Földhöz, a hangyaseregekhez. - Fájdalmas. - Nem tűnt fel, hogy nem válaszolok? - Muszáj volt írnom magának; nem létezett más; maga és Én! - Félek már mindentől - és zokogott. - Túl magasan a finommechanika kiszámíthatatlansága, és ez a táj nincs biztosítva: örökös átjáróház! - Most nagyon vigyáztunk. Sem én nem vagyok nekik megbízható se maga, de milyen jó így! Képzeld, kik lennénk megbízhatóan; állandóan megfelelni holmi parancsának - mondta és kitekintett az ablakon. - Körbevesznek a halottaim, és nem lelek mást, kiket úgy szerethetnék. - Szeretni mindig lehet. - Új ember ez itt mától; eddig is Isten embere, de most már másra van szükség; Isten embere lényege ugyanaz, de más lehet a feladata Istentől élete folyamán többször is; e feladat a szívben lakik, és az élet hozza! Menekülni és újra menekülni, aztán szemükbe nézni, és nem menekülni többé! - Egymástól, ha menekültünk okunk volt rá, és ha újra kerestük egymást, mert nem bírtuk egymás nélkül, arra újra okunk volt! És ha már nem menekülünk, arra ismét okunk van. - Volt, ki nem lévő hatalmát féltette tőlem; volt ki engem féltett a hatalomtól, mert ismerte és tudta, pokla nem nekem való és ki akart menekíteni idejekorán: de én szerettem őket éppen, és nem használt sem elriasztó, gonosz arcuk, sem verés, hogy takarodjak tőlük! - Ha minket szeret kegyed, hát jöjjön, de aztán amit lát nem lesz leányálom; én az álmaiban, szép! Látni a poklot valóságosan, és engem benne, akit épp megfojtani készül a pokol: ezt akarta látni, ebben akart élni, ezt szerette? - Pár embert szerettem életemnél jobban ezen a világon, és értük ezer halált haltam és billiónyi tűzvész belém égette hamvait. Vén vagyok és fáradt. Őket szeretni nem volt nyugodt sétalovaglás! Mégis ki parancsol szíveinknek, és ki lát szíveinkbe? - Isten, ki tán létezik a felfoghatatlan! És kinek Isten megvilágosítja elméjét, hogy gyarapítsa a háza lakóit, mikor igen csak megfogyatkozóban vannak; ahogy lehet, úgy! Látni akarni mi rejtőzködik; nem gondolja, hogy sok esélyes játszma lehet abból, mit meglát, ha nem szabadott volna látnia! - Ki szeret, nem gondolja, hogy nincs joga látni azt, akit szeret, sőt 100%-ban biztos benne, hogy minden joga megvan rá: látni! Ami örök abba mindig beleégünk Isten szemén: a Szív segédigéibe - - Egymásba égünk bele billiószor az örök úton,

Isten szemén a Szív! A szeretet az marad a múlt jelen jövőnek is szeretet! A gyilok sem csak az emlékezetünkben rejlik, az elfojtott tudattalanba lenyúló csápokon mit tudatosít a géniusz, hanem a gyilok jelenlévő a múlt jelen jövőben! A lenyomat az életterünkön, mi a Föld; az átörökített reflexeinkben agyalapi mirigyünk hordalékaiban; miként ölel anyánk, beszél hozzánk, simogat meg... és átöröklődik mi lényeg a gyilkos szelleme! És kihívja a szerető szellemet párviadalra. Aztán a hatalom korrupt szellemllelei kik használnak mindenkit és mindent céljaikra, ahogy csak lehet! - Kinek nem tetszik a munkahelye, váltson! - Hová? Rosszból a rosszabba? Egy ország olyan, amilyenek a munkakörülményei! Sokszor nincs munkahely, nem hogy váltani! - Károgó varjuk vagyunk és igazunk van ebben; de ha lehetőséget kapunk, álljunk ki magunkért, hogy csak szerettük egymást, míg mások legyilkoltak minket! - Mindig tudtuk, hogy maga a jövő, de borzalmas volt; nem maga, a környezet; ha úgy tetszik, mint maga fogalmazná meg: a szellemi tér!!! - Már megint a munkásörökre gondol, kik már rég nem dolgoznának, ha békén hagynák őket! - Csak a maga álmaiban; ők azok, kik maguknak mindig jól számolják ki, mennyi fizetés illeti meg őket. Másokat pedig fillérekért dolgoztatnak, és nem veszik őket emberszámba. Gatszultatják őket a fillérekért, hogy behódoljanak az őket megillető fizetségért is! Mintha az nem a munkájuk bére lenne. Látja ez egy ilyen ország! Ahol mindig mindenkivel visszaél a hatalom szeme csápjai; az átörökített korrupt hatalom. - Mindenhol ilyen, gondolom. - Nekem azonban ez fáj, mert ez az enyém! Érti, szívem? - Est, éjszaka, hajnal és nappal a szíveinkben! - Szeretem, és ezzel éli túl! - Igen.